

У дома с Бога

В Живот, Който Никога не Свършва
Чудесно послание на любов в заключителен Разговор с Бога

Нийл Доналд Уолш

ВЪВЕДЕНИЕ

Това е дословен, направен дума по дума, запис на един свят разговор. Разговор с Бога. За това какво означава да бъдеш У Дома с Бога. Това е последната част на един необикновен диалог, разпрострял се върху 3000 страници в девет книги, написани за единадесет години и засегнал всички аспекти на човешкия живот.

Чрез настоящата размяна на мисли са изследвани много области на човешкия опит и — още по-задълбочено от преди — една област в частност: умирането, смъртта и животът, който ще последва след тях.

Диалогът се развива, навлизайки дори в територията, докосваща най-отдалечената граница на духовността: космологията на целия живот. Там един смайващ проблясък ни позволява да зърнем Основната Действителност, представена чрез метафора. С прост, достъпен език са разкрити: причината за живота и неговата цел; пътищата, по които хората могат да постигнат най-голяма радост; природата на пътешествието, в което всички сме се впуснали, както и необикновеният край на това пътешествие. А този край всъщност се оказва съвсем не край, а възможен промеждутък в едно великолепно и продължително преживяване, чието пълно описание зашеметява въображението.

Диалогът тук е кръгообразен. Той скача ту напред по спирали към удивително нови и никога не описани и не видени във въображението места, ту назад към изходното положение, за да е сигурно, че следващото главозамайващо и сменящо посоката си изследване ще стъпи на твърда почва. Ако проявите търпение при срещата с тази книга — както между впрочем и в обзора на своя живот — ще бъдете щедро възнаградени. Посланието на „У дома с Бога“ може да се окаже едно от най-обнадеждаващите и полезни послания, които човешкият род някога е получавал.

За теб е важно да разбереш как си стигнал до този разговор. Ако мислиш, че си стигнал до него случайно, няма да оцениш огромното значение на това, което в този миг, точно сега ти се случва.

До този разговор те е довела твоята душа, тъй както те е водила и до всеки друг разговор с Бога, състоял се когато и да било, в каквато и да било форма. Тя е планирала да постави пред погледа ти тези страници. Милиарди взаимосвързани обстоятелства са предопределили точно в този миг, по точно избран път, в точно избрано време да бъдеш нежно доведен до думите, които ще намериш тук. Единствено свещената намеса на твоята душа може да предизвика толкова успешно съчетанието на случки и събития. Ако осъзнаеш това, ще чуеш следващите думи по различен начин.

Доведен си бил тук, защото Вселената е чувала кроткия ти зов — с молба да получиш отговори на въпросите, задавани от всички хора. Какво се случва наистина тук, в тоя живот, и какво ще се случи след неговия край? Ще се срещнем ли отново с отишлите си преди нас хора, които обичаме? Ще бъде ли Бог там, за да ни приветства? Ще има ли Ден на Страшния Съд? Ще бъдем ли изправени пред заплахата от вечно проклятие? Ще ни бъде ли разрешено да злословим в рая? Ще узнаем ли някога какво ще се случи, след смъртта ни? И дали въобще нещо ЩЕ се случи?

Потапянето в търсене на тези отговори може да има огромни последствия за всяко човешко същество. Щяхме ли да преживеем живота си различно, ако наистина знаехме тези отговори? Мисля, че е така. Щяхме ли да се боим по-малко да живеем, както винаги ни се е искало — лишени от страх и изпълнени с любов — ако се бояхме по-малко от смъртта? Вярвам, че и този отговор е положителен.

Сърцето ме боли, като знам с колко страх се приближават много хора към мига, когато ще преминат в следващия свят, без да говорим за страха, който изпитват, докато са още в този. Животът е бил замислен като непрестанна радост, а смъртта — като време на още по-голяма радост, което всички да очакват с предчувствие за мир, за щастие.

Така се случи с майка ми. В пълен мир със себе си посрещна тя смъртта. Младият свещеник, дошъл да ѝ даде последно причастие, излезе, клатейки глава: „Тя”, прошепна, „ме успокояваше”.

Мама притежаваше непоклатима вяра, че ще се озове в обятията на Бога. Тя знаеше каква е целта на живота и каква не е целта на смъртта. Целта на живота е да дадеш всичко, което имаш, на всички, които обичаш, без колебание, без въпроси, без ограничения. Целта на смъртта е не всичко да свърши, а всичко да започне отново. Спомням си как често казваше: „Когато умра, не тъгувай. Танцувай на гроба ми.” Мама чувстваше, че Бог е до нея през целия ѝ живот — както ще бъде и при смъртта ѝ.

А как ли се чувстват онези, които си представят, че живеят и умират без Бога? Животът им трябва да е много самотен, а смъртта им — много страшна. В подобен случай вероятно е по-добре да умреш, без въобще да знаеш, че умираш.

Така умря баща ми. Една вечер стана от креслото си, направи една единствена крачка и се строполи на пода. Медицинският екип пристигна само след минути, но всичко беше свършено и съм сигурен — на баща ми и през ум не му мина, че това са последните му мигове на тази земя.

Мама знаеше, че умира, и мисля, че си позволяваше да го знае, защото можеше да посрещне смъртта мирно и радостно. Татко не можеше да стори това и затуй избра да си отиде внезапно. Нямаше време да си помисли: „Ох, гледай ти, аз умирам. Наистина умирам.” По същия начин, струва ми се, през осемдесет и три годишния си живот не е имал и миг, в който да си каже: „Ох, гледай ти, аз наистина живея.” Мама знаеше всеки миг, че „истински живее”. Тя познаваше чудото, вълшебството на всичко това. Татко не го познаваше.

Той беше интересен екземпляр и възгледите му за Бога, за живота и за смъртта бяха в пълно противоречие. Неведнъж бе споделял с мен своята свършена обърканост относно ежедневни случки, както и крайното си неверие, че след смъртта ще се случи каквото и да било.

Спомням си един поразителен разговор две години преди смъртта му, когато той размишляваше върху съществуването си. Дискусията ни не беше дълга. Той ми хвърли празен, почти безизразен поглед и рече: „Свършено не разбирам всичко това.” А когато го попитах какво вярва, че ще стане след нечия смърт, той отвърна: „Нищо.”

След двусричния му отговор аз настоях да каже нещо повече.

„Мрак. Край. Това е всичко. Заспиваш и не се събуждаш.”

Бях слисан, ужасен. Последва неловко мълчание. После се втурнах да запълня празнотата с всякакъв род уверения, че той греши и сигурно „отвъд” ни чака някакво необикновено преживяване. Започнал бях да му описвам как си представям целта на всичко това, но той ме прекъсна с нетърпеливо ръкомахане.

„Конско лайно” измърмори. И това беше всичко.

Бях изумен, защото виждах татко, вече над осем-десетгодишен, всяка вечер да коленичи и да се моли. Чудех се на кого се е молел, щом не вярва, че животът е свят, а смъртта — само начало? И за какво се е молел? Може би се е молел — самият той, в мислите си — да не е прав? Може би се е надявал, напук на надеждата?

Тази книга е за всички, които мислят като татко, които може би се надяват напук на надеждата. Тя е и за онези, които просто „не знаят” какво се случва след смъртта и точно затова имат много по-малко основания да разберат по-задълбочено какво се случва в живота и защо се случва. Тя е за онези, които не са осъзнали своето верую за законите, по които се разви-на самият живот. Тя е за онези, които са озадачени, тя е за онези, които не са озадачени и мислят, че знаят нещичко за всичко това, но понякога се чудят дали наистина са прави... тя е и за онези, които може би чисто и просто са уплашени.

Тази книга е също за онези, които не спадат към никоя от горните групи, но искат да помогнат на някой, който спада към тях, макар да не знаят как ще го сторят. Какво ще кажете на някой, който умира? Как ще успокоите онези, които продължават да живеят? Какво можете да кажете в такъв миг и на себе си? Тези въпроси не са лесни. Ето, сега виждаш какво те е довело тук.

Знаеш ли, наистина Е чудо, че си намерил този текст. Малко чудо, може би, но все пак чудо. Вярвам, че е тъй, както казвам. Вярвам, че душата ти те е довела тук при тази книга чрез същия подтик, който води всекиго от нас напред, към нашата следваща стъпка, към нашето следващо разбиране, и, в последна сметка — към Божественото.

Никой от нас не е задължен да следва този подтик. Във всеки миг можем да сменим посоката. Може да тръгнем в друга посока. Или да си останем дълго неподвижни, без да тръгнем в каквато и да било посока, стъписани в своето объркване. Накрая все пак всички ще потеглим отново напред, защото не може в крайна сметка да не достигнем до целта на своето пътешествие.

А тази цел е една и съща за всички нас. Потеглили сме всички на път към Дома и не можем да не стигнем там. Бог няма да го позволи.

Това, в три изречения, е посланието на този текст.

Всеки прави всичко за себе си, заради себе си... Когато разбереш, че това е вярно дори за смъртта, никога вече няма да се страхуваш от нея.

1

Невъзможно е да живееш или да умреш без Бога, но е възможно да мислиш, че е така. Ако мислиш, че живееш или умираш без Бога, ще се убедиш лично, чрез собственото си изживяване и опит, че той е с теб.

Това твое изживяване може да продължи колкото пожелаеш. Когато решиш, можеш да го прекратиш.

Вярвам, че тези думи са свещени. Вярвам, че те идват направо от Бога.

Тези думи витаеха в съзнанието ми през последните четири години. Сега разбирам, че те са били покана. Покана от Бога за един по-пространен разговор с него.

Прав си. Искях да съм сигурен, че ще проведем този разговор, затова всеки път, когато ти поне за миг се замисляше сериозно за живота и смъртта, извиквах в съзнанието ти тези думи. Ти много пъти отлагаше този разговор, а и сега пристъпваш неохотно към него.

Да, знам. И то не е, защото се боя да говоря задълбочено за живота, та дори и за смъртта, а просто защото тези проблеми са много сложни. Искях да бъда сигурен, че наистина съм подготвен да участвам в дълъг разговор на тази тема. Че психически и духовно съм готов.

А сега чувстваш ли се готов?

Надявам се, че съм готов. Не мога вечно да отлагам този разговор. Дори да се опитвам, отново и отново, ти просто ще продължиш да извикваш тези думи в главата ми.

Вярно е, ще продължа да го правя. Защото искам да чуеш тези думи, дори и ако никога не стигнеш до останалата част от разговора.

Добре де, чух ги.

Искам да ги чуеш отново и отново.

Невъзможно е да живееш или да умреш без Бога, но е възможно да мислиш, че е така.

Ако мислиха, че живееш или умираш без Бога, ще се убедиш лично, чрез собственото си изживяване и опит, че той е с теб.

Това твое изживяване може да продължи колкото пожелаеш. Когато решиш, можеш да го прекратиш.

Тези думи изразяват онова, което всеки, страхуващ се да живее и да умре, винаги има нужда да чуе.

Тогава можем да приключим разговора си точно тук.

Можем. Колко силно е желанието ти да проникнеш дълбоко в същността на нещата, да достигнеш до своето най-възвишено прозрение? Ако избереш да продължим този разговор, аз ще ти представя с още 100 думи — една Формула от 100 Думи за Всичко в Живота.

Добре, това звучи като шега.

Точно така съм го замислил.

И твоят замисъл подейства. Не ми се ще точно сега да прекратим разговора си. И тъй отново ще си поговорим с Бога за живота и за смъртта.

Да, но с поглед към много неща, които досега не сме обсъждали.

Кой би повярвал в това?

Няма значение. Ти не водиш разговора заради някой друг, водиш го заради себе си.

Ще трябва да си го напомням постоянно.

Тъй хората често си мислят, че правят нещо заради някой друг, а всъщност го правят заради себе си. Всеки прави всичко за себе си, заради себе си. Когато се пробудиш за тази истина, ще си постигнал истински Пробив. А осъзнаеш ли, че всичко туй е вярно дори за смъртта, никога вече няма да се страхуваш от нея. Спреш ли да се страхуваш от смъртта, вече няма да се страхуваш и да живееш. Чак до последния си дъх ще изживяваш живота си пълноценно.

Почакай, спри за миг. Казваш, че и когато умирам, го правя за себе си, заради себе си?

Разбира се. Че заради кого другото ще го правиш?

След като си отговорил на повечето въпроси, които някога си имал във връзка със смъртта, ще си отговорил и на повечето въпроси, които някога си имал във връзка с живота.

2

Добре, поставихме интересно начало. Това твърдение събуди моето любопитство.

То е първото от поредицата подобни твърдения, с които ще се срещнеш тук. Но диалогът ни ще стига и до моменти, в които не само ще буди любопитство, а на някои хора ще им изглежда направо невероятен, неправдоподобен. Такава ще е и природата на Спомените, заради които си дошъл.

Спомените?

В предишните ни разговори бях ти разказал за тях. Нищо не трябва да учиш, трябва само да си спомняш. Предстоящият ни разговор, както всички предишни, ще ти помогне да го сториш. Той ще те води през низ от Спомени за живота и смъртта.

Ще забележиш, че много от тези Спомени са свързани със смъртта. Така е според замисъла, защото чрез по-задълбочено разбиране на смъртта най-бързо ще постигнеш и по-задълбочено разбиране на живота.

Някои от тези Спомени може да те изненадат, оспорвайки много от онова, което си мислил, че знаеш. Други съвсем няма да те изненадат. Щом ги чуеш, ще осъзнаеш, че си знаел чутото от самото начало. Взети заедно, тези Спомени ще ти помогнат да се върнеш към себе си. Те ще ти припомнят всичко, което имаш нужда да знаеш, за да преживееш убедително, че наистина си У Дома с Бога.

Човечеството е чакало тъй дълго нов разговор върху тези пространни теми. По-голямата част от онова, което съхраняваме в колективното си съзнание, е останало от минали времена. Тук можем да използваме и малко „нова мъдрост“.

Всички човешки същества са родени с цялата мъдрост на Вселената, запечатана в техните души. Тя се съдържа във всяко нещо, в неговата ДНК. Всъщност съкращението „ДНК“ би могло да се използва и като съкращение на Божествено Естествено Осъзнаване*.

Във всяко живо същество е вградена неговата естествена способност за осъзнаване. Тя е част от системата. Тя е част от процеса, който наричате живот. Ето защо, когато хората се

---

* Игра на думи. На английски ДНК е DNA, което може да бъде съкращение и на Divine Natural Awareness — Божествено Естествено Осъзнаване.

сблъскат с велика мъдрост, тя често им звучи като нещо познато. Те тукатки се съгласяват с него. Няма място за спор. Има само спомняне, припомняне. То е част от тяхното Божествено Естествено Осъзнаване. Може да се каже, че то е в тяхната „ДНК“. И се усеща като: „Ах, да, разбира се.“

И тъй, нека започнем нашия нов разговор сериозно, като ти позволим да си припомниш онова, което винаги си знаел. Ще поговорим със свеж глас за тези неща, така че ти да освежиш своята клетъчна памет и да намериш пътя Към Дома.

Но нали мога да бъда У Дома с Бога още докато съм жив? Имам предвид, че не трябва да чакам смъртта, за да си отида „у дома“, нали?

Не трябва да я чакаш.

Тогава — кажи ми го пак, така че да ми стане съвсем ясно — защо толкова много от „Спомените“ са свързани със смъртта?

Смъртта е най-голямата загадка на живота. Отключването на тази загадка отключва всичко. Разбулването ѝ разбулва всичко.

След като си отговорил на повечето въпроси, които някога си имал във връзка със смъртта, ще си отговорил и на повечето въпроси, които някога си имал във връзка с живота.

Тогава ще узнаеш и как можеш да бъдеш У Дома с Бога, без да умреш.

Схванах това. То е чудесно.

Но те съветвам да се пазиш от големи очаквания. И от изискването, че всеки трябва да „схване“ онова, което е казано тук. Защото тогава би трябвало да „редактираш“ този разговор, за да си сигурен, че колкото може повече хора ще го разберат и ще се съгласят с него.

О, аз не бих направил това.

Може да бъдеш изкушен да го направиш, ако помислиш, че други ще омаловажат написаното или ще го осмеят.

Не мисля така.

Някои части от този разговор — особено като започнем дискусия за цялата космология на живота — в очите на много хора могат да изглеждат „лъжовни“.

Не се съмнявам, че предстоящото изследване и пътешествия на мисълта ще повишат способността ти задълбочено да разбереш истината за живота и смъртта. Но част от казаното би могло да ти се стори толкова отдалечено от темата на разговора и толкова езотерично, че наистина да се изкушиш и да го редактираш.

Не, това няма да се случи. Моето задължение към този разговор е да му направя верен запис, в неговата цялост, без да пропусна нещо, което искаш да бъде включено.

Добре. Тогава нека продължим. Тук е...

ПЪРВИЯТ СПОМЕН

Да умреш е нещо, което правиш за себе си.

Толкова интересно е да се каже това, защото аз не виждам, че мога „да го направя“ заради *някого*, заради *кого* и *да било*. Аз въобще не виждам умирането като нещо, което правя. Аз го виждам като нещо, което ми се *случва*.

То ти се случва. Но и се случва чрез тебе.

Всичко, което ТИ се случва, се случва ЧРЕЗ тебе. И всичко, което се случва ЧРЕЗ тебе, се случва На тебе, ЗА тебе.

Аз просто никога не съм мислил за умирането като за нещо, което правя целенасочено — още по-малко като за нещо, което правя за себе си.

Ти го правиш за себе си, защото умирането е нещо чудесно, удивително. И го правиш „целенасочено” по причини, които ще ти станат ясни, когато навлезем по-задълбочено в този разговор.

Умирането е нещо чудесно, удивително?

Да. Онова, което наричаш „смърт”, е чудесно, удивително. Затова недей да скърбиш, когато някой умира, недей се приближава и до собствената си смърт със скръб или с мрачно предчувствие. Приветствай смъртта, както си приветствал живота, защото смъртта Е живот в друга форма.

Приветствай смъртта на някой друг с нежна прослава и дълбоко щастие, защото и той ще изпита чудесна радост, веселие.

Това е пътят към спокойното и мирно преживяване на смъртта — твоята собствена или на някой друг: знай, че умирането на човека винаги в същността си има причина.

И това е...

ВТОРИЯТ СПОМЕН

Ти си причината за своята собствена смърт. Това е вярно винаги, независимо кога или как умираш.

Мислиш ли, че смъртта настъпва против волята ти?

3

Брей, ти наистина си прав. Думите ти са верни. Лил па много хора ще им бъде трудно да повярват в тях.

Има някои основополагащи принципи на живота, в които след малко ще се вгледаме по-задълбочено. Това би могло да улесни съхраняването на някои от тези Спомени в твоята действителност.

След като изследваме по-настойчиво тези основни принципи, ще стигнеш до познанието, че онова, което наричаш „смърт”, е могъщ миг на сътворение, на съзидание.

Виж ти? Ето още една прекрасна мисъл. Смъртта с „миг на сътворение, на съзидание”?

Тя е един от най-могъщите мигове, които някога ще срещнеш. Тя е инструмент. Използвана, както е било замислено, смъртта може да сътвори нещо съвсем необикновено. Това също ще ти бъде обяснено.

Смъртта е инструмент? Смъртта не е просто „вход”, „портал”?

Тя е вход, портал, но вълшебен вход, защото енергията, с която минаваш през него, *определя какво има от другата страна.*

Добре, добре, почакай. Ти ми спря дъха. Можем ли тук да караме малко по-бавно? Можем ли да отделим на някои от тези неща малко повече време? Да запълним някои от белите полета? Това, което току-що каза, води след себе си още много въпроси.

Ще ги огледаме всички, един по един. Ще отговорим на всеки от тях.

Чудесно. Тогава да почнем с идеята за използване на смъртта като *инструмент*. Тази мисъл за мене е съвършено нова. Инструментът е нещо, което използваш целенасочено. Кое то някой иска да използва. Но аз не искам да умра. Никой не иска да умре.

Всеки иска да умре.

Всеки иска да умре?

Разбира се, иначе никой не би умрял. Мислиш ли, че смъртта е нещо, което се случва против волята ти?

На много хора сигурно им изглежда така.

Нищо не се случва против волята ти. Това е невъзможно. И тъй, ето го

ТРЕТИЯ СПОМЕН

Не можеш да умреш против волята си.

Ако мислех, че това е вярно, то щеше да ми прозвучи тъй успокояващо. да знам, че е така. Но как бих могъл да го приема за споя истина, когато опитът ми показва, че се случват много неща, които не искам да се случат?

Не се случва нищо, което не искаш да се случи.

Нищо?

Нищо.

Може да си ВЪОБРАЗЯВАШ, че се случват неща, които не искаш да се случат, но всъщност не е така, ти само се опитваш да видиш себе си като жертва. Нищо не задържа така хода на твоето развитие, на еволюцията ти, както тази единствена мисъл. Идеята за измъчването и жертването е сигурен знак за ограничено възприятие. Истинско измъчване и жертване не може да съществува.

Много трудно е да кажеш на някого, чиято дъщеря е била изнасилена, или чието село е било изцяло заличено от лицето на земята чрез престъпен акт на „етническо прочистване”, че никой не е бил пожертван.

Би било безсмислено и безполезно да говориш тъй на хора, които в момента страдат. В такива мигове просто бъди с тях, прояви дълбоко съчувствие, истинска грижа и целебна любов. Не им предлагай духовни баналности или интелектуални пътешествия като лек за тяхната болка.

Наистина е вярно, че в обикновения човешки смисъл те са били „жертви” на ужасяващи събития и обстоятелства в живота. Но това изживяване за пожертване може да бъде истинско само и контекста на нормалното, а затова и ограничена човешка представа.

Като казвам, че истинско пожертване не съществува, аз говоря от изцяло различно равнище на осъзнаване. Но човешките същества могат да постигнат това равнище на осъзнаване само след като болката им бъде излекувана.

Мисля, че за много хора ще е трудно да възприемат твоето твърдение, независимо дали в момента преживяват болка или не.

Тук не казвам нищо повече от онова, което почти всички традиционни религии в света са казвали векове наред. „Неведоми са пътищата Божии”, проповядват те. „Вярвай в съвършенството на Божията промисъл”.

По-късно в разговора си ще имаме възможност да изследваме тази идея за един съвършен план. Ще разгледаме и как толкова различни човешки души си сътрудничат, за да постигнат индивидуалните и колективни резултати от живота на земята по особен и съвършен начин, по особена и съвършена причина. Всъщност аз ще те питам ТЕБЕ да МИ посочиш пример за това.

Ти ще ме питаш?

Да. И когато го направя, ти ще знаеш точно за какво говоря. Засега нека цари в сърцето ти спокойствие и мир. Знай, че всичко се случва по един съвършен начин.

Ще се опитам да го направя. Ще се опитам да съхраня тази мисъл и да я скътам в сърцето си, както искаш от мен. Но ми се струва, че много бързаме. Че ти се движиш прекалено бързо. Разговорът ни започна преди малко, а ти вече си в... мога ли да го кажа... в сферата на озона. Не проявявам неуважение, но просто накъде се е насочил, накъде отива този разговор?

Натам, където винаги си искал да отидеш.

Което е...?

Към истината.

*Няма друга истина освен истината,
която съществува вътре в теб. Всичко останало е нещо, което друг ти казва.*

4

Добре де, сигурен съм, че вече съм го чувал. Всеки човек, а после — и неговият брат, се опитва да ми каже, че ме води към истината.

Да, но само един човек може да те отведе там.

И сигурно това си ти?

Не.

Кой тогава?

Ти.

Аз?

Да, ти. Ти си единственият, който може да те отведе до истината, защото истината съществува само на едно място.

Не ми казвай, ... че тона е „вътре в мен“.

Вярно е. Няма друга истина освен истината, която съществува вътре в теб. Всичко останало е нещо, което друг ти казва.

Включително и онова, което ти току-що ми каза!

Разбира се. Точно така.

Какъв тогава е смисълът на този разговор? Всъщност какъв е смисълът въобще някой да слуша какво говори друг — за каквото и да било?

Не съм казал, че нищо извън тебе не може да *те води* към твоята истина. Казах, че ти си единственият, който може да те отведе там.

Да, но ако знаех собствения си път до истината за живота и смъртта, нямаше да те питам за него. Нямаше да водя този разговор сега, нали?

Познавам много хора, които биха се молили, за да получат отговор. Изправени пред най-съществените си въпроси за живота и смъртта, те биха се помолили за отговор, за някакво напътствие. А

който се помоли на Бога и получи отговор, често доста ясен отговор, казва, че Бог е отговорил на молитвата му.

Би могъл да кажеш, че сега и аз изживявам това. Чувствам го, чувствам целия този разговор като отпратена към теб молитва, на която получавам отговор.

Каза нещо чудесно, което при това е вярно.

Ето защо си водя записки за целия ни разговор. Записвам всичко.

Само внимавай да не създадеш у другите впечатление, че яснотата лежи някъде извън тях. Че трябва да отидат при другого — в случая при теб — за да получат отговори. Внимавай да не породим завист, че си намерил пътя към мъдростта. Защото накрая хората ще те накарат да им покажеш този път, а това би ги довело до заблуди, дори би станало опасно.

Опасно?

В деня, когато хората повярват, че имаш достъп до отговори, дошли от Бога, отговори, до които те нямат достъп, в този ден ти ще станеш опасен. Затова първата ти задача е да направиш всичко възможно, за да си сигурен, че светът няма да те възприеме по този начин. Настойчиво те съветвам — *не позволявай на света да те разглежда като особен, специален случай.*

Вземи всички необходими мерки, за да „не бъдеш особен, специален“. Ти, разбира се, си особен, специален. Но важното е да не допуснеш у някой от околните да се роди представата, че ти си някак по-особен, по-специален от другите.

И какво ме съветваш?

Направи нещо съвсем неприсъщо, нетипично за човек, когото някой би желал да си представи като „светец“ или „гуру“. Нещо, което такъв човек за нищо на света не би направил. Организирай рок-банда. Стани известен комик. Открий зала за боулинг.

Нима няма светци, които притежават зала за боулинг? Или гуру, наставници, които са и известни комици?

Сигурно се шегуваш. Те ВСИЧКИ са такива.

Не думай!

Само дето никой не мисли, че са такива. Това е важното. И тъй, направи нещо възмутително, скандално, така че хората да се почешат по главите, да отрекат, че си особен, специален, накрая даже да те обвинят, че съвсем НЕ си специален.

Ех, дявол да го вземе, достатъчно ще бъде да разкажа историята на живота си. Толкова грешки съм направил, постъпки, които никой не би одобрил! Направо ще е невъзможно някой да ме постави на по-особено, специално място.

Това е вярно. Ти си Несъвършен Посланик. Точно това те прави съвършен.

Защото никой не може да смеси Посланието с посланика.

Изглежда, че е тъй. Че няма да го сторят. Освен ако им позволиш. Затова продължавай да се държиш човешки. Прости си сам и моли другите за прошка — за всички свои грешки, стари или нови. После излез и кажи на всеки, че отговорите, които търси, са заключени вътре в него.

Независимо по какъв път вървиш, не можеш да не стигнеш У Дома.

Много хубаво, много добре е да кажеш това на хората, но то им е казвано толкова често, че вече им звучи само като овехтял афоризъм. Имам предвид, че „Отговорът е вътре в теб” се намира на една крачка от „Силата е с теб”.

Да. Аз съм тук, за да ти кажа, че всичко, което някога ще ти бъде нужно да знаеш, си знаел още при раждането си. Наистина, ти си дошъл, за да *покажеш, да демонстрираш това*.

Твърденията ти са точно като... Не зная... **откъснати** от нашия реален опит. Как мога да повярвам, че всеки отговор е „вътре в мен” и то от самото ми раждане, когато опитът ме убеждава колко много още имам да уча?

Нямаш нищо да учиш. Трябва само да си спомниш, да си спомняш. Животът е развитие, растеж. Растежът пък е израз и доказателство за Божественото присъствие. *Всичко в живота се развива, по този начин.*

Замисли се за дървото пред прозореца ти. Сега, когато е високо петнадесет фута и те покрива със сянката на гигантския си чадър, то не знае нищо повече, отколкото когато е било тънко стръкче, фиданка. Цялата информация, която му е била нужна, за да стане това, което е днес, се е съдържала в семенцето му. То няма какво да учи. Трябва само да порасне. А за да порасне, то е използвало информацията, заключена в неговата клетъчна памет.

Ти не си различен от дървото.

Не ти ли казах: „Дори преди да попиташ, ще съм ти отговорил?”

Да, да, обаче... добре, ще трябва отново да попитам ... какъв все пак е смисълът на разговора? Защо въобще е нужно да си приказваш с някого за нещо? Още повече — да се молиш на Бога или пък да говориш с него?

Дори дървото има нужда от слънце — то ще ускори растежа му.

Всички неща в живота са взаимосвързани. Нито един аспект от индивидуализацията на Цялото не действа независимо от друг аспект на тази индивидуализация. Животът твори последователно и във взаимодействие. За да постигнем резултати, и ние работим съвместно, във взаимодействие. Няма друг път към целите ни, друг начин, по който Ние МОЖЕМ да ги постигнем.

Разговорите ти с другите, както и цялата информация, достигаща до теб отвън — от хората и от материалния свят — е като слънчеви лъчи. Те карат семената вътре в теб да растат.

Много неща, които съществуват в света извън тебе, могат да те насочват и водят към твоята вътрешна истина. Но дори тези хора, места, предмети, случки и събития са само напомняне. Те са като пътеуказатели. В живот, който никога не свършва

Всъщност само това е целта на „външния свят”.

Материалният свят е замислен така, че да ти създаде окръжение, контекст, за да Изживееш външно онова, което вече Знаеш вътре в себе си.

И тъй, аз всъщност използвам околния свят, за да изявя себе си и да се открия?

Всички хора го правят. И точно затова, когато ти разглеждаше света и всичко, което ти се е случило, аз ти бях казал: „Не обвинявай и не осъждай”.

Но да използваме дървото като постоянен приятел в тази част от нашата дискусия. То ще ни помогне по-задълбочено да разберем нещата

Да си представим, че ти излизаш от сечището и навлизаш дълбоко в гората. Никога не си навлизал толкова дълбоко сред дърветата и знаеш, че сигурно ще ти е трудно отново да намериш сечището. Затова пътят поставяш знаци по дърветата.

И сега, като излизаш от гората, виждаш тези знаци и си спомняш, че „си ги оставил” там, за да си намериш пътя на излизане. Тези знаци са външни по отношение на тебе. В крайна сметка те ще те отведат обратно У Дома, но те сами по себе си не са „У Дома”. Знаците, маркировката ти показват пътеката, пътя — и пътят ти изглежда познат. Ти го разпознаваш. Тъй

да се каже, ти го „разпознаваш“ или „го знаеш отново“*. Но Пътят не е Целта на твоето пътуване, Дестинацията. Само ти можеш да достигнеш до Целта.

Другите могат да те доведат до пътеката, да ти покажат пътя, но само ти можеш да стигнеш до Целта. Само ти можеш да решиш, че ще бъдеш У Дома с Бога.

Външният, материалният свят е пътеката. Той е замислен така, че да те отведе обратно У Дома. Всъщност всички „случки“ и събития в твоя външен свят са замислени, за да постигнеш тази цел. „Затова и ти си ги поставил там“.

Те са знаци по дърветата.

Да, такива са.

Но ако съм поставил всичко в моя външен свят на точното място, така че да ме води към моята вътрешна истина — всъщност ти казваш точно това, нали — ?

Прав си. Аз казвам точно това.

— ако аз съм направил това, тогава в известен смисъл *аз съм сложил тази книга в собствените си ръце*.

Това е вярно.

Аз съм „накарал“ този материал да дойде при мене, точно както идва при мен в момента. Това е пътеуказател. Това е знак на дървото.

Сега виждаш ясно нещата. Точно такива, каквито са.

Но тогава, ако всичко в моя външен свят е пътеуказател, как може всяка отделна част от него да има някакво значение? Това би било все едно да вървиш по улицата и да стигнеш кръстопът само за да видиш, че всички табели, сочещи в различни посоки, казват, че **ТОВА Е ПЪТЯТ КЪМ ДОМА**.

Ти наистина виждаш ясно нещата.

Какво казваш за Бога?

Казвам, че без значение по коя пътека ще поемеш, *не можеш да не стигнеш У Дома*.

Тогавя няма значение по коя пътека ще поема.

Не, няма значение.

Няма значение по коя пътека ще поема?

Не — определено, съвършено, абсолютно — няма значение.

Тогавя защо ще се затруднявам да поемам по една или по друга пътека? Ако всички пътеки водят У Дома, каква разлика има по коя пътека ще поема?

Някои пътеки са по-малко стръмни, малко по-трудни.

Каквото и да правиш, не вярвай на казаното тук.

6

Ах! Значи някои пътеки са по-добри от други.

---

* На английски език „re-cognize“ or „know it again“

„По-малко стръмни” е фактологично описание, а „по-добри” е отсъждане, съждение. Чистото разглеждане ни води до...

ЧЕТВЪРТИЯ СПОМЕН

Никоя пътека назад към Дома не е по-добра от която и да било друга.

Сигурен ли си? Моля те, мили Боже, нужно ми е да съм сигурен в това. Почти всяка религия, появила се на лицето на земята, твърди точно обратното.

Казвам ти отново, така че да не липсва яснота: никоя пътека назад към Дома не е по-добра от която и да било друга.

Всички пътеки те довеждат там. Защото, за да стигнеш там, е нужно само истинско желание, чисто и открито сърце и вяра, че Бог няма основание да каже: „Не, ти не можеш да бъдеш с мен” на когото и да било, по каквато и да било причина, най-малкото защото всички хора вярват в Бога по различен начин.

Всички истински религии са прекрасни. Всички истински духовни учения са пътечки към Бога и нито една религия или учение не е „по-правилна” от другите. Много са пътищата към върха на планината.

Религиите са създадени от човешките култури, за да помогнат на родените в тези култури да узнаят и разберат, че има един вечно присъстващ източник — на помощ във време на нужда, на сила във време на трудности, на яснота във време на объркване и на съчувствие във време на мъка.

Религията е показател и за инстинктивното човешко разбиране, че ритуалите, традициите, церемониите и обичаите имат огромна стойност. Те са белези, утвърждаващи човешкото присъствие в света и жива връзка, осигуряваща това присъствие, съхраняваща единството на човешката култура.

Всяка отделна култура има своя, красива и неповторима традиция, почитаща една прекрасна и основна истина. В живота има нещо по-велико и значително от нечии лични желания, дори и от нечии лични нужди. Самият живот е много по-дълбоко и далеч по-значително изживяване, отколкото мнозина си представят на пръв поглед. Само в любовта, във взаимната загриженост и прошка, в творчеството, във веселието, в подаването на ръка и обединяването на усилията за постигане на обща цел може да бъде намерено най-дълбокото удовлетворение и най-чудесната радост на човешкото общуване.

Затова нека всеки от вас поеме по своята собствена пътека към Мене Нека всеки предприеме своето собствено пътешествие към дома. Не се безпокой за другите и не ги съди за начина, по който са поели по своите пътечки. Нито ти, нито те, никой от вас не може да не стигне до Мене. Наистина, всички вие ще се срещнете отново, като се съберете заедно У Дома и ще се чудите защо така сте се заяждали помежду си.

Ох, и колко сме се карали, нали? Спорили сме безкрай. Карали сме се, воювали сме, убивали сме и сме умирали, защото сме настоявали, че нашият път е правият — че „само” нашият път е правият път — към небесата.

Да, точно това сте правили.

Но сега ти дойде да ни кажеш, че „никоя пътечка не е по-добра от която и да било друга”. И трябва кротко да те попитам как мога да повярвам в това? Откъде да знам в какво да вярвам?

Каквото и да правиш, не вярвай в това, което казах тук.

Извинявай? Как да те разбирам?

Моля те, не смесвай онова, което е в сърцето ти, с онова, което е в главата ти. Онова, което е в главата ти, е вкарано, внесено там от другите. Онова, което носиш в сърцето си, си получил от мене.

Ти можеш обаче да заключиш за мен сърцето си, както сториха мнозина. Някои затвориха за мен и умовете си.

И моля те, не казвай на другите, че ако ТЕ не повярват в това, което е в ТВОЯ УМ, аз ще ги осъдя и порица.

Накрая, каквото и да сториш, „недей ги укорява и осъжда, не укорявай, не осъждай и самия себе си от мое име”.

Но ние ще продължим да правим това. Изглежда, че не знаем как да спрем. И тъй сами се хвърляме в същински ад.

Но ето че тук пристига Божията Новина: Човечеството не трябва да мине през ада, за да отиде в рая.

Не е нужно дори и да влизаме в тази объркваща гора, където трябва да оставяме белези по дърветата, за да намерим изход от нея. Можем да я заобиколим.

Това е вярно.

Независимо колко красива и изкусителна може да изглежда отстрани тази гора, не е нужно да влизам в гъсталаците ѝ, не е нужно да се загубя в нея, а после да се опитвам да намеря изход.

Наистина, не е нужно.

Всеки ден си обещавам да остана на пътечката, в правия път, но всеки ден животът отново и отново ме изкушава да се оплета във всякакъв род „драми”. А те нямат нищо общо с това кой съм или накъде съм се запътил. Преди да се усетя, се озовавам пак в гората.

И още не си излязъл от нея.

Знам. В главата ми продължават да се въртят думите на Робърт Фрост. Чувал съм ги и преди, но сега ги чувам и в новия си път...

*Горите са хубави, мрачни и дълбоки.
Но аз трябва да изпълня обещанията си.
И да измина мили, преди да заспя,
И да измина мили, преди да заспя.*

Затова сега ела с мене. Да тръгнем заедно на пътешествие към светлата просека, сечището, към изясняване,* така че накрая да можеш да говориш на дърветата от гората.

Добре. Тръгваме на пътешествие към яснота и чистота. Аз се бях озовал в гората, спях се в мрачната гора на собствените си конфликти и заблуди и сега наистина искам да „се върна У Дома”. Но дали най-кратката пътечка не е най-добрата? Имам предвид дали по-краткото не е „по-добро”? И какво значи най-кратка пътечка?

За да си отговорим на въпроса, трябва най-напред да определим какво значи „У Дома”. Какво точно е това „у дома”, към което хората искат да се върнат?

Повечето хора мислят, че „да се върнеш у дома” значи да се върнеш при Бога. Но не можеш да се върнеш при Бога, защото никога не си напуснал Бога — *и душата ти го знае.*

ТИ може да не го знаеш на съзнателно равнище, но душата ти го знае.

Но ако душата ми знае, че не е нужно да се връщам при Бога, защото никога не съм го напуснал, какво тогава се опитва да направи? Каква е целта на земния живот от гледна точка на душата?

Мога да ти го кажа с пет думи.

---

* На английски език clearing означава сечище и изясняване.

Душата ти се опитва да *изживее онова, което знае*.

Душата ти знае, че никога не си напускал Бога и се опитва да изживее това.

В живот, който никога не свършва

Животът е процес, в който душата превръща Познанието в Изживяване. Когато онова, което си знаел и изживял, се е превърнало в *почувствана действителност*, този процес е завършен.

Така излиза, че У Дома е мястото, наречено Завършеност, Съвършенство.

Това е Завършеното, Съвършено осъзнаване на това Кой Си Ти Всъщност чрез Завършеното, Съвършено Познание, Завършеното, Съвършено Изживяване и Завършеното, Съвършено Усещане за това. То е Край на Разделението между Тебе и Божеството.

Това Разделение е илюзия и душата ти знае това. Затова Завършеността, Съвършенството може да бъде определено като миг, в който приключва Разделението, миг на твоето повторно съединяване с Божеството.

Това не е повторно съединяване, защото аз никога не съм бил не-съединен, но изглежда като повторно съединяване, ако съм бил забравил това.

Вярно. В мига на повторното съединяване ти просто си спомняш Кой Си Всъщност и изживяваш това.

Така, в известен смисъл, *то е* „връщане при Бога”, но само в образен смисъл. В строго буквален смисъл то е връщане към твоето осъзнаване на факта, че ти никога не си го напускал, че ти и Бог сте Едно цяло.

Да! И връщането към осъзнаването е един двустепенен процес. Осъзнаването се постига чрез Познание и Изживяване, които създават Усещане, Чувство.

Осъзнаването е Усещането за това, което си Знаел и Изживял.

Едно е да Знаеш нещо, съвсем друго — да го Изживееш, а трето — да го Усетиш, Почувстваш.

Само Усещането постига пълно Осъзнаване Чрез Познанието постигаш единствено частично осъзнаване.

Може да Знаеш, че си Божество, но когато Изживееш *Себе Си* като Божество, твоето осъзнаване става Завършено, Съвършено чрез живота Усещане за това.

Може да Знаеш, че ти е присъща която и Да било *страна* на Божествеността — в момента например си състрадателен — но когато Изживееш Себе Си, *като наистина* състрадателен, твоето осъзнаване става Завършено, Съвършено чрез живота Усещане за това.

Може да Знаеш, че си щедър, но когато Изживееш Себе Си, *като наистина* щедър, твоето осъзнаване става Завършено, Съвършено чрез живота Усещане за това.

Може да Знаеш, че си любящ, но когато Изживееш Себе Си, *като наистина* любящ, твоето осъзнаване става Завършено, Съвършено чрез живота Усещане за това.

Много пъти съм си казал: „Днес не се чувствам като самия себе си” и сега разбирам точно какво значи това.

Когато не се „чувстваш като самия себе си”, то не е защото не Знаеш кой си всъщност, а защото не *Изживяваш* това. Към Познанието трябва да прибавиш Изживяване, за да постигнеш Усещане за това.

Усещането, Чувството е езикът на душата. Осъзнаването на Себе Си се постига *чрез завършено, съвършено усещане* за Себе Си — че си оня, Който Ти Наистина Си.

Тъй като Осъзнаването е двустепенен процес, има две пътечки, по които то може да бъде постигнато. Душата достига до Завършеното, Съвършеното Познание по пътечката в духовния свят, а до Завършеното, Съвършено Изживяване — по пътечката в материалния свят. И двете пътечки са необходими, ето защо съществуват два свята. Ако ги събереш заедно, ще създадеш необходимото, съвършеното обкръжение, в което можеш да сътвориш Завършено Усещане, а то на свой ред ще създаде Завършеното, Съвършено Осъзнаване.

Излиза, че У Дома е мястото, наречено Завършеност, Съвършенство.

Всички души намират мир след смъртта си. Не всички души намират мир преди нея.

Това обяснява по един чудесен, разбираем начин какво ни се случва в изживяването, което наричаме живот.

И ето, че вече му се вижда краят. Скоро ще бъдат разбулени и най-дълбоките тайни на смъртта. А всъщност разговорът ни едва започна да докосва повърхността.

Но нека най-напред разгледаме задълбочено последния ти въпрос.

Запита ме дали най-кратката пътечка не е и най-добрият път обратно към Дома. Отговарям ти: тя не е непременно най-добрата. Най-полезна ще ти е пътечката, която, макар и по-дълга, ще те доведе до Завършеност, до Съвършенство.

Мигът на Абсолютно Осъзнаване, тоест на Завършено Познание, Изживяване и Усещане на това Кой Си Ти Всъщност, идва стъпка по стъпка, стадий след стадий. Всяко преминаване през времето на един живот може да бъде разглеждано като една от тези стъпки.

Нито една душа не достига до Абсолютно Осъзнаване през времето на един живот. Само ефектът на натрупване от много преминавания през Цикъла от Животи може да постигне онова, което бихме нарекли „Завършена Завършеност, Съвършено Съвършенство” или Абсолютно Осъзнаване.

Всяко преминаване стига своя край, когато програмата, дневният ред или мисията *на това отделно преминаване* е завършена.

Този живот достига своя край, когато си завършил онова, което си дошъл да изживееш *този път* в материалния свят.

После прибавяш това, което си завършил тук, към онова, което си завършил в други пътешествия през Времето, докато накрая „ги събереш всичките заедно” и така постигнеш Абсолютното Осъзнаване.

И тъй, значи има две равнища на Завършеност, на Съвършенство. Първото Равнище е, когато завършиш една стъпка в цялостния процес. Второто Равнище е, когато завършиш напълно този цялостен процес.

Да. И цялостният процес е завършен, когато напълно си опознал, изживял и усетил Кой Си Ти.

Това великолепно обяснява всичко и аз го „схванах”. Има неповторими, особени, специфични неща, които душите са дошли да изпълнят, да изживеят на земята. Когато те са завършени, иде време да се радваме, че задачата им тук е изпълнена.

Ти наистина го схвана. Това е чудесно, великолепно! То е съвсем точно и вярно!

А „по-кратко” не значи непременно „по-добре”. Целта е не *да бързаеш*, а *да завършиш*.

Точно така.

Страхотно. Сега отново се чувствам добре, защото, макар да съм в шестото си десетилетие, не мисля, че вече съм свършил онова, което съм дошъл да свърша.

И какво е то?

Не съм сигурен.

Тогава ще ти е много трудно да го свършиш.

Знам. Това е част от проблема ми.

Може би трябва да поговорим и за него.

Сигурен съм, че това ще ми е много полезно, но в момента не искам да се отвлечам от главната тема. Ти беше казал, че някои пътечки назад Към Дома, макар и не непременно „по-добри”, са по-малко стръмни от други. Това ме заинтригува.

По-лесно е да поемеш по пътечка, по която има по-малко препятствия.

Съгласен съм. И как да я намеря?

Не можеш да я намериш. Трябва да я създадеш, да я утъпчеш.

Как?

Ти в момента го правиш. Заловил си се за това, посветил си му се, та дори си и поел по пътечката. С това улесняваш нещата. Много хора минават през живота си, без да се замислят дали са „на пътечката”, „на правия път”. Не са търсили знания. Не са се молили. Не са медитирали. Въобще не са обръщали внимание на вътрешния си живот, не са изследвали сериозно по-широк кръг от онова, което ги заобикаля. А ти в момента го правиш. Като предприемаш това изследване, и то — точно тук, сега — като водиш с мене точно този разговор, ти проправяш пътечка с по-малко препятствия.

Тук искам да кажа, че независимо дали ще поемеш по криволичеща или по права пътечка, дали ще прекосиш или ще заобиколиш гората, когато стигнеш до истината си за умирането и смъртта, ти ще си разчистил препятствията и ще си проправил по-малко стръмна Пътечка към Завършеността, Съвършенството.

А щом веднъж узнаеш пълната истина за смъртта, ще можеш и да живееш живота си пълноценно. Ще можеш да изживееш пълноценно и Себе Си — а точно това си дошъл да свършиш тук — после ще можеш и да умреш изящно, приятно, с благодарност, осъзнал, че си Завършен, Съвършен. Ето една пътечка, която е далеч по-малко стръмна и води до смърт, посрещната в мир.

Част от това ми звучи като присъда. Почти като императив: „Ако не си умрял добре, не си го сторил *правилно*”. Нещо от този род.

Изразяваш съждение, което аз никога не бих сторил. Няма как да умреш „неправилно” и няма как да не стигнеш до своята цел, своята дестинация — която е благословеното повторно единение с Божеството в Сърцевината на Твоео Съществуване. Няма как да не стигнеш, да не бъдеш пак У Дома с Бога.

Тук говорим за това как можем да направим живота и смъртта ти по-малко стръмни, по-мирни. Ти обаче се позова не на наблюдение, а на съждение. Всъщност, ако достигнеш до Завършеност, до Съвършенство по-леко, щастейки тялото си, ако умреш изящно и приятно, с благодарност, ще си намерил мир не след смъртта си, а още преди нея.

Всички души намират мир след смъртта си; не всички души намират мир преди нея.

Когато умираш, е невъзможно да не бъдеш Завършен, Съвършен, възможно Е обаче да не осъзнаваш това. Да намериш „мир” значи да осъзнаваш, че си Завършен, Съвършен. Тогава вече нямаш какво повече да правиш. Свършил си, каквото трябва. Свършил си го. И вече можеш да се върнеш У Дома.

Ако пристъпиш към смъртта със страх и трепет, развълнуван и уплашен, без да изпитваш желание да си отидеш, без да чувстваш завършен земния си път, или изпълнен със страх от това, което се случва в живота ти, или от това, което ще дойде, ти също ще стигнеш до крайната цел, до дестинацията. *Не можеш да не стигнеш там.*

Но пътят ми ще е по-”стръмен”, нали?

Така е.

Сега отново да си изясним нещо. Ти винаги си бил потопен в Божественото. Току-що се потопи в него. Всъщност, ти си самото то. Ти си Божество, потопено в Божество, изразяващо себе си като Индивидуализирана Страна, Аспект на Божеството, позната като Твоео Аз.

Затова, в най-точния смисъл на думата, ти не си на път към Дома. Ти си вече там. Ти си винаги У Дома с Бога.

Ти вече си там, където си се устремил да отидеш, където би желал да бъдеш. Необикновеното, тайната тук е, че веднага щом узнаеш това, ти ще го преживееш.

Точно сега имам чувството, че обикаляме в кръг, описваме кръгове. Искам да кажа — в този разговор. Имам чувството, че ходя насън и не знам къде съм.

Да, знам, че се чувстваш така. Не само в този разговор, а и в *живота* си.

Когато живееш или когато умреш, по същия начин — в страх и трепет, развълнуван и уплашен, без да изпитваш желание да си отидеш, без да чувстваш завършен земния си път, или изпълнен със страх от това, което се случва в живота ти, или от това, което ще дойде — ти показваш, че не знаеш къде си. А проблемът тук е, че *каквото показваш, това и изживяваш*.

Винаги е било така и така ще бъде.

Затова в подобен случай ти няма да изживееш, че си в единение с Божеството, няма да *изживееш*, че си У Дома с Бога, *макар всъщност да си*.

И да вярвам, и да не вярвам в това, аз се старая да го разбера. Ти се движиш много бързо, пък и това е много сложно. Знаех си, че така ще бъде, но наистина се опитвам да го разбера.

Добре. Тогава продължавай да вървиш с мене. Продължавай да утъпкваш пътеката, да вървиш по нея. Ти вече знаеш всичко това. Аз само ти го припомням.

Ти не си на път към Божественото, а СИ в центъра на един вечен процес, в който колкото повече напредваш, толкова повече Божественост изживяваш. Докато животът продължава, ти изживяваш все повече и повече от Сърцевината на Своето Същество, все повече и повече от Същността на това кой си ти.

Ти вечно са сливаш с тази Същност и като част от процеса на живота отново изплуваш от нея. Ставаш неин израз, който все повече и повече я допълва.

Този процес, който можем да наречем „сливане, обединяване на енергия” е формулата за всичко в живота. Тя може да бъде изписана като:

Е+сливане

Ето защо това явление бива наричано понякога духовен „извънреден, спешен случай”^{*}. *Това е целта на смъртта и умирането.*

„Смъртта е извънреден, спешен случай”, защото целта ѝ не е „умирането”, а сливането и изплуването.

Искаш да кажеш, че аз не само вървя към пълно единение с Божественото, а и идвам оттам?

Да.

За прераждане ли говорим?

Ако стилът на разговора ни е такъв.

Ето че започваме отново...

Струва ми се важно да разбереш, че нищо от това не може да бъде ограничено и сведено до едно изречение или една дума. Но все пак се надявам с малко повече търпение да откриеш, че нищо тук не надхвърля способността ти да го разбереш.

Искам единствено да стигна до истината за умирането и смъртта. Искам да зная „Божията истина”.

Ти още мислиш, че Бог е нещо отделено от тебе, нали...

---

^{*} Игра на думи. На английски език merge означава сливам се, emerge — изплувам, а emergency — извънреден или спешен случай.

Наистина не мисля така. Зная, че Бог и аз — че ти и аз — сме едно цяло.

Наистина ли мислиш така?

Да, наистина. Зная, че ние с тебе не сме отделени един от друг. Зная, че съм Индивидуализация на Божеството.

Тогава защо говориш така? Защо казваш, че искаш да знаеш „Божията истина”? Трябва да знаеш, че Божията истина лежи заключена вътре в теб.

„Божията истина” е фигуративен израз.

Аха! И тъй, ти се надяваш да намериш действително *своята* истина.

Да, надявам се да използвам този разговор, тази „молитва”, като средство, което ще ме отведе назад към отговора, към истината, която лежи заключена дълбоко в мене.

Добре. Това изживяване може да те отведе към пътеката, но ТИ трябва да стъпиш на нея, както казах вече многократно. Аз мога да *ти покажа* пътя, но *ти* трябва да поемеш по този път към Дома.

Казах, че в най-дълбокия и верен смисъл на думата ти не си на път. Ти вече си там, където искаш да отидеш. Но тъй като не го знаеш, *имаши изживяването*, че СИ на път. И тъй, трябва да осъществиш пътешествието, за да разбереш, че то не е нужно. Трябва да тръгнеш по пътеката, за да откриеш, че тя *започва и свършва точно там, където си ти*.

Страхуваши се да умреш, страхуваши се и да живееш. Какво съществуване!

8

Как мога да съм сигурен, че тези думи, извън всичко изговорено на тази тема, могат да ме доведат до моята истина за живота и смъртта?

Не е необходимо да се съгласиш с тези думи, за да стигнеш до своята истина.

Не е необходимо?

Не. Дори, *ако категорично отхвърлиш тези думи*, ти пак ще стигнеш до своята истина — ще намериш пътеката назад към Дома, защото ако отхвърлиш тези думи, ще разбереш *какво приемаш, с какво си съгласен*. Тогава ще поемеш по друга пътека. А ако и тя не се окаже твоята пътека, ти ще поемеш по Друга, и пак по друга, докато излезеш от объркването си и намериш своя път назад към Дома.

Предполагам, че всичко би трябвало да се случи точно така.

Така се случва всичко. Целият ти живот те води назад към Дома, назад към мене. Затова нека бъде благословена всяка случка, всяко събитие, всяка личност, всеки миг, защото всички те са свещени.

Дори ако отхвърлиш това събитие, тази личност, ако не се радваш на този миг, всички те са свещени. Защото Животът информира живота за живота през процеса на Самия Живот, а няма нищо по-свято от това Да Знаеш и после Да Изживееш онова, което Животът има да ни каже за Самите нас.

И тъй, като водиш точно този разговор, дори и да не си съгласен с него, той ще те отведе до твоята истина и до твоята пътека към Дома. Ще бъдеш доведен до тази пътека и *ако се съгласиш* с този разговор. И в двата случая този разговор ще те отведе там, където искаш да отидеш.

Всички пътечки водят към Дома.

Всяка една от тях.

И всяка пътечка има своите собствени „знаци по дърветата”, които ще ми помогнат да намеря пътя.

Точно така. Сега вече разбираш. Всички знаци, които виждаш по дърветата, са твои. Огледай се. Наоколо няма нищо, което да не е поставено от тебе.

Само че понякога ти няма да разпознаеш своите собствени знаци. Погледнеш ли ги под различен ъгъл, ще ти изглеждат различни. Може дори да ти се стори, че някой друг ги е поставил.

Говорим, разбира се, за знаците в твоя живот — особено за онези, които би нарекъл белези. Внимавай да не си помислиш, че някой друг ти ги е оставил. Това би те превърнало в жертва, а другото — в злодей. Но в живота, както вече ти казах, няма нито жертви, нито злодеи. Никога не забравяй това.

Чудесната ми приятелка Елизабет Кюблер-Рос често казваше по този повод нещо, което аз наистина обичах...

„Ако беше защитил каньона от зимните бури, никога нямаше да видиш красотата на неговата резба, на неговите извивки”.

Да. Точно това мислех преди малко, като казах, че всичко в живота е чудесно, точно както е чудесна и „смъртта”. Всичко е въпрос на гледна точка. Гледната точка създава възприятието.

Да.

Не, не, не казвай просто „да”. Огледай по-основно това твърдение. Взри се по-дълбоко в него. То е едно от най-важните твърдения, които ще направя тук. Казах...

Гледната точка създава възприятието.

Как гледаме на нещо определя начина, по който ще го видим.

Точно така. Благодаря.

И тъй, ако гледаш на себе си като на жертва, ще се видиш себе си като жертва. Ако гледаш на себе си като на злодей, ще видиш себе си като злодей. Ако гледаш на себе си като на съ-автор в процеса на сътрудничество, ще видиш себе си по този начин.

Ако гледаш на всяко събитие или случка в живота си, включително и на смъртта, като на дар, ще го видиш като съкровище, което винаги ще ти служи и ще те води към радост. Ако гледаш на всяко събитие или случка, включително на смъртта, като на трагедия, вечно ще скърбиш и няма да получиш от него нищо освен безкрайна скръб.

Което ни води към...

ПЕТИЯ СПОМЕН

Смъртта никога не е трагедия. Тя винаги е дар.

Съсредоточи се сега върху това. Съсредоточи се върху събитието, което наричаш „смърт”.

Защото, ако видиш, че казаното е вярно за смъртта, скоро ще си в състояние да видиш, че то е вярно и за всяко друго събитие в живота.

И ако успея да видя дори смъртта като дар, ще успея да видя всичко друго в живота си — „малките смърти” — също като дар... всички тъй наречени злини, които са ми причинени или които аз съм причинил другиму. И тогава няма да има повече скръб.

Нито за тебе, нито за някой друг. Ако преживееш добре своите „смърти“, ще накараш и другите да преживеят добре твоите смърти. Малките, не онази, голямата.

Брей, какво каза. Какво се прокрадна тук. Но не винаги е възможно „да умреш хубаво“. Сега говоря за „голямата смърт“. Струва ми се, че понякога просто ни е страх да умрем.

Разбира се, че ви е страх. А когато ви е страх от „малките смърти“ — имам предвид всяко поражение или загуба — вас ви хваща страх и да живеете. Така се страхувате да умрете, а се страхувате и да живеете. Какво съществуване!

Помогни ни тогава!

Какво мислиш, че правя сега? Посвещавам си времето на това да ви освободя от страха пред „голямата смърт“. Защото, ако не се страхувате от *това*, вече няма да се страхувате от нищо. И ще можете да живеете истински.

Тогавата защо всички сме „смъртно уплашени“ от смъртта?

Заради онова, на което са ви учили. Заради онова, което са ви казвали за нея.

Когато възприемеш смъртта по нов начин, можеш и да я изживееш по нов начин. И това би бил голям дар, не само за самия тебе, а и за онези, които обичаш.

Имам един приятел, Андрю Паркър, който живее в Австралия и чиято чудесна жена — онези, които я обичаха, я наричаха „Пип“ — направи точно това. Пип умря от рак през новогодишната нощ, точно след настъпването на 2005-та година. Андрю сподели това с мен чрез едно писмо по електронната поща, което беше изпратил на голям брой приятели — свои и на жена си. То илюстрира прекрасно за какво говорим сега. В това писмо Андрю споделя:

Пип е най-великолепният подарък, който някога съм получавал. Тя влезе в живота ми по време, когато мислех, че съм се занимавал с всичко, че всичко съм свършил, а не беше така. Седна усмихната на лунната светлина през първата нощ на нашата връзка и аз разбрах, че ако прекараме известно време заедно, ще се оженя за нея и ще имаме деца. Какъв благослов беше тя! Рак в красивата ѝ гръд започна пътешествието си в началото на нашата връзка и ох. как нейната смелост и сила ми показаха пътя.

Несекващата ѝ усмивка и здрав хумор ме държаха на крака, но най-голяма подкрепа ми даде нейната безусловна любов. Тази любов беше силна като могъщ дъб, дълбока и лазурна като океан, мощна като приливите и дълбоките течения. Непоклатима беше и нейната преданост към мене.

Погледът ѝ отминаваше суровите диамантени ръбове, нюкасълския провлечен говор, невъзпитания език, грубоватото държане и другите остатъци от вчерашния ми ден. Тя виждаше у мен само най-доброто и нежно го подхранваше.

Лечението ѝ, примитивното лечение, което се прилага в подобни случаи, беше жестоко, брутално. Операцията, химиотерапията и радиооблъчването. хормоните и ранната менопауза не успяха никога с нищо да променят женствената същност на моята любима. Болката от такова лечение нито веднъж не предизвика недоволство или оплакване. При раждането на децата ни тя заискри със сиянието на майчинство, с женска енергия и дълбока любов.

Всички бяха трогнати от красотата ѝ, външна и вътрешна. Когато седем месеца след раждането на нашите близнаци открихме, че има метастази в костите, тя ни се извини. В този миг не мислеше за себе си. а за мен и за нашите три момчета. После стана, отупа си праха и пусна музиката на любовта.

Когато ѝ изрязаха и втората гърда, това малко я нарани. Сякаш ѝ бяха. отнели част от личното чувство за женственост, макар за мен тя никога да не е била по-женствена отколкото през времето след операцията. Когато на следващия ден ѝ донесохме момчетата да ги види, тя вдигна децата едно след друго към своята наранена гръд, без да трепне за миг.

Силата ѝ е запечатана в съзнанието ми, себеотрицанието и смелостта ѝ са моята утеха и опора в пространството, което обитавам днес. пространство, изпълнено със спомени за нея и с толкова дългия път, който ми предстои да измина през живота си.

Тя живя през следващите три години. И как живя!

Докато бизнесът и кариерата ми бяха в дрипи, а аз се борех да намеря себе си, своя път и насока, тя кротичко ми отваряше простор, в който да израсна. Хранеше душата ми със своята любов и подкрепа, нито веднъж' не ме остави да се отклоня от пътя си. Боже, колко я уважавам за това!

Последните шест месеца от живота ѝ изглеждаха цяла вечност, в която аз се спирах между отделните мигове. Сега. копнея за още някой миг в нейно присъствие. Колко бих я обичал, ако можех да получа тази възможност, колко бих ценил всяка минута, всяка секунда, ако можех да имам това време отново.

Последните месеци и дни на Пип бяха за мене най-великият дар. Тя постепенно излизаше от живота ми. Вече нямаше изящни вечери, беше дошъл мой ред да готвя и да чистя. „Кой ще вдигне тези дрехи, ако ги оставиш тук?“... отеква в мозъка ми нежният и глас. Трябваше да оправам леглата и да пера.

Колко весело изпълняваше нашата Пип тези задължения. През последните си дни тя ме възпитаваше със своето присъствие, утешаваше ме, докато аз утешавах нея. Никога не съм се чувствал по-близко до нея и по-благословен с възможността да ѝ помагам, да я обслужвам.

После дойде време да я заведем у дома. да я върнем в Перт при нейните роднини и приятели. Поглеждах я през петчасовия ни полет и съзирах нейната видима болка и страдание. Толкова труден ден, за който никой освен мен не трябваше да знае! Тя се справи с това по обичайния си начин, с изключително достойнство и грижа за другите. Пип настояваше да я вземем на заплануваното си пътуване до Ротнест Айланд, плувайки по лазурната синева на Индийския океан, радвайки се на простите неща, оценявайки красотата и благослова на живота.

Последните ѝ дни бяха пътешествие с библейски измерения, истински четиридесет дни в пустинята. Тя си отиде в избрания от нея час, по нейн си начин. Като разбра, че всичко ще бъде наред, тя ми поднесе най-великолепния от всички дарове. Да бъда с нея, до нея, да държа ръката ѝ, докато си отива.

Беше 50 минути след полунощ в новогодишната нощ. Тя беше казала, че иска да дочака Новата година и успя да стори това. Цялата болка от бдението, целият страх дали ще направя достатъчно, дали ще направя, както трябва, дали ще кажа, каквото трябва всичко отлетя е нейния дух! Тя си тръгна нежно. мило, тръгна си такава, каквато е била цял живот. Тръгна си и ме остави без капка съмнение, абсолютно наясно кой съм и защо съм тук. Нейният най-голям дар за мен беше това, че отнесе със себе си моя страх.

Сега дните ми са различни, това е вярно, но тя никога не е далече! Момчетата ни намират живота труден — любов, като тази на Пип, не може лесно да бъде заменена. Ние все още растем заедно, дарът на нейния живот като цветето Лотос бавно, листче по листче, се отваря и животът ни приема своята форма, подхранван от такава невероятна любов.

Тези думи се опитват да предадат по мой начин признателността и почитта ми към моята любима, към майката на моите деца, към тебе и към всички други. Това, че сме тук, е най-доброто за нея. Не съжалявам нито за един миг и не обвинявам никого.

Всички ние можем да. изберем всъщност как да живеем, как да действваме, как да оцветим своето съществуване. Пип и аз избрахме нашата любов. Колкото и да ни беше трудно, тя изгради моя живот. А аз на свой ред правя избора да я обгърна с поглед на благодарност, не на загуба и болка. О да, те присъстват в живота ми като съвсем уместни чувства. След като страхът ми отзвуча, вече мога да свържа любовта си с нашата обща Божественост и единство.

Любовта лекува. Тя лекува душите ни. лекува взаимоотношенията ни, може да излекува дори и планетата ни. Моята жена ме дари с тази любов и аз правя избора да я споделя с тебе. с всички вас.

През новогодишния ден аз обядвах със семейството си, после отидох в домовете на някои от приятелите ѝ, за, да пийнем нещо. Излязох си към 11 и 40 вечерта и докато вървах няколко мили към Дома, Пип беше с мен. Чувствах прилив на съзидателна енергия, докато хората празнуваха в дворовете си, фойерверките загасваха. а ангелският глас на Пип в главата ми се обади: „... и ти беше прав, всичко се случи точно така, както ти знаеше, че ще се случи“.

С това тя искаше да ми каже, че е с Бога в общото съзнание и отново до трона на сътворението.

Заплаках.

На света няма жертви, няма и злодеи.

Това е поразителен пример, чудесен, зашеметяващ пример за това как, преживявайки добре смъртта си, помагаш и на другите да преживеят добре своята смърт.

Надявам се един ден да умра с такова благородство като Пип.

След разговора, който водим сега, нещата ще бъдат съвсем различни. Познанието ти, че умираш, защото си избрал да го сториш, ще ти помогне много.

И всеки умира, когато избере да го стори? Пип беше избрала кога да умре? Тери Шияво е умряла така, както е искала да умре?

Добре, знаеш за Пип, защото тя наистина е казала кога избира да умре. Казала, че иска да преживее настъпването на Новата година.

Да, но искала ли е да се разболее от рак в този етап от своя живот? Наистина ли е искала да си отиде толкова рано? Съпругът ѝ, децата ѝ, членовете на нейното семейство трудно биха разбрали нещо такова. Сигурен съм, че биха питали с дълбока мъка: Защо би пожелала Пип тъй да ни изостави?

Имам отговор, който може да те изуми.

И какъв е той?

По-късно. За това ще поговорим по-късно. Най-напред трябва да поставим здрава основа. Тогава отговорът ми няма тъй да те изуми.

Добре, какъвто и да е отговорът, съм сигурен, че членовете на семейството на Тери Шияво биха задали същия въпрос. Сигурен съм, че те също биха отхвърлили решително представата за „предварителен избор“ по отношение на времето и начина, по който ще настъпи нечия смърт. Не, не, много хора биха казали: „Това не е моето изживяване. Нито е изживяването на Пип или Тери“.

Зная, по-рано ти беше казал, че душите напускат телата си само когато делото им е завършено и че преди това трябва да има време на празнуване. Но душа, напускаща тялото си, може много да тъгува за хората, които оставя в материалния свят. И да кажеш на тези хора, че обичаният от тях човек наистина е избрал да ги напусне, може да им прозвучи все едно, че този човек вече не иска да бъде с тях и... е, добре, струва ми се, че това може дълбоко да ги нарани.

Познавам жена, чийто съпруг умря много млад. Тя носеше години наред мъката от своята загуба. Но истинската загуба бе почувствана от по-малката дъщеря. Тя никога не надмогна загубата на баща си — и наистина *до ден днешен му е сърдита, че я е изоставил*. Тя не може да разбере защо баща ѝ е направил това и ако ѝ кажа, че нито една душа не напуска тялото си, без да пожелае това и че всяка душа причинява смъртта на човека, комуто принадлежи, и всъщност иска да умре по това време, дъщерята ще бъде още по-дълбоко наранена.

Освен ако разбере, че той може да не е осъзнавал какво иска. Това не е изненадващият отговор, който ще ти дам по-късно, но е нещо важно, което още сега трябва да разглеждаш като възможност.

Не разбирам. Какво имаш предвид, като казваш, че баща ѝ не е осъзнавал какво иска? Ти ми каза, мисля, че всеки сам е причина за своята собствена смърт и че никой не умира против волята си.

Може би ще ти е полезно да разбереш, че човешките същества творят, а също тъй „знаят, каквото знаят“ на три Равнища на Изживяване: подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно.

Спомни си, казах, че когато умираш е невъзможно да не си Завършен, Съвършен, но Е възможно да не *осъзнаваш това*.

Душата може да знае на свръхсъзнателно равнище, че е Завършена, Съвършена в този живот, но да не „осъзнава“ това на подсъзнателно или съзнателно равнище.

Тези три равнища на изживяване бяха споменати в един наш по-ранен разговор, който се превърна в книгата „Приятелство с Бога”. Аз наистина намирам, че това е нещо очарователно.

В този решаващ момент и при тези обстоятелства то е много повече от очарователно. Важното е да го разбереш, за да получиш отговор на въпроса си.

Тогава нека го прегледаме отново, да го преговорим. Кои са трите равнища на изживяване?

Подсъзнателното е място на изживяване, където не познаваш или не можеш съзнателно да сътвориш своята действителност. Ти действаш толкова „подсъзнателно”, че почти не осъзнаваш какво правиш, още по-малко — защо.

Това не е „лошо” равнище на изживяване, затова не го осъждай. То е дар, защото ти позволява да вършиш много неща *автоматично*.

Как? Какво имаш предвид, като казваш: „да вършиш нещата автоматично”?

Функции като порастването на косата ти, мигането на очите ти или туптенето на сърцето ти са примери за неща, които се извършват автоматично. Аз не сядам да помисля: „Сега ще мигна с очи. Сега ще ми пораснат ноктите”. Тези неща се случват — системата на цялото ти тяло функционира така — без да даваш специални съзнателни наставления.

Подсъзнателното дава също така и мигновени решения на проблемите. То проверява влизащите данни, после влиза в своята банка от спомени и излиза със светкавично бързи отговори на милиард ситуации, отново автоматично. Ако пипнеш горещ тиган, няма нужда да мислиш, че трябва да си дръпнеш ръката. Дърпаш я рязко — за частици от секундата. Това е *автоматична реакция, отговор, основан на предходни данни*.

Подсъзнателното може да ти спаси живота. Но ако не си наясно кои части от живота си си избрал да сътвориш като автоматични, би могъл да си представиш, че ти си „резултат”, а не истинската причина за всичко в живота си. Дори можеш да си измислиш, че си жертва. Затова трябва да осъзнаеш какво си избрал, какво си решил да НЕ осъзнаваш.

Съзнателното Равнище е място в изживяването ти, където ти познаваш и сътворяваш своята действителност с някаква степен на яснота за това какво вършиш. Доколко си наясно, зависи от твоето „равнище на осъзнатост”. Това е материалното, физическото равнище.

Когато си тръгнал по духовната пътечка и си се посветил на духовното си усъвършенстване, ти минаваш през живота, опитвайки се непрестанно да „повишаваш своята съзнателност” или да разширяваш изживяването за материалната, физическа действителност. Така можеш да включиш и онова, което знаеш, и да го насочиш към друго равнище.

Свръхсъзнателното Равнище е място на изживяване, където ти опознаваш и сътворяваш своята действителност, напълно осъзнавайки какво правиш. Това е равнището на душата. Повечето от вас на съзнателно равнище не са наясно със своите свръхсъзнателни намерения — освен ако сте наясно.

Свръхсъзнателното е тази част от тебе, която съхранява по-големите, по-далечните планове на душата — да се движи към Завършеност, Съвършенство на онова, което тялото ще изживее и усети. Свръхсъзнателното непрестанно те тласка към изживяването на следващия желан растеж, довежда те до най-подходящите, съвършените хора, места и събития, чрез срещите с които ще постигнеш съчетанието на Знание и Изживяване. Това на свой ред ще породи Усещане, Чувство и в крайна сметка ще сътвори Осъзнаването на твоето Истинско Битие.

Когато за последен път разговаряхме на тази тема, те попитах съществува ли начин да си поставим едни и същи цели, да имаме едни и същи намерения на подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно равнище.

Да, и ето как става това. Има триединство на равнищата на осъзнатост, което се нарича върховно съзнание. Някои го наричат също „Христово Съзнание” или „Възвишено Съзнание”.

Всички вие можете да стигнете до него. Някои го правят чрез медитация, други — чрез дълбока молитва, трети — чрез ритуала на танца или чрез свещена церемония, а някои — чрез процеса, който наричат „смърт”. Има много пътища, за да се стигне там. А там наистина

получаваш пълна творческа сила. Трите равнища на съзнание са се слели в едно. Казвали са ти „имай ги всичките заедно”. Всъщност то е нещо повече от това, защото тук, както и навсякъде, цялото е по-голямо от сбора на частите му.

Върховното съзнание не е просто съчетание на подсъзнателното, съзнателното и свръхсъзнателното. То е онова, което се случва, когато всичко се слее и *после премине в превъзходно, трансцендентално състояние*. Тогава навлизаш в чистото *Битие*. Това Битие е Основният и Най-Висш Източник на Творчество вътре в теб. Можеш да го изживееш преди „смъртта” си или след нея.

Разбирам как твори един истински жив майстор.

Да.

А възможно ли е един майстор да бъде изненадан?

За личност с дълготрайно възвишено съзнание резултатите са винаги съзнателно търсени и никога неочаквани. Степента, в която едно изживяване изглежда неочаквано, е пряк показател за равнището на съзнание, на което е възприето това изживяване. Спомни си какво казах: възприятието създава изживяването.

Учещият се на майсторство винаги се съгласява с изживяването, което има, дори ако това изживяване не „изглежда” приятно, защото учещият се на майсторство знае, че го е предвиждал и възнамерявал на определено равнище. Точно това „познание” дава възможност на една личност да бъде абсолютно спокойна, миролюбива и „овладяна” при обстоятелства, които у другото биха породили огромно напрежение.

Онова, което учещият се на майсторство не винаги може да съзре, е равнището на съзнателност, за което е предназначено, проектирано изживяването. Но учещият се на майсторство не се съмнява, че *е отговорен за него на същото равнище*. Точно това познание го извежда и поставя на пътя към майсторството.

Ти ме попита преди малко дали Пип е искала да умре, дали тя е причинила смъртта си и аз ти отвърнах: „Не на съзнателно равнище”. Сега знаеш какво съм имал предвид.

Всички решения, засягащи човешката душа, са взети от нея на едно или повече от трите равнища на съзнание или пък на четвъртото равнище, равнището на върховно съзнание.

Пип е избрала периода от своя живот, когато ще напусне тялото си, както правят това всички души. В нейния случай това решение не е взето на съзнателно равнище. По-късно, след като е взела това важно решение *свръхсъзнателно*, Пип съзнателно е избрала точния ден и час на опътуването си — малко след полунощ на 1 януари, точно след посрещането на Нова Година. Можеш да узнаеш, че това решение е взето на съзнателно равнище, защото тя *предварително го е обявила*. Тя е била съвсем наясно с онова, което е избрала и сътвориала.

Може би нещо подобно е вярно и за Тери Шияво. Може би тя не е избрала съзнателно по-ранните събития в живота си, но вероятно нещата са се променили, когато след тези начални събития, са казали на Тери, че трябва да е „изгубила съзнание”. Може би Тери въобще не е „губила” съзнание. Може би тя е преместила съзнанието си. Може би се е „намерила” на различно равнище на съзнание — най-напред на свръхсъзнателно равнище, където е била съвсем наясно с това, което сътворява, както и защо го прави, а после, накрая — на равнището на върховно съзнание, където, след като е завършила онова, което е била дошла да завърши, тя е постигнала Съвършена Яснота за своето вътрешно единение с Божеството.

Вярвам, че Тери Шияво е използвала живота си, за да покани хората в света да достигнат ново равнище на вникване в темата за живота и смъртта, душата и Бога и за действията, които биха били донесли полза на човечеството в случаи, подобни на нейния.

Вярвам, че Тери Шияво, на духовно равнище, никога, никога не е била жертва на обстоятелствата. Вярвам, че в тези последни години тя е знаела точно какво се случва и си е позволила да бъде подложена на всичко това, за да привлече вниманието на целия свят към себе си за благо на човечеството.

Вярвам, че Иисус е направил точно същото.

Прав ли съм за Тери?

За мен би било дълбоко натрапчиво и нередно да разкривам вътрешната свръхсъзнателна и върховно-съзнателна дейност на нечие индивидуално съзнание. Но толкова повече бих могъл да повтора онова, което съм казвал вече много, много пъти за всички човешки същества:

На света няма жертви, няма и злодеи.

Добре, твърдя го само в този разговор за трети или четвърти път, но съм го казвал преди и пак ще го кажа: хората трудно, понякога просто емоционално, ще приемат идеята, че никой не е жертва.

Ти вече си разглеждал този въпрос и си давал обяснението, че повечето хора виждат събитията в живота от твърде ограничената гледна точка на обикновеното човешко разбиране, но как биха могли онези от нас, които се стремят да издигнат собственото си съзнание и да помогнат на човечеството да издигне съзнанието си, как бихме могли ние да се надяваме, че ще разширим това разбиране?

Говори на човечеството с Инструментите на Сътворението, на Създанието: Мисъл, Дума и Дело. Това са средствата, с които създаващ своята микро-действителност. Тези инструменти са свършени. Те действат великолепно.

Онова, което мислиш, което казваш и което правиш, създават изживяването, което наричаш „свое аз“, както и условията и обстоятелствата в твоя живот.

То става, както вече казах: ако мислиш, че си жертва, казваш, че си жертва и действаш като че ли си жертва, *ти ще изживяваш себе си като жертва*, въпреки факта, че не си.

Същото ще бъде вярно и когато решиш да определиш, да наречеш по определен начин изживяванията на другите. Ако мислиш, че някой друг е жертва, ако кажеш, че някой друг е жертва и ако действаш, като че ли някой друг е жертва, ти ще имаш изживяването, че този друг е жертва, въпреки факта, че той или тя не е.

Имаш ли изживяването, че Тери Шияво е била „жертва“? Може би го имаш. Била ли е Тери жертва? Не.

Невъзможно е да бъдеш жертва на обстоятелства, които създаваш.

Никога не забравяй това.

Невъзможно е да бъдеш жертва на обстоятелства, които създаваш.

Затова, за да бъдеш жертва на обстоятелства, трябва да се закълнеш, че не ти си ги създал. А това ще е лъжа.

Ти създаваш всички обстоятелства в живота си. Ако ги създаваш на съзнателно равнище, ще си наясно с това. Ако ги създаваш на подсъзнателно равнище, може да не си наясно. *Въпреки това ще си създал обстоятелствата.*

Всички майстори знаят това, ето защо никой от майсторите никога не сочи друго с пръст, казвайки: „Ти ми причини това“.

Но ти можеш да изживееш, каквото си избереш. Може да изживееш онова, което си знаел за себе си, за своето аз, като резултат от живота си в духовната сфера преди да се родиш. Или можеш да изживееш нещо друго, по-различно, нещо по-дребно от това. Тук, както и във всичко друго, ти имаш свободна воля.

Но това ме навежда на друг въпрос. Има ли съзнание преди раждането? От казаното дотук отговорът изглежда положителен. И тъй, ние сме „наясно“ със самите себе си, преди да сме били „родени“?

О, да. Много по-рано. Това „твое аз“, което е „твоето аз“, е било „наясно“ със Себе Си винаги, вечно. Ще говорим още за това по-късно, когато изследваме по-задълбочено същността на раждането. Засега просто знай, че това „СВОЕ АЗ“, ти винаги си бил ... ти си сега ... и винаги ще бъдеш. Когато си се родил, ти просто си се разделил, дезинтегрирал.

Аз какво?

Ти си се разделил, дезинтегрирал. Престанал си да бъдеш интегриран, да бъдеш едно цяло. Престанал си да бъдеш Единен, Единствен, Неповторим и си се разделил на три части: тяло, ум и дух. Което също може да бъде наречено подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно.

Охо, значи това е съотношението, корелацията.

Неточно, приблизително казано, да. В широкия смисъл на думата, да. Това не е точно, прецизно до минута съотношение, но рисува картината в общи щрихи.

В тази света троица — Бог в три части — умът ти е там, където намира място съзнателната дейност.

Затова мисли само за онова, което избираш да изживееш, казвай само онова, което избираш да осъществиш и използвай ума си да напътстваш тялото си да прави само онова, което избереш да покажеш като своя най-възвишена действителност. Така твориш на съзнателно равнище.

Вгледай се по-отблизо в това. Не го ли е направил всеки майстор? Направил ли е някой майстор повече? Не. С една дума — не.

Всички вие сте Причина за всичко, което се случва в живота ви, включително и за своята смърт.

10

Това е чудесно. Направо чудесно казано! Благодаря ти. А сега, ако може, бих желал да се върна към нещо друго. Нещо, което малко ме смущава.

Моля.

В самото начало на разговора ти ми каза, че всички сме причина за своята собствена смърт. Веднага ми хрумна, че ако това е вярно, можем да определим всяка смърт като самоубийство. И оттогава тази мисъл не ми излиза от главата.

Но тя съвсем не е вярна.

Фактът, че всеки е *причина* за края на своя живот, не означава, че той е взел за това преднамерено, обмислено решение на съзнателно равнище. Нито пък може да се приеме, че го е направил, за да избяга от определени условия или обстоятелства.

Да причиниш нещо и *да направиш* съзнателен *избор* да го сториш са две съвършено различни неща.

Какво? Не те разбирам.

Може ти да си причината за катастрофа, но това не означава, че си направил съзнателен избор да я предизвикаш.

Аха. Разбирам какво имаш предвид.

Затова нека изясним точно какво ти казах. Всички вие сте Причина за всичко, което се случва в живота ви — включително и за своята смърт. Повечето хора не са наясно с това, не го осъзнават.

Но ако някой *е* наясно с това и го осъзнава — а между впрочем този разговор *кара* хората да го осъзнаят — това не означава ли, че ако някой умре, той извършва самоубийство? Нали, ако нещата бъдат осветлени по този начин, ще излезе, че всички хора завършват живота си със самоубийство? Пропуснал ли съм нещо?

За да определим една смърт като самоубийство, са необходими две условия:

1. Трябва да си наясно точно какво правиш, т. е. трябва да направиш съзнателен избор да умреш.
2. Целта на избора ти да умреш да е по-скоро да избягаш от живота, отколкото да го завършиш.

Този разговор трябва да ти помогне да се докоснеш до святостта на своя физически живот. Трябва да улесни разбирането ти, че животът в тялото е дар с неописуеми измерения.

Преди малко казах, че смъртта е могъщ миг на сътворение и това е вярно. Но тя е замислена и за да се стигне ДО нещо, а не за да се избяга ОТ нещо.

Толкова мъка е свързана със самоубийството, че почти не ми се иска да се докосвам до това. Мъка изпитва най-напред човекът, преминал през сътресение, което е предизвикало решението да прекъсне живота си. Мъка изпитва после неговото семейство, приятелите му. Има ли въобще място за утеха — за когото и да било?

Утеха може да ти даде знанието, че човекът, извършил самоубийство, е добре. Всички хора като него са добре. Бог ги обича и никога няма да ги изостави. Те просто няма да са постигнали онова, заради което са дошли тук. Важното е всеки, обмислящ самоубийството си, да разбере това.

Искаш да кажеш, че онези, които са извършили самоубийство, няма да понесат никакво наказание?

Не съществува никакво „наказание“ в онова, което наричаш Живот след Смъртта. Наказани са онези, които са останали на земята. Те изпитват невероятно сътресение, от което може никога да не се възстановят. Всички изпитват огромна загуба. А мнозина прекарват остатъка от живота си в самообвинения за случилото се. Чудят се къде са сгрешили, агонизират, мислейки си какво са могли да кажат, за да променят нещата.

Тъжното е, че онези, които са прекъснали собствения си живот, са си въобразявали, че ще променят нещата, а не са го сторили.

Да прекъснеш живота си, за да избягаш от нещо, не довежда до ситуация, в която би избягал от каквото и да било. Ще повтора, ако възнамеряваш да прекъснеш живота си, за да избегнеш нещо, ти просто обмисляш нещо, което не можеш да направиш.

Желанието да избягаш от нещо мъчително е нормално. То е част от танца на човека. Само че точно в този момент на танца някой се опитва да се отгласне от нещо, заради което душата е дошла в това тяло, дошла е не за да го избегне, а за да го изживее.

А оня, който намира, че това преживяване ще е мъчително и трудно, се опитва да направи крачка към пустотата и да влезе в нея. Да влезе там, където няма нито какво да срещне, нито от какво да се страхува. Но никой не може да влезе в пустотата, защото няма пустота, в която да влезеш. Пустота *не съществува*.

Пустота няма никъде във Вселената. Абсолютно никъде. Няма място, „където няма нищо“. Където и да отидеш, пространството е изпълнено с нещо.

С какво? С какво е изпълнено пространството?

С твоите *собствени творения*. Ще срещаш творенията си където и да отидеш и не можеш да избягаш от тях — нито пък ще пожелаеш да го сториш, защото си създал творенията си, за да пре-сътвориш себе си. Затова няма да ти бъде полезен нито опитът да се отдръпнеш от тях, нито опитът да танцуваш около тях. И чрез танц не можеш да си проправиш път към пустотата.

Нека го кажа по Друг начин: *Танц в Пустотата* не е възможен.

Това е много остроумно. Това е много остроумна игра на думи.

Често използвам думите по този начин, за да можеш лесно да си спомниш тяхното послание.

Добре. Винаги ще си спомням това: „Танц в Пустотата не е възможен“.

Не, защото с каквото умреш, с това ще продължиш да живееш.

Това твърдение носи голяма сила.

Така е и замислено да бъде.

Прости ми, че се връщам към това, прости ми, че го казвам точно сега, когато говорим за прекъсването на нечий живот, но преди малко ти каза, че смъртта е *чудесна*. Защо някой, чийто живот е ужасен, няма да пожелае смъртта, щом тя е *чудесна*?

Това, което наричаш „смърт”, Е чудесно, но не повече от ЖИВОТА. Всъщност смъртта Е живот, просто продължаващ по различен начин.

Искам това да ти стане съвсем ясно. Ти ще срещнеш себе си от другата страна на смъртта и всичко, което носиш със себе си, ще бъде там. Тогава ще направиш нещо много странно. *Ще подариш на себе си друг материален, физически живот, за да се справиш с онова., с което не си се справил в последния си живот.*

Ще се върна в материалния, физическия живот? Не мога ли да „довърша нещата” в нематериалния свят, в духовната сфера?

Не, защото целта на материалния, физическия свят е да ти осигури контекст, окръжение, в рамките на което можеш да изживееш онова, което предварително си избрал в духовната сфера.

И тъй, избягвайки от материалния свят, ти не избягваш от нищо, а веднага след това отново ще се намериш в този свят, и то в ситуацията, от която си се опитал да избягаш..., само че сега ще се върнеш отново в началото.

Ти няма да разглеждаш това като „наказание”, „изискване” или „товар”, защото ще вършиш всичко по свободна воля, разбирайки, че то е част от процеса на само-сътворяване, *заради който съществуваш.*

И тъй, можем да се занимаваме с това, с което се занимаваме точно сега.

Наистина, затова е животът.

Ако използваш живота по този начин, ще умреш, когато си готов да използваш смъртта като инструмент за създаването на нов и различен живот. Самоубийството е използване на смъртта, за да избягаш, но то създава същия живот отново, от самото начало, със същите предизвикателства и изживявания.

Никога не съм чул тази мисъл, изречена така. Тя има богато съдържание.

Да.

И тъй, ти можеш да използваш смъртта като инструмент, с който да *избягаш* или да *твориш*. Първото е невъзможно, второто — невероятно.

Но няма ли тук и мъничко осъждане? Не определяме ли самоубийството като „погрешно”, „неправилно”? Нали ме учеше, че Бог не обвинява, не осъжда?

Няма нищо „погрешно” или „лошо” в това да създадеш повторно същия живот с неговите предизвикателства и изживявания. Ако искаш да посрещаш същите предизвикателства отново и отново, давай, направи го. Тук, както и във всичко друго, ти можеш да действаш, както пожелаеш.

Просто, ако мислиш, че ще *избягаш* от тези предизвикателства, е важно да знаеш, че това няма да стане. Ще се озовеш отново изправен пред тях. И, разбира се, това ще е нещо като копие, повторение.

Онова, което кара някои хора да чувстват, че не искат да се изправят пред предизвикателствата, които срещат в момента, е представата, че ще се изправят пред тях сами. Невярна мисъл, споделяна от мнозина.

Самотата е най-голямото нещастие в днешния свят. Емоционална, физическа и духовна самота — чувството, че си изолиран, наранен, неразбран и претоварен, че силите ти не стигат — ето формулата на безнадеждността.

Пред лицето на тази безкрайна безнадеждност най-накрая ти се струва, че нищо друго освен бягството не може да ти помогне. Ала ти не можеш и не искаш да избягаш, а само да повториш от самото начало онова, което се опитваш да избегнеш.

Затова сега дойдох тук — да ти кажа, че не ви липсват сили и възможности, нито на тебе, нито на когото и да било от вас, и да те помоля да обявиш това пред света. Само ме повикайте с пълното съзнание, че ще дойда. Само протегнете ръка с пълна вяра и ще видите, че и аз съм ви протегнал своята.

Мога ли да ти задам един въпрос, който би прозвучал доста рязко?

То се знае.

Защо ние да ти протегнем ръка, преди ти да си ни протегнал своята? Ако наистина си все-знаещ Бог, би трябвало да знаеш кога имаме нужда от помощ. Ако наистина си все-милостив Бог, би трябвало да ни предложиш помощта си на драго сърце — *без да те молим*. Ако вече сме коленичили, приведени, претърпели пълен неуспех, защо би трябвало още и да се унижаваме, да пълзим, умолявайки те да ни спасиш? Ако ти си все-любящ Бог, защо не ни обичаш достатъчно, за да ни помогнеш, без да те молим?

И понеже стигнахме дотам, какво ще кажеш на ония, които биха ти рекли: „Зовях те и ти не беше тук! Мислиш ли, че не съм молил Бога за помощ? О, Небеса, защо, мислиш, съм тъй отчаян! Толкова отчаян съм, защото ми изглежда, че дори Бог ме е изоставил! Сега съм свършено сам. И не искам нищо повече. Свършен съм. Напълно. Открай докрай”.

Какво ще кажеш на *този* човек, а?

Ще кажа...

Искам сега да обмислиш възможността за чудо. Има причина, поради която не си имал изживяването, че аз ти давам решението, че ти соча изхода. Но тази причина в момента не е важна. Важното за теб е да обмислиш дали не е възможно сега, точно сега, тук, пред тебе да е отговорът. Отвори си очите и ще го видиш. Отвори си разума и ще го узнаеш. Отвори си сърцето и ще почувстваш, че той е тук.

Ще кажа...

Само ако ме призовеш с пълно знание, напълно съзнателно, ще ти стане ясно, че отговорът ти е бил даден. Защото онова, което ТИ знаеш, което ТИ чувстваш, и което ТИ заявиш, ще бъде истинското ти изживяване. Ако ме призовеш в безнадеждността си, аз ще дойда и ще бъда при тебе, но отчаянието може да те заслепи, тъй че да не ме видиш.

Ще кажа...

Нищо, което си направил, не е толкова ужасно, нищо, което ти се е случило, не е толкова непоправимо, че да не може да бъде изцелено. Аз мога отново да те направя цялостен, пълноценен и ще го сторя.

Но престани да се самоосъждаш. Най-строгата присъда си произнасяш ти самият. Други могат да те съдят отстрани, вглеждайки се в тебе, но те не те познават, не те виждат, затова тяхната присъда няма решаваща сила. Не й придавай такова значение, не я приемай като твоя собствена. Тя няма значение.

Не очаквай от другите да те видят такъв, какъвто си, защото те те виждат през очите на своята собствена мъка. Вместо това знай, *че сега аз те виждам, в чудодейна и в реална светлина*, и онова, което виждам, е, че си Свършен. И като те погледна, имам една едничка мисъл: „Това е оня, когото обичам, оня, който много, много ме радва”.

Ще кажа...

Прошката не е нужна в Божието Царство. Бог не може да бъде обиден или наранен по какъвто и да било начин. В цялата Вселена само един въпрос има значение и той няма нищо общо с твоята вина или невинност. Той е свързан само с твоята идентичност. Знаеш ли наистина кой си ти? Ако знаеш, всички мисли за самота изчезват, всички представи за малоценност се изпаряват, всички размисли за безнадеждност се превръщат във вълшебно осъзнаване на чудото, което е твоят живот. И на чудото, което си ти.

И накрая, възлюблени мой, ще кажа...

В този миг си окръжен от сто хиляди ангели. Приеми сега тяхната помощ и свещенослужение. А после предай на другите техния дар. Защото само като даваш, получаваш

и само като изцеляваш, намираш своето собствено изцеление. Чудото, което очакваш, те очаква. Ще узнаеш това, когато сам се превърнеш в чудото, което *друг очаква*.

Тъй че върви и прави своите чудеса и позволи на смъртта си да стане миг на твоята най-велика слава, а не израз на твоята най-велика скръб. Използвай смъртта като инструмент, с който да твориш, а не да рушиш, с който да вървиш напред, а не да се връщаш назад. С този избор ще си чествал самия Живот и ще си позволил на Живота, още докато живееш в своето материално, физическо тяло, да ти донесе твоята собствена най-величествена мечта: най-накрая душевен мир.

Благодаря.

Благодаря ти за тези думи.

Надявам се и се моля да бъдат чути от всеки наранен човек.

Но имам нужда да ти задам още един въпрос. Какво става, когато някой помоли другото, лекар или любим човек — да му помогне, за да сложи край на живота си?

Говориш за евтаназията, но тя е нещо съвършено различно. Намира място, когато някой разбере, че на практика животът му вече е свършил и пред него е само смъртта, свързана със загуба на достойнство и неизлечима физическа болка.

Евтаназията не може да бъде приравнена със самоубийството. Хората, които замислят самоубийството си по средата на активен и относително здрав живот, вземат доста странно решение. Хората, които прекъсват живота си малко преди неизбежния му край, доказан сериозно по медицински път, вземат съвършено различен вид решение.

Онези, които въз основа на сериозни медицински доказателства виждат ясно, че физическият им живот почти е свършил, могат да направят избора да се запитат: „Необходимо ли е да изстрадам тази последна болка и унижение“? Всяка душа ще си намери верния отговор и никоя няма да сбърка, защото „неверен“ отговор просто не съществува.

Съвсем ясно виждам разликата, както, мисля, би я видял всеки разумен човек.

Ти си различен от Бога, но не си отделен от Бога. Ето защо никога няма да умреш.

11

Сега, моля те, позволи ми да се върна към нещо друго. По-рано каза, че ще очертаеш някои основни духовни принципи на живота, които биха ни помогнали по-леко да разберем самия живот, както и смъртта. И след като вече засегна доста основни принципи на живота, кажи има ли сред тях някой единствен, който би ни отворил широко вратите към по-дълбоко, бързо и всеобхватно разбиране?

Да. И това е...

ШЕСТИЯТ СПОМЕН

Ти и Бог сте едно цяло. Не сте отделени един от друг.

На някои хора това може да изглежда много елементарна част от информацията. Но като приложиш този основен принцип на живота КЪМ живота, ще създадеш един съд, в който можеш да съхраняваш всички предишни, разгледани дотук Спомени, както и онези, които ще дойдат.

Последиците от Шестия Спомен са огромни. Когато си наясно, че ти и Бог сте едно цяло, и че нищо не ви разделя, това променя контекста, окръжението на изживяванията ти за всичко, което се е случвало, случва се и някога ще се случи в твоя живот.

Можем да използваме очевидни примери за онова, което току-що разисквахме, за единението ти с Божеството. Това значително ще ти помогне да си спомниш и прегърнеш истината, че ти си причина за собствената си смърт и че на този свят няма нито жертви, нито злодеи. Така пътеката ти към Завършеност, към Съвършенство няма да бъде толкова стръмна, а смъртта ти ще бъде по-спокойна.

Очевидно е, че човекът, който си „ти”, който е носител на „твоего аз”, не може да представлява Бога в неговата Цялост. Но ти носиш у себе си всички характерни черти, всички съставни части на Божеството.

Бог си ти, тъй е писано. Наистина, Бог е всичко. Не съществува нищо, което да не е Бог.

Често съм чувал аналогията, че в сравнение с Бога аз съм това, което вълната е в сравнение с океана. Нещо, изградено от същата материя. Само че по-малко по размер.

Тази аналогия наистина е използвана многократно и не я намирам за неподходяща.

И тъй, сега нека дадем определение на „океан”. Да предположим, че Бог е Творецът. Много малко хора, които вярват в Бога, биха оспорили това.

Ако е вярно, че Бог е Творецът, това значи, че ти също си творец. Бог създава *всичко* в живота, а ти създаваш *всичко* в *твоя* живот. Това е толкова просто.

Ако приемеш тази мисъл, можеш да я съхраниш в съзнанието си.

Ти и Бог творите непрестанно — ти на микро равнище, Бог на макро равнище. Ясно ли ти е?

Да, разбирам! Нищо не разделя вълната от океана. Нищо. Вълната е част от океана, действаща по определен начин. Вълната прави същото, което прави океанът, само че в умален размер.

Това е точно така. Действайки по начина, по който действаш, ти си моето аз. Защото аз ти давам силата да действаш, както действаш. Силата ти идва от мен.

Без океана вълната не би имала силата да бъде вълна. Без мене ти не би имал силата да бъдеш това, което си. А без тебе моята сила не би се проявила.

Твоята радост е в това да бъдеш моя изява.

Радостта на човечеството е да биде изява на Бога.

Ето ти едно твърдение!

А ето ти и едно друго...

Животът е Бог в материална форма.

Важното е да разбереш, че няма един единствен начин, по който животът придава на Бога материална форма. Някои вълни са малки като водни бръчици, други са огромни и се сгромолясват с трясък, помитайки всичко. Но независимо дали е миниатюрна или чудовищна, вълната винаги си е вълна. Няма миг, в който по океанската повърхност да няма вълна. И колкото и различни да са вълните, нито една от тях не е отделена от самия океан.

Разликата не означава *разделяне*. Тези думи не са взаимозаменяеми.

Ти си различен от Бога, но не си отделен от Бога. И точно защото не си отделен от Бога, *ти не можеш да умреш*.

Вълната достига сушата, но не престава да съществува. Тя само променя формата си, връщайки се обратно в океана.

Океанът не става „по-малък” всеки път, когато една вълна се разбива в пясъка. Всъщност следващата вълна показва, а затова и разкрива, величието на океана. А после, връщайки се в океана, тя възстановява неговата слава.

Присъствието на вълната е доказателство за съществуването на океана.

Твоего присъствие е доказателство за съществуването на Бога.

Ще прибера и закова това в хладилника си. ТВОЕТО ПРИСЪСТВИЕ Е ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНИЕТО НА БОГА. Какъв необикновен, огромен етикет! Това обяснение е толкова просто и въпреки това толкова изящно!

Тъй че, когато кажем „Бог и само Бог” избира часа на нашата смърт, казваме, че хората са част от този процес, защото са част от Бога.

Да, това е съвършено точно.

И когато умра, смъртта ми ще се случи *чрез* мене, а не *на* мене.

Точно така. Сега ти разглеждаш това по различен начин. Сменил си своята гледна точка. Това ще промени твоето възприятие за нещата. Ще промени и твоето изживяване. Възприятието създава изживяването.

Но остава още нещо, което не мога да разбера. Защо, за какво някога бих избрал да умра?

О, това е много просто.

Защото си приключил. Сложил край. Завършил.

*Ето ги онези, които казват, че да виждаш
значи да вярваш.
Аз пък ви казвам, че да вярваш
значи да виждаш.*

12

Добре, чудесно, ние отново се движим в кръг. Правилно ли съм разбрал думите ти, че съм дошъл тук, за да извърша нещо? И че когато извърша онова, което съм дошъл да извърша, ще съм приключил и ще съм готов да си тръгна?

Няма нищо, което трябва да извършиш, има нещо, което си избрал да изживееш.

Ако ти и Бог сте Едно Цяло, ти *не трябва да извършиш нищо*. Всяко решение е плод на Свободна Воля. Всеки избор го показва.

Както казахме по-рано, ти си дошъл при тялото си, за да изживееш една страна от себе си. Тази страна от тебе може да бъде изживяна чрез нещо, което правиш, тоест чрез физическо действие или чрез някакъв специфичен начин на съществуване, дори ако не вършиш нищо.

Имам нужда от един пример, който по-осезаемо да ми покаже това.

Добре, щом сега говорим толкова много за „умирането” и „смъртта”, нека кажем, че седиш тихо и спокойно на едно погребение. Наистина не правиш нищо, само седиш там. Почти не се движиш. Но ти си, ти съществуваш, ти се чувстваш някак, нали?

Може би си тъжен. Може би пък вътрешно си весел. А може да не е нито едното, нито другото. Всичко зависи до голяма степен от начина, по който виждаш нещата, в този случай — как виждаш „смъртта”.

Моята гледна точка създава моето възприятие.

Да, и така създаваш своето битие, начина си на съществуване. Накратко, ако си тъжен, то е защото тъй гледаш на нещата. А ако си вътрешно весел на едно погребение, то е по същата причина. Гледаш на нещата в съответствие с избора, който *ти си направил*. Това е Избор по Свободна Воля, който определя какъв си, какъв искаш да бъдеш и как искаш да изживееш себе си.

Във всяка ситуация ти можеш да промениш своята гледна точка, променяйки мнението си за това как искаш „да гледаш на нея”. Можеш да решиш какво искаш да видиш, а след това, поставяйки го на определеното от тебе място, да го намериш там.

Какво твърдение!

Да, и това твърдение дава изключителна действена сила на онова, което е така — освен ако не е. И знаеш ли кой ще реши?

Да, ти. Съвсем вярно. Ти ще решиш. Ти ще решиш дали това твърдение придава действена сила на нещата *чрез начина, по който ще погледнеш на него*. И тъй, ефектът е кръгообразен. *Ти виждаш онова, което получаваш, а получаваш онова, което виждаш*.

Разбираш ли?

Красиво. Много красиво.

Вярваш или не, тук важно е не моето красноречие, а онова, което наистина се случва.

О, знам това. Твоето красноречие винаги сочи някоя, скрита под повърхността, велика истина.

Радвам се, че обичаш подреждането на думите. По-късно това ще ти свърши добра работа.

И тъй, ако се върнем към нашия пример, единият път за мен е да бъде вътрешно радостен, весел, приближавайки се към своето *собствено* погребение, да разбере, че когато умра, това ще стане по мой собствен избор. На определено равнище аз сам причинявам всичко, което ми се случва — включително смъртта си и нейния час.

Да, точно това казвам. То ще ти донесе дълбоко спокойствие в часа на твоята смърт. Като знаеш, че ти и Бог сте Едно Цяло и че сте направили заедно този избор, може да се озовеш в място на нежна ведрина.

Но тази идея изисква от човечеството да повярва в съвсем различен тип Вселена. В нашата Вселена повечето хора, които въобще вярват в Бога, мислят за Бога, а не за себе си, като за Първопричина на всичко. И Бог със сигурност е причината за тяхната смърт. Те умират, когато Бог реши да ги „призове У Дома”.

Те умират, когато ТЕ решат да си ОТИДАТ У Дома.

Ти ме караш да повярвам във Вселена, в която аз изцяло съм причината за моето собствено преживяване.

Това е Вселената, в която живееш.

Не ми изглежда така.

И няма да ти изглежда така, докато не смениш гледната си точка. Нищо не може да ти изглежда по един или друг начин, ако не можеш да го видиш.

Добре, за тебе това е мъдро.

То е много по-мъдро, отколкото си представяш. Ето ги онези, които казват, че да виждаш значи да вярваш. А пък аз ви казвам, че *да вярваш значи да виждаш*.

Харесва ми това ново обръщане на стария афоризъм. А също и онова, което вече беше казал.

И ще го повтарям отново, докато го схванеш.

Добре, и тъй никой не умира „преди да удари неговият час”. Ти си го повтарял тук отново и отново, затова предполагам, че трябва или да го приема, или да отхвърля цялата мисъл, цялата представа. Ще приема, че е вярно, макар че ми е трудно да го сторя.

Каж ми защо ти е трудно.

Предполагам, че вече съм се привързал към представата... виж, чух това, което току-що каза, но... предполагам, че част от мене още е в плен на представата, че ни се случват неща, които не искаме да ни се случат, че „се случва нещо”, което не сме създали вътре в себе си. Но сега разбирам, че нищо не става случайно и тъй никой не умира, когато не е избрал да го стори.

Не съществува нещо като „не избрал”. *Всичко* е избрано.

Да, добре. Разбирам. И предполагам, че ще трябва да продължиш да го повтаряш отново и отново, защото то противоречи на всичко, което човечеството си е казвало по този въпрос. И трябва да ти кажа нещо. Сега, докато пиша това, докато разискваме точно този дял от дългия ни разговор, Самият Живот ме убеждава все повече и повече, че онова, което казваш, е вярно. Нищо не става случайно. Мисля, че собственият ми живот, *ежедневният ми живот*, ме убеждава в това — и то точно в този миг.

Разкажи ми какво е станало.

Може ли да е „случайно”, че точно докато обменяхме тези мисли, аз за малко спрях да пиша и, за разнообразие, реших да отворя пощенската си кутия само за да намеря там едно писмо от читател?

Авторката на писмото, Джаки Петерсън (чието име смених само за да защита нейната самоличност), ми е писала, за да сподели, че неотдавна, преди два месеца, е загубила своя годеник, починал от инфаркт. Била е съкрушена, особено защото годеникът ѝ винаги е бил здрав, всичките му медицински прегледи са го потвърждавали.

Тя споменава книгите от поредицата „Разговори с Бога”, където е прочела, че ние избираме какво да ни се случи в земния ни живот. И тъй, сега се чуди: избрала ли е това да ѝ се случи или то е част от образа за живот, който е имал бившият ѝ годеник?

Отговори ли на това писмо?

Да, направих го. Бях съвършено изумен, че това „изникна” в точния момент. Постарах се да отговоря по най-добрия начин на този въпрос. Моят отговор се основаваше точно на разговора, който водим в момента.

Добре, да видим какво си направил. Да видим какво си написал.

Ето моя отговор...

Скъпа моя Джаки,

Моля, чуй ме от дълбините на душата си, когато ти казвам колко ти съчувствам за случилото се в живота ти. Не искам да ти давам „лесни отговори”, в които всичко би прозвучало толкова просто, че направо да се чудииш откъде ти е проблемът...

Джаки, това Е проблем, както и голяма скръб, ти напълно имаш право да се чувстваш така — гневна, тъжна, объркана, съкрушена и търсеца отговори.

*Първото, което искам да те посъветвам, е да си позволиш да изпитваш тези чувства, без да се опитваш в каквато и да било степен да ги контролираш, регулираш, или ограничаваш. Просто **изпитай тези чувства** и ги остави да се излеят.*

*Забележително е, че днес ми поставяш този въпрос, защото точно сега прекосявам, своята следваща книга от **Разговорите с Бога**, озаглавена, „У Дома с Бога в Живот, който Никога не Сършива”. И в тази книга точно сега изживявам представата, че душата избира кога да напусне тялото и да се завърне У Дома.*

*И наистина, в тази последна книга от **Разговорите с Бога**, както и във всяка от останалите, Бог ни казва, че никой не умира по време или по начин, които сам не е избрал. Но Бог ни обяснява и че това може да не е съзнателен избор, а избор, направен на равнище, достъпно само за Душата.*

*Ако и този случай е подобен, това би означавало, че годеникът ти не е направил избора кога да умре на съзнателно равнище. На това равнище смъртта може да е била и за него толкова изненадваща, колкото и за тебе. Подозирам, че е било така. Не вярвам, че годеникът ти **съзнателно е направил избора** да те напусне.*

Наистина, на мене ми е ясно, че понякога Душата на подсъзнателно или свръхсъзнателно равнище избира, неща, които на съзнателно равнище никога не би избрала, и прави това, за да постигне своята По-Велика Програма. Смъртта почти винаги е включена в нея. Много малко хора избират съзнателно къде, кога, и как да. умрат- Вярвам, че Христос го е сторил. Вярвам, че и Буда го е сторил. Вярвам, че и други души са го сторили, но вярвам и че обстоятелствата, предизвикали това, са много редки.

Затова се опитай да не изпитваш гняв към годеника си, а да насочиш гнева си към обстоятелствата, които са. го отдалечили от тебе точно когато си започнала да се наслаждаваш на съвместния ви живот. Дълбоко разбирам колко си съкрушена и казвам, че имаш основание за това.

В стремежа си да разбере как се е случило това обаче вярвам, че е възможно една от целите на душата на твоя годеник да е била да изживее себе си в Съвършен Съюз и Чудесна Връзка след много подобни опити в този живот, както и след много подобни опити в предишни животи. Вярвам, че годеникът ти е бил дар за тебе, както и че ти си била още по-необикновен дар за него. Ти си била и онова, към което се е стремил, което е търсил.

Вярвам, че си влязла в живота му като част от един „договор“ или „споразумение“, позволяващо му накрая да изживее себе си, в много по-голяма степен като Този, Който Е Наистина. Вярвам, че с теб той се е чувствал повече „самия себе си“, отколкото с когото и да било друг от хората, които някога е срещал. Не само по времето на този свой живот, а и във времето на много други животи.

Може би ще ти е малко трудно да приемеш това, Джаки. на човешко равнище, затуй те моля — опитай се да „скочиш“ на много високо духовно равнище, за да разбереш следващото, което ще кажа: вярвам, че твоят годеник може да е умрял от щастие.

Ти си права, Джаки, той не е боледувал сериозно нито ден през живота си. Бил е здрав, ходил е редовно на профилактичен преглед и т.н., тъй че на земята не е имало никаква сериозна причина за неговата внезапна слЪрт. Но може би е имало причина от духовно естество.

Той би могъл, простичко казано, да е изпълнил своята земна програма с твоя помощ. С твоята подкрепа. Приятелска Душа, пристъпила с намерение да му помогне да се върне У Дома, а после да продължи напред своето развитие.

Ти си показала на този чудесен мъж: Джаки, колко чудесна може да бъде една връзка и особено — колко чудесен може да бъде ТОЙ в тази връзка. Както вече казах, Джаки, вярвам, че тази връзка е създала окръжението, в което той е успял да открие такова изживяване за себе си, каквото не е имал никога по-рано. Ще отида по-далече. Готов съм да се обзаложа, че той всъщност ти е казал това. Седя тук, вярвайки, че той наистина ти го е казал с толкова много думи — че никога не е изживявал себе си така, както с тебе.

И тъй, Джаки, годеникът ти е напуснал тялото си внезапно, празнувайки славно онова, което е открил, и което най-накрая е изживял по отношение на себе си: пълнотата на това Кой Всъщност Е Той.

Огромната, мъка. която си била принудена да преживееш, е част от, огромния. неизразимо чудесен и духовно щедър подарък, който животът те е поканил да поднесеш на този неповторим „друг“ (който всъщност е само една друга част от тебе), така че и ти **също** да узнаеш Коя Всъщност Си Ти.

Защото годеникът ти също ти е дал едно съкровище („Разговори с Бога“ казва: „Всяко истинско обогатяване е взаимно“), каквото е познанието, че ти си способна да дадеш, да получиш и да преживееш чудесна любов в човешка форма, — нещо, в което сериозно си се съмнявала, преди да дойде той. Неговото намерение, тогава, е било да **те върне към самата тебе**. И той го е направил.

И тъй. Божествената. Цел на вашата, връзка, е била. постигната и завършена, в Божествена Форма и в определеното Божествено Време. Началото на вашата, връзка в тази форма е било в определеното Божествено Време (сигурен съм, знаеши, защото двамата често сте говорили за това.) и краят на вашата връзка в тази форма е настъпил също в определеното Божествено Време, макар да знам, че е много трудно да видиш и преживееш това точно сега.

Вярвам, че ти може би се готвиш да служиш на една дори още по-велика цел през следващите години, използвайки преживяването и опита си за да донесеш помощ и изцеление на други, озовали се в различни житейски ситуации, всяка от които ще е предизвикателство към тях на духовно равнище. Вярвам, че ти може би се готвиш да продължиш напред, радвайки се, че ще връщаши хората към самите тях.

Някои от онези, които ще срещнеш, може да са хора, загубили, вярата си в любовта, мислещи, че истинската, свършената, връзка е просто невъзможна или недостъпна за тях и че би било най-добре просто да забравят представата за нея, като я приемат за най-голямата измама във Вселената. Ти ще успееш да ги разубедиш в това и да ги окуражиш — нека останат завинаги със съзнание, отворено към нови възможности.

Някои от тях може да са хора, претърпели внезапно тежки, загуба, неспособни да. разберат и „съзрат свършенството“ на мига, който преживяват, изживяващи само загубата и болката, вярващи, че просто не могат да продължат напред. Ти ще успееш да ги разубедиш в това. да ги окуражиш - нека останат завинаги със съзнание. открито за следващия велик дар на живота и за следващия необикновен миг, в който ще узнаят и изживеят своята най-възвишена представа за самите себе си, за Бога и за това Кой Всъщност Са Те.

Разбира се, всичко това са мои предположения, може „да си ги измислям“, Джаки. и откровено си признавам това. Но аз винаги виждам по-голяма цел и по-голяма задача в житейските събития — включително и в най-трагичните и най-тъжни житейски събития. Вярвам. че в края на живота ни в настоящата физическа форма всичко това мигновено и весело ще ни стане ясно и ще се радваме на неговата свършена форма и симетрия.

Вярвам също, Джаки, че връзката ти с твоя годеник никога няма да свърши. Че той ще е в състояние да бъде тук с теб винаги, когато пожелаеш да го призовеш. Че неговата любов и духовна енергия ще ти помогнат да продължиш своето пътешествие точно тъй, както и той продължава своето.

*Вярвам, че вашите пътешествия ще бъдат винаги заедно, точно както са били заедно цяла вечност в миналото. Вие двамата не за пръв път сте били заедно във физическа, материална форма. — нещо, което, вярвам, сте разпознали и разбрали. Този път, „моя скъпа Джаки, не е и последен. В действителност вашата връзка, няма да свърши никога, **никога**.*

Тя продължава дори сега, дори точно в този миг — защото кой, мислиш, ти изпраща тези думи? Мислиш, че това съм аз? Или това би могъл да е някой друг говорещ чрез мене, изпращащ ти това послание?

Вярваш ли, Джаки, че това е възможно? Защото, както виждаш, аз вярвам.

Не се опитвай „да не бъдеш тъжна“ след тази тежка загуба. Тъгата е един от пътищата на сърцето да почете другия. Такова е и щастието. Ти ще почетеш душата на любимия, Джаки, също и чувствайки пълно щастие, когато настъпи време за това. — а то сигурно ще настъпи.

Докато очакваме този ден, моето пожелание, е да намериш мир за душата си, Джаки. Нека мирът, надхвърлящ всяко разбиране, бъде и остане с тебе — сега, завинаги и във вечността. Изпращам ти своята обич на крилете на молитвата.

Нийл

*Обективно наблюдение е невъзможно.
Нищо, което е наблюдавано,
не остава незасегнато от наблюдателя.*

13

Виждам, че дълбоко си се вживял в онова, което си си спомнил.
Сега вече го разбираш добре.

Мисля, че успях благодарение на тебе. Мисля, че накрая схванах, наистина разбрах истината.

Бъди внимателен. Имаш предвид твоята истина, нали? ИСТИНАТА не съществува като обективна действителност.

Гледната точка създава възприятието, а възприятието създава изживяването. Изживяването, създадено у теб от възприятието, е онова, което наричаш „истина“.

Твоята истина е онова, което изживяваш в момента. Всичко Друго е нещо, което друг е изживял — и ти е разказал за него.

То няма нищо общо с тебе.

И обективна действителност на съществува?

Не. „Обективна действителност“ е оксиморон*.

Казваш, че нищо не е такова, каквото изглежда?

Казвам точно обратното. „Всичко“ е такова, каквото изглежда. А как изглежда, зависи от възприятието. Възприятието на свой ред зависи от гледната точка, а гледните точки не са обективни. Те са субективни. Тях не ги изживяваш, тях ги избираш.

Ти току-що го каза, преди минута. Тогава ми беше трудно да го приема, трудно ми е и сега. Аз избирам своите гледни точки, така ли?

Да, наистина ти ги избираш.

---

* Безсмислица.

Това е процесът, чрез който твориш, процесът на твоето творчество.

Много ми е трудно да повярвам.

Тогавя няма да повярваш.

А като последица от това, като резултат —

— няма да го изживееш.

И тъй, ако не повярвам, че сам избирам гледната точка, която искам да имам, не мога да я имам.

Точно така.

Защото това е моята гледна точка.

Защото това е твоята гледна точка.

И това ще промени твоето възприятие, което пък ще промени твоето изживяване — а твоето изживяване ще затвърди твоята гледна точка.

Но аз мога да споря, твърдейки, че не съм *избрал* това възприятие. Аз просто наблюдавам обективно.

Ти наблюдаваш от своя гледна точка.

Ти не наблюдаваш „обективно“.

Обективното наблюдение е невъзможно.

Друг оксиморон. „Обективното наблюдение“ е оксиморон.

Да.

Нищо, което е наблюдавано, не остава незасегнато от наблюдателя.

Сигурен съм, че на мнозина това ще им прозвучи като някои от духовните „дрънканици“ на „новата ера“*.

Интересно, защото това е чиста наука.

Наука?

То е елементарна квантова физика. Прочети която и да било книга из областта на квантовата механика.

И тъй, казваш, че аз влияя върху онова, което виждам, дори и само чрез начина, по който го гледам?

Или дали въобще го гледаш. Казвам точно това. Точно такъв е случаят.

Добре, тук със сигурност излязохме от нашата пътечка. Навлязохме в омайната страна на теорията за възприятието и квантовата физика!

Целта на всичко това е да те върне към твоята истина. Ти не можеш да преоткриеш своята истина, не можеш да си спомниш своята истина, не можеш да живееш със своята истина, докато *не си спомниш как си стигнал до нея*.

Тук говорим за това как да стигнеш до нея.

---

* Направлението New age.

Този диалог те води там, където винаги си искал да отидеш: У Дома. Ако стигнеш там преди да умреш, смъртта никога вече няма да буди у теб тревога. Никога няма да се боиш да умреш.

Нима с този разговор не искаш да постигнеш точно това? Заради себе си и заради всеки Друг?

Да.

Тогава нашата дискусия за теорията на възприятието и квантовата физика въобще не е отклонение. И може би сега разбираш защо разглеждаме под този ъгъл живота и живота след „смъртта“.

Аха! И тъй, сега ти потвърждаваш, че ИМА „живот след смъртта“?

Не.

Не?

Не. Няма живот след смъртта.

Няма живот след смъртта?

Не. В действителност „смърт“ въобще не съществува. И това е...

СЕДМИЯТ СПОМЕН

Смърт не съществува.

Но знам, ти си мислиш, че съществува, и така за теб тя безусловно съществува.
Ето, за това говорим сега.

Говорим за възприятията и за гледните точки, под чието влияние възникват те.

Хм. Описахме пълен кръг.

Целият разговор е кръгообразен. Ако не си го забелязал досега, ще го забележиш.

Не съществува праволинеен диалог. Ние се въртим многократно по спирали и се връщаме обратно към важните точки. Не само два пъти, а може би три или четири пъти. Ако разговорът ни продължи, и за тебе това ще стане очевидно. При това то няма да е случайно. Ще изглежда почти като преднамерено многословие.

Тук не обсъждаме нищо по-малко значимо от космологията на космоса. Тайната на целия живот. Пътешествията на душата след смъртта. Природата на времето и пространството. И поне две теории, които ще разклатят лодката на космологията. А понякога ще трябва и да чуем някои неща неведнъж, за да бъдем в състояние да ги възприемем. Затова — напред! Трябва да покрием много бели петна, да запълним много празноти. Готов ли си?

Готов съм.

Тогава ще повторя пак, за да бъде съвършено ясно, че твоята гледна точка, т. е. начинът, по който гледаш на нещо, създава твоята действителност — и през този живот, *и след неговия край*.

Следователно, ако *не мисля*, че има живот след смъртта, него няма да го има?

О, бъди сигурен, че ще го има. Не можеш да промениш Основната Действителност, но можеш да промениш своето изживяване за нея. Затова казах...

Невъзможно е да живееш и да умреш без Бога. но не е невъзможно да мислиш, че го правиш.

Ако мислиш, че живееш и умираш без Бога, ще изживееш, ще се убедиш от личен опит, че той е с тебе.

Можеш да имаш това изживяване толкова дълго, колкото искаш. Можеш да прекратиш това изживяване, когато избереш да го сториш.

И всичко това ни води до...

ОСМИЯ СПОМЕН

Не можеш да промениш Основната Действителност, но можеш да промениш изживяването си за нея.

Опитвам се да разбера как точно става това, какво означава то. Вглеждам се в личния си опит, в личните си изживявания, за да видя мога ли да хвърля върху това известна светлина, основана на собствения ми път през живота.

Добре. Това е много добър подход. Чудесен начин да поставиш начало. Само за нищо на света не допускай да си останеш тук.

Какво означава това?

Означава, че винаги трябва да държиш съзнанието си открито за неща, които може сам да не си изживял.

Добре. Съзнанието ми е открито за тях.

В такъв случай нека се върнем към нещо, което можеш да извлечеш от собствената си памет. Разкажи ми за нещо, което ще извлечеш от собствената си памет. Разкажи ми за нещо, което ще вземеш от собствения си „път през живота“. Случвало ли ти се е някога, докато вървиш навън, внезапно да завали?

Разбира се. Неведнъж.

Добре. Как си изживявал този миг, завалелия наоколо дъжд — като неприятност, която те дразни, или като чудо и удоволствие?

Добре. Всъщност мога да си спомня, че съм го изживявал и по двата начина. Имам предвид, че веднъж го преживях с раздразнение. Побеснях от яд, че е започнало да вали. Тичах, колкото може по-бързо, за да намеря час по-скоро подслон. Но без полза — цял прогизнах.

А друг път вървах с млада дама, моя приятелка. В хубавия летен ден небето внезапно се отвори. Бяхме се озовали на един паркинг, където имаше много място. Младата жена внезапно си захвърли дрехите и затанцува под дъжда! Тя танцуваше и подскачаше от радост, а аз стоях глупаво с прогизнал перчем, увиснал на челото ми.

Тя ми се смееше и ме подканяше да я последвам. И тъй двамата танцувахме на паркинга почти пет минути, преди да дойде полицията. Полицейският офицер беше много мил. Всъщност беше една жена. Тя просто ни помоли да си облечем отново дрехите, защото не ѝ се иска, а ще трябва да ни арестува за неприлично поведение на публично място. И тримата се смеехме, после ние изпълнихме нейното изискване. Никога няма да забравя този миг. Той бе изпълнен с чиста, непомрачена радост. Беше радостна бъркотия, връх на радостта.

Разбира се, и аз знам за този миг — точно затова го използвах като подходящ пример. А сега да ти задам един въпрос. Какво беше различно в двата случая с дъжда?

Моля?

По какво дъждът в първия случай се отличаваше от дъжда във втория случай? Може би разликата е била във времето? Първия път по-силно ли валеше? По-едри и студени ли бяха дъждовните капки?

Не. Наистина всичко беше почти еднакво. Първият дъжд не се изля в по-бурно или свирепо време. И в двата случая бяха кратки летни превалявания.

Тогава в КАКВО беше разликата между двете ти преживявания?

В начина, по който се отнесох към тях. В гледната точка. В единия случай носех официален костюм и отивах на важна делова среща, та от моя гледна точка дъждът беше неприятност. *Повече* от неприятност. Той беше натрапчиво вмешателство, пречка при осъществяването на плана ми. Препятствие по пътя ми. В другия случай бях облечен неофициално и не бях длъжен да стигна някъде в определен час. Тогава дъждът „изглеждаше като” удоволствие.

Добре. И кой създаваше тези гледни точки?

Аз, то се знае.

Ти можеше да решиш, че деловата среща не е толкова важна. Че да се появиш понамокрен и посмачкан ще бъде свършено разбираемо, без да има голямо значение, нали? Можеше да погледнеш на случващото се „по друг начин”, нали?

Да.

Тъй че сега си помисли за дъжда като за „основна действителност”. Не можеш да промениш факта, че вали, но можеш да промениш *изживяването* си за дъжда, като промениш начина, по който гледаш на него. Ти не можеш да промениш Основната Действителност, но можеш да изживееш Основната Действителност по желан, избран от тебе начин.

Това е най-голямата тайна на живота.

Но не винаги е толкова лесно.

Винаги Е толкова лесно.

Но ако бих променил начина, по който гледам на определени неща, цялата драма би изчезнала.

Ах, ето че *сега* стигнахме дотук ...

Ами например този Седми Спомен: „Смърт не съществува”. Хайде де, ако цялото човечество го приеме за истина, къде би отишла цялата драма? Как бихме посрещали с гняв, скръб или траур загубата на онези, които обичаме? *Какво биха правили италианците?*

Това звучи доста смешно.

Допускаш ли, че и италианците биха мислили така?

Разбира се. Те ще се смеят най-силно.

Добре. Но сериозно, имам предвид наистина — може ли това да е вярно? Едно е да кажеш, че има живот след смъртта, а съвсем друго — че смъртта не съществува. Тук ти каза нещо, което има изключително значение.

На теб май ти звучи, като че ли съм казал нещо ново.

Почти навсякъде, където съм цитиран, без значение в коя религия, без значение в коя култура — без значение в кой исторически период и в какъв контекст — правилно е отразено твърдението ми, че смъртта не съществува — поне не тъй, както мнозина мислят за нея, т. е. като край на живота. „Край на живота” *не съществува*.

Тъй че „смъртта” съществува като човешко изживяване.

Да, тя е край на твоето настоящо физическо съществуване. По време на смъртта ти приключва това изживяване, но не и самият живот.

Ако вярваш в Бога, трябва да вярваш и във вечния живот, защото боговете във всички религии твърдят, че той съществува.

А ако не вярвам в Бога?

Това би променило твоето изживяване, но не и истинското състояние на нещата. Ти изживяваш онова, в което вярваш, а то зависи от твоята гледна точка.

Няма „установен път”, така ли? Няма едно и също, което да се случва на всекиго?

Има „установени” неща, които се случват — но може да не знаеш, че те се случват.

Това започна много да ме обърква.

Съжалявам. Но истината е, че в мига на смъртта си ти ще изживееш онова, в което вярваш. Твоята вяра ще се основава на възприятието ти, а възприятието ти ще се основава на твоята гледна точка.

И няма шанс, няма възможност възприятието ми да се промени?

Разбира се, че има. Възприятието ти може да се промени както в живота ти преди смъртта, така и в живота ти след смъртта.

Какво би могло да стане причина за това?

Промяна в гледната ти точка.

Да видя нещата по нов начин.

Да видиш нещата по нов начин.

Но каква би могла да е причината за това?

Много неща — включително и решението ти в мига след твоята смърт, че начинът, по който си възприемал нещата, не ти върши работа. Тоест, че не те довежда до изживяването, което си си избрал. Такова решение може веднага да промени твоето изживяване.

Добре, добре... да си представим, че ние току-що... има ли начин, по който мога да говоря с тебе, за да ти опиша точно какво се случва в мига на смъртта и оттук да продължа напред?

Бих бил щастлив да говоря за *алтернативите*, но казах вече, за всеки човек те са различни.

Тогав да ми дадеш някои от алтернативите.

Задаваш ми много сериозен въпрос. Наистина ли искаш още сега да минем към него?

Да. Достатъчно дълго съм чакал. Искам да знам какво се случва след като човек умре.

Да бъдем наясно. Не съществува ад. Просто няма такова място.

14

Знам, че този Въпрос с Възрастта става все по-важен: *Какво се случва след смъртта?* Питам за това направо и се надявам, че ти също направо ще ми отговориш.

Ще ти отговоря. Разбира се, че ще ти отговоря. Но отговорът няма да бъде кратък. Няма да бъде: „Добре, или ще отидеш в рая, или ще отидеш в ада — в зависимост от живота, който си водил”.

Не мога да ти отговоря в едно изречение на такъв въпрос.

Не, трябва да оставиш това на църквата.

Няма да коментирам.

И тъй... твоят отговор?

Ще започна с онова, което ще се случи с всеки от вас. И то е, че смъртта ще бъде изживяна на части, бих ги нарекъл етапи, а първият етап е еднакъв за всички.

В първия етап, в момента на своята смърт, ще усетиш мигновено, че животът продължава.

Ще го усети всеки от вас. След кратък период на объркване ще разбереш, че вече не си в своето тяло, а си отделен от него.

И бързо ще осъзнаеш, че докато си „умирал” не си завършил своя живот. Това е мигът, в който ще изживееш пълноценно, може би за пръв път, че ти не си твоето тяло, че тялото е нещо, което *можеш да имаш*, но което не си самият ти. Веднага след това ще влезеш във втория стадий на своята смърт. И тук отделните, индивидуалните пътища се разделят.

По какъв начин?

Ако системата от вярвания, която си приел преди смъртта си, включва сигурността, че животът ще продължи, схванал веднъж, че си „умрял”, ти вече ще знаеш какво става и ще го разбереш. Тогава за теб вторият етап ще бъде изживяването, че след смъртта ти се е случило онова, в което вярваш. Това ще стане мигновено.

Ако вярваш в прераждането, може веднага да изживееш мигове от предишни животи, за които по-рано не си имал съзнателни спомени.

Ако вярваш, че ще се озовеш в прегръдките на Бога, който безусловно те обича, ще изживееш това.

Ако вярваш в Деня на Страшния Съд или във Времето, когато ще ти бъде поискана Сметка, а после те чака отиване в рая или проклятие за вечни времена —

— да, кажи ми какво ще се случи тогава?

Точно каквото очакваш. Щом преминеш през първия етап на смъртта и осъзнаеш, че не живееш вече в своето тяло, ще преминеш във втория етап и ще изживееш, че те съдят точно както си си го представял, а присъдата ще бъде точно такава, каквато си очаквал да бъде.

Ако умреш, мислейки, че заслужаваш да идеш в рая, ще го изживееш веднага. А ако мислиш, че заслужаваш да идеш в ада, ще изживееш това.

Раят ще бъде точно какъвто си си представял, същото ще стане и с ада. Ако нямаш представа как изглежда всеки от тях, ще си създадеш тази представа още там, на място. Раят или адът ще бъде създаден за теб в точно съответствие с твоята представа, при това — незабавно. Можеш да останеш с това изживяване толкова дълго, колкото искаш.

Добре тогава, значи аз *мога* да се озова в ада!

Да бъдем наясно. Ад не съществува. Просто няма такова място. Затова и не можеш да отидеш там.

Но сега... дали можеш да си създадеш твой личен „ад”, ако направиш избора да го сториш или ако вярваш, че го „заслужаваш”? Да. Така можеш да изпратиш сам себе си в „ада” и този „ад” ще изглежда точно какъвто си си го представял или какъвто си чувствал, че имаш нужда да бъде — но няма да останеш там нито миг по-дълго, отколкото избереш.

Че кой ли въобще би избрал да остане там?

Ако знаеше, щеше да бъдеш изненадан. Много хора живеят, потопени в система от вярвания, която гласи, че са грешници и трябва да получат наказание за своите „прегрешения”. Така те наистина ще останат в илюзията си за „ада”, мислейки, че точно това заслужават, че „са си го навлекли”, че то *трябва да и.м се случи*.

Но това няма да има значение, защото те съвсем няма да страдат. Само ще наблюдават себе си отдалеч и ще виждат какво се случва — все едно че гледат учебно видео.

Но ако няма страдание, какво се „случва” въобще?

Страдание, но него няма да го има.

Моля?

Това, което се случва е, че те „изглеждат” страдащи, но онази част от тях, която гледа това, не чувства нищо. Дори и тъга. Те ще бъдат просто наблюдатели.

Ако използваме друга аналогия, е все едно, че гледаш детето си да „прави театър”, да „играе” някаква малка сцена в кухнята. То изглежда „страдащо”, хванало се е с две ръце за главичката или се е присвило, като че ли го боли корем. Все се надява, че Мама ще му позволи да не ходи на училище, да си остане в къщи. А тя чудесно разбира, че всъщност нищо не се е случило. И в действителност никой не страда.

Това не е точна аналогия, но е достатъчно близка, за да онагледим споменатите чувства и усещания.

И тъй, тези наблюдатели биха гледали себе си в тоя тъй наречен „ад”, но биха знаели, че той не е истински, не е реален. А когато научат онова, което са усетили, че имат нужда да научат (т. е. когато си спомнят онова, което са забравили), те ще се „освободят” и ще продължат напред към третия етап на смъртта.

А какво става с онези, които са си създавали „рай”? Ще стигнат ли някога до третия етап?

Да, най-накрая. Всички те ще си спомнят, че са си създали своето изживяване за „рай”, а после ще осъзнаят същото, което са осъзнали в края на земния си живот.

А то е?

Че нямат какво повече да правят. Така че ще продължат напред.

Да, те ще продължат напред. Към третия етап на смъртта. Но най-напред да разгледаме и други възможности във „втория етап”.

О, добре. И как изглеждат те?

Ето, ти би могъл да бъдеш един от онези, които умират, без да са сигурни дали животът продължава след смъртта.

Е да, разбирам. Добре, и тогава какво ще се случи?

Ще бъдеш объркан, няма да си сигурен какво става, затова и ще трябва да се справиш със случващото се по съвсем различен начин. Ще осъзнаеш, че не си твоето тяло, че си „мъртъв” (това се случва на всеки в първия етап), но тъй като не си сигурен какво следва, ако въобще следва нещо, може да отделиш много време, опитвайки се да измислиш Как да „действаш”.

А ще получи ли помощ?

Цялата помощ, която можеш да приемеш.

В мига след смъртта си всички вие ще се озовете, окръжени от най-любящите ангели и водачи, окръжени и от нежни духове, включително духа и същината на всеки, който е бил важен за вас във вашия живот.

Мама? Татко? Брат ми? Там ли ще бъдат?

Онези, които си обичал най-много, ще бъдат най-близо до тебе. Те ще те окръжат.

Но това е *чудесно!*

Присъствието на обичаните от тебе хора, както и на ангелите, ще ти окаже огромна подкрепа, ще ти помогне да „се ориентираш“ и да разбереш точно какво ти се случва и какви са твоите „възможности за избор“.

Чувал съм, че след смъртта си ще се съберем отново заедно с обичаните от нас хора и че те ще ни помогнат „да преинем на другия бряг“. Тъй се радвам да узная, че това е вярно!

Можеш да осъзнаеш присъствието на някого, когото много обичаш, дори и *преди* смъртта си.

Преди смъртта си?

Да. Много хора, още докато пребивават в своите физически, материални тела, съобщават на другите в стаята, че виждат онези, които обичат, да се приближават към тях.

Другите в стаята често се опитват да убедят умиращия, че това му се привижда. А той всъщност вижда, ВИЖДА неща, съвсем действителни, реални неща, които другите не могат да видят заради ограниченията на своята гледна точка. Гледната ти точка неимоверно се разширява след „смъртта“, а често и в миговете преди да умреш.

Но това е вълнуващо, възхитително! Сега ти почти превърна смъртта в нещо *възхитително*.

Тя наистина Е нещо възхитително. Всъщност смъртта може да се превърне в един от най-вълнуващите мигове в живота ти. Всичко зависи от това, в което вярваш. Както в живота, така и в смъртта ти изживяваш онова, в което вярваш.

Например, ако *не* изживееш присъствието на тези духове по време на смъртта си, то е защото не го очакваш и защото възможността те да присъстват лежи извън системата на твоите вярвания. Но дори и ако само се *надяваш* обичаните от теб хора да присъстват там, веднага ще ги съзреш.

Разбирам. Затова наистина е важно да си наясно със своите вярвания, свързани със смъртта.

Важно е в живота да си наясно със своите вярвания, свързани с всичко. Твоите вярвания оказват влияние не само върху смъртта ти, а и върху *целия ти живот*.

*Смъртта е любопитна, интригуваща.
Тя е вълнуваща, интригуваща и
съвършено удивителна.*

15

Отдавна чувам, че онова, в което вярвам, оказва влияние върху живота ми. Току-що, струва ми се, си помислих, че след смъртта ще бъдат приложени *различни правила*. Малко съм изненадан да чуя, че аз създавам своята собствена действителност дори и след смъртта.

Тогава се радвам, че водим този разговор.

Почакай за минута. Какво означава това по отношение на баща ми? Той вярваше, че след смъртта не се случва *нищо*. Съвършено нищо.

Ако умреш, *сигурен*, че **НЯМА** живот след смъртта, щом осъзнаеш, че си умрял, веднага преминаваш във втория етап, който ще бъде изживяването ти, че вече няма живот.

Как мога да имам изживяването, че „няма живот“?

Няма да имаш съвършено никакво изживяване. Просто няма да изживяваш нищо. Нещата ще продължават да се случват, но ти няма да си в състояние да ги възприемаш.

Все едно, че си спал, докато много неща са се случвали наоколо.

Тъй че тук няма никаква надежда? Баща ми умря, съвършено сигурен, че след смъртта няма нищо, никакъв вид живот, никакво преживяване... тъй че ... за него няма никаква надежда.

Повтарям, че като умреш по този начин, все едно че заспиваш. За да изживееш нещо, просто трябва *да се събудиш*.

КАК, как би могъл той да се събуди?

Добрата новина е, че всеки се събужда. Както в земния живот не спиш вечно, така и тук, в Живота след Смъртта, няма да останеш потънал завинаги в забрава. *Не така е било замислено*.

Душата ще бъде пробудена от свещенослужението на любимите хора и на ангелите. После тя ще се почуди къде е, какво става, защо нищо не се случва. Ще започне да събира две и две и в тоя миг с ясно *осъзнаване* ще премине към втория етап на смъртта.

Как ще изглежда това? Какво ще изживее Татко?

Каквото си избере да изживее.

Всичко, което би пожелал да създаде? Съвсем всичко?

Напълно. Но тук има объркване, изживяването ще бъде малко объркващо. Нещо като миш-маш от набързо скроени сценарии, които могат да имат, а могат и да нямат смисъл.

Това не звучи много приятно.

Не се безпокой. То не е нещо „лошо“. И трае само докато се преориентираш. То е все едно да шарииш с дистанционното устройство по всички телевизионни канали. Няма да направиш нищо лошо. Просто ще решиш кой „канал“ искаш да гледаш.

Ако започнеш да се чувстваш малко затруднен и объркан и ти се прииска някой да ти помогне, веднага ще видиш ясно как обичаните от тебе хора, ангелите и духовете се реят наоколо, молят се за тебе и чакат да ги забележиш.

Във всеки случай скоро ще се спреш на някоя от хилядите картини в своето съзнание и, изхождайки от нея, ще започнеш да твориш.

Но тук е много важно да разбереш, че нито един от сценариите, които току-що нахвърлих, няма нищо общо с Основната Действителност. Тя ще бъде изживяна в третия етап. Сценариите, които току-що ти описах, са в първите два етапа, в ранните етапи на твоето „изживяване след смъртта“.

Добре. И така, в първия етап на „смъртта“ ще осъзная, че вече не съм в своето тяло. Във втория етап на „смъртта“ ще премина през онова, което съм си представял и решил, че ще се случи, когато „умра“. А в третия етап? Ще ми опишеш ли какво ме чака там? Какво ще ми се случи тогава?

Ще се слееш със Същността и ще започнеш да изживяваш Основната Действителност и Сърцевината на Своето Битие.

Каква имаш предвид, Боже?

Можеш да наричаш Основната Действителност както си искаш. Някои я наричат Същност. Някои я наричат Аллах. Някои я наричат Цялото, Цялостта. Няма значение как я наричаш, тя е едно и също.

Какво ще стане, ако това е точно същото, което винаги съм мислил, че ще се случи?

Какво ще стане, ако *кое* е точно същото, което винаги си мислил, че ще се случи?

Какво ще стане, ако онова, което винаги съм мислил, че ще се случи веднага след смъртта ми, е, че ще се потопя в Бога, ще се слея с него? Тогава няма ли да изживея това във втория етап на смъртта?

Да, своята ПРЕДСТАВА за това ти ще изживееш във втория етап. Ето защо във втория етап действаш, воден от съзнанието си. Това ще е едно приятно, славно преживяване, което можеш да създадеш във въображението си. Но после, в последния етап на смъртта, ще изживееш онова, което действително съществува, не онова, което си си представял, че съществува.

Но ти си прав. Схващаш същественото. Ако онова, в което винаги си вярвал, е, че веднага след смъртта си ще се озовеш У Дома с Бога, то ще се случи.

Това е най-висшата надежда на света и тя е истина.

Майка ми не се надяваше, тя *знаеше*, че бъде посрещната от всички ангели и че се връща „У Дома.

И е изживяла точно това. После е преминала в следващия етап на смъртта и представата ѝ се е превърнала в една още по-грандиозна действителност.

Тя е изживяла присъствието на Бога? Ти си бил там, за да я приветстваш?

Казвам ти, аз съм там, за да приветствам *всекиго*.

Невъзможно е да умреш *без* Бога. Аз винаги ще бъда там.

Ще те прегърна, ще те утеша, ще те приветствам, ще те уверя, че си съвършен, точно такъв, какъвто си, и съвършено готов да влезеш в Небесното Царство. После ще те обърна към душите на онези, които обичаш, и към ангелите, които ще те водят през остатъка от твоя път, довеждайки те до духовната сфера ... или до онова, което ти би нарекъл „истински“ рай в противоположност на въображаемия. Там ще изградиш делото, заради което си дошъл тук.

Ще трябва „да работя“ в рая, на Небето?

Не се безпокой. То ще е като игра. Ти ще играеш в Градините на Бога. Ще бъде истински „рай“. Използвам думите „да изградиш“ в смисъл „да изпълниш онова, което си бил тръгнал Да свършиш“.

И какво е онова, което „съм бил тръгнал да свърша“ в рая, на Небето?

Когато стигнем до изследването на *духовната* сфера, ще хвърлим поглед и върху него. Но засега знай следното: Ти няма да си тръгнеш оттам, а аз ще присъствам отблизо в живота ти поне докато осъществя Светото Разследване и получа твоя отговор.

Светото Разследване?

Да. Но ми се иска по-късно да ти разкажа за него. Това може да се окаже най-важната част от нашия разговор. Затова искам предварително да поставя основа за нейното изграждане.

Добре... но и двете неща, за които твърдиш, че са много важни, ти отлагаш за по-късно. Беше казал, че отговорът ти на един мой въпрос би могъл да ме шокира, да ме стресне. Затова искаше да му

подложиш „здрава основа”. Сега твърдиш, че ще ми разкриеш какво е „Светото Разследване”, но след като „поставиш основа за изграждане”. С всичко това ти много ме заинтригува.

Добре, смъртта е любопитна, интригуваща. Тя е вълнуваща, интригуваща и съвършено удивителна.

И тъй, ако Бог е бил там да приветства Мама, кажи ми как е изглеждал? Имам предвид, като те срещна, ще мога ли да те позная?

Как искаш да изглеждам?

Нима ще те видя такъв, какъвто бих искал да изглеждаш?

Да. Както при всички други неща, ти ще получиш онова, което си избрал. Да, да и още веднъж да.

Ако избереш да изглеждам като Мойсей, аз ще изглеждам като Мойсей. Ако очакваш, че ще изглеждам като Иисус, аз ще изглеждам като Иисус. Ако искаш да изглеждам като Мохамед, аз ще изглеждам като Мохамед. Ще приема всяка форма, която ти очакваш или която ще те накара да се чувстваш удобно в мое присъствие.

Ами ако нямам никаква представа как изглежда Бог?

Тогава аз ще бъда усещане. И то ще бъде най-чудесното усещане, което някога си имал. Ще се чувстваш потопен, окъпан в топла светлина и обгърнат с любов.

Или ще се чувстваш увит в пашкул или разтворен в безтегловен, ярък съд от абсолютно, безусловно одобрение. Същото чувство ще изживееш и ако се явя пред теб за пръв път в някаква физическа, материална форма. Накрая тази форма ще се разтопи в чувство и ти никога вече няма да имаш нужда да ме видиш в каквато и да било определена форма.

Но сега си спомни какво казах. Невъзможно е да умреш без Бог, но е възможно, *да мислиш, че е така*. Във втория етап на смъртта можеш да мислиш, каквото си искаш. Така енергията на моята Чиста Същност би могла да те окръжи, а ти да решиш, че трябва да я прогониш, да подтиснеш това изживяване, да го наречеш халюцинация или въобще да не му обърнеш внимание.

Никога не бих направил това. Защо да го направя?

Правил си го много пъти през живота си. Какво те кара да мислиш, че не би го направил и след смъртта си?

Тогава ще знам всичко по-добре. Надявам се, че като умра, ще знам всичко по-добре. Още повече, че, като умра, ти *ще ми обяснили*, че си Бог, че ме обичаш, че това мое изживяване си ти и че ме приветстваш У Дома.

Чуй ме.

Смъртта е миг на сътворяване. В мига, който наричаш „смърт”, протича регулиране на енергията. То фино настройва енергията, с която влизаш в този миг, като повтаря силата ѝ и в нематериалния свят, в който току-що си влязъл. Така твоето изживяване, че твориш, продължава дори при преминаването ти в друг свят, в друга сфера. (Същото става и при раждането, само че в противоположната посока. Когато се родиш, енергията, която си донесъл със себе си от духовния свят, се преобразува, трансформира в материя. Това става чрез същото фино настройване на енергията, предизвикващо повтаряне на силата ѝ в материалния свят, в който току-що си влязъл.) Спомни си какво казах по-рано: смъртта е портал и енергията, с която минаваш през него, определя онова, което се намира от другата страна. Сега ти можеш да сътвориш повторно нещо ново, което сам си избереш (също както можеш да го сториш и в живота), но в началото ще намериш там онова, което си очаквал да намериш.

Ако не вярваш в Бога и влезеш в смъртта, невярвайки в Бога, Бог ще бъде там, но ти няма Да го забележиш — *още повече, че не си го забелязал и през време на живота си*.

Трябва да знаеш, че Бог присъства, за да изживееш Божието присъствие.

Ако погледнеш някое цвете и знаеш, че Бог е в него, ти ще видиш в него Бога. В противния случай няма да видиш там нищо повече от едно цвете. Може дори да го видиш като плевел.

Ако погледнеш някого в очите и знаеш, че Бог е там, ти ще видиш там Бога. В противния случай няма да видиш нищо повече от едно човешко същество. Може дори да видиш и злодей.

Ако застанеш пред огледалото и се вгледаш в собствените си очи, като знаеш, че Бог е там, ти ще видиш там Бога. В противен случай няма да видиш нищо повече от човек, който се опитва да си представи кой е там. Може дори да видиш човек, който няма отговор на този въпрос.

Имаш предвид, че Бог няма да ме спаси от собственото ми невежество?

Бог ежедневно те спасява от собственото ти невежество. Знаеш ли това?

Предполагам, че е така.

Знаеш ли го?

Е добре, понякога.

Същото се случва и веднага след смъртта. Понякога хората го знаят, понякога не. И в каквото вярваш, това ще ти се случи.

Гледай ти какво научих. Определено очаквах повече от това. Очаквах да ми кажеш, че Божието присъствие След Смъртта ще въздейства като „прегазване”, заличаващо всичко, което пречи на вярата и изпълващо мига със Съвършено Великолепие.

Бог *ще* изпълни мига със Съвършено Великолепие, защото няма нищо по-великолепно от Акта на Чисто Сътворяване и Бог ще ти позволи в мига на своята смърт да сътвориш каквото изживяване си пожелаеш. Точно това се случва във втория етап на смъртта. В третия етап ще научиш една по-велика Истина за самия себе си — и тогава отново ще си спомниш как да я сътвориш. Защото ти си част от Бога, за когото говориш. Но дори и да продължиш да си въобразяваш, че не си част от него, ти можеш да сътвориш каквото изживяване си пожелаеш.

И тъй, сега разбери това: най-ранното си изживяване след смъртта ти сътворяваш тук и сега и ще продължиш Да го сътворяваш тогава и там с мислите и с надеждата си за него.

И „надеждата” ли играе роля?

Спомни си какво ти бях казал. Ако толкова много се надяваш, че някой ще дойде да ти помогне, ще бъдеш окръжен от любимите си хора и от ангели. Ако толкова много *се надяваш* да се срещнеш Мохамед, Мохамед ще те води. Ако толкова много *се надяваш*, че Исус ще бъде там, Исус ще бъде там. Или Бог Кришна Или Буда. Или съвсем просто Същността на Чистата Любов.

Надеждата играе чудотворна роля — и в живота”, и в „смъртта”. (Те, разбира се, са едно и също.) Никога не губи надежда. *Никога*. Надеждата е изява на твоето най-висше желание. Тя е израз на твоята най-великолепна мечта. Надеждата е мисъл, превърнала се в Божество.

Ах, как чудесно го каза! *Надеждата е мисъл, превърнала се в Божество*. Как съвършено, великолепно го каза!

Щом това изказване ти харесва, ето ти „Формула за Всичко в Живота в 100 Думи”, която бях ти обещал.

Да, да, едно от твоите отложени обещания!

Надеждата е портал към вярата, вярата е портал към знанието, знанието е портал към създанието, а създанието е портал към изживяването.

Изживяването е портал към изразяването, изразяването е портал към ставането*, ставането е действието в целия Живот и единствената функция на Бога.

В това, на което се надяваш, накрая ще повярваш, това, в което вярваш, накрая ще узнаеш, това, което знаеш, накрая ще сътвориш, това, което сътвориш, накрая ще изживееш, това, което изживееш, накрая ще изразиш, това, което изразиш, накрая ще станеш. Това е формулата за всичко в Живота.

Тя е толкова проста.

Обичам информацията за живота да ни се дава тъй кратко, стегнато. Какъв дар! Поети като Роберт Фрост ни поднасят този дар. Авторите на песни. На пиеси. На книги. Апостолите и учителите. Обичам и онова, което една друга поетеса, Лизел Мюлер, облича в свободния стих на поемата си „Надежда”.

Тя казва, че надежда е „движението, което преминава от очите до опашката на куче”. Не е ли великолепно това? Не включва ли то всичко? Ето един откъс от по-дългата ѝ творба:

НАДЕЖДА...

*...е движението, което преминава
от очите до опашката на куче,
но е в устата и изпълва дробовете
на току-що роденото дете.*

*Тя е неповторимият дар,
който не можем да унищожим у себе си,
аргументът, който отрича смъртта,
геният, който изобретява бъдещето,
всичко, което знаем за Бога.*

*Ти изживяваш света като триизмерен,
но не живееш в такъв свят.
Основната Действителност е много по-сложна,
отколкото можеш да си представяш.*

16

И тъй, отново се връщаме към мисълта, че състоянието на духа на човека в мига на неговата смърт, е изживяването, което душата му ще срещне „от другата страна”, „в отвъдното”.

Да, аз казвам точно това. Казвал съм го и съм го повтарял отново и отново.

И аз се връщам отново и отново към това твърдение, защото нещо, свързано с него, изглежда не ме удовлетворява и все се опитвам да разбера какво е то. Мисля, че сега го открих.

Надявам се да го споделиш с мене.

Мисълта, която ти изрази, няма да донесе успокоение на ония, които пристъпват без надежда към смъртта. На ония, които са в плен на страх, ужас, самообвинение или съмнение. Нито пък на техните семейства.

Разбирам. Разбирам накъде си се запътил.

---

* На англ. език becoming означава ставане, превръщане във, качествена промяна.

Добре. Мисля, че малко хора умират тъй спокойно и с толкова чудесни очаквания, каквито според теб са необходими, за да се породи едно великолепно, славно изживяване. Представям си как много хора умират, обхванати от ... каква би била точната дума — попе от мрачно предчувствие. Ако ли не от страх, ужас, объркване и слисване пред онова, което внезапно им се случва като пред катастрофа или нещо от този род ...

Разбирам твоята загриженост. Но успокоение може да даде на тези хора знанието, че всички души ще намерят мир, радост, и любов. Всички души минават в третия етап на смъртта, време за сливане със Същността.

Междувременно, „болка“ — емоционална, физическа или психическа — не съществува „след смъртта“. Споменах вече, че дори онези, които си въобразяват, че ще отидат в „ада“, и после сами изпращат себе си там, не страдат. Те просто се наблюдават от страни, наблюдават своето изживяване, но без да бъдат емоционално свързани с него.

Ти каза, че това е все едно да гледаш учебно видео.

Точно така. В тази степен тук се чувстваш откъснат и безпристрастен. Просто изживяваш това, за да извлечеш от него мъдростта, която може да бъде извлечена, но не страдаш. В живота след „смъртта“ страдание не съществува.

Тогаво какво съществува? Съществува ли нещо? Съществува ли радост? Съществува ли щастие?

Всички тези неща съществуват. Не съществува само нищо отрицателно.

Нищо отрицателно?

Нищо, нищо, нищичко.

Ала ти каза, струва ми се, че хората изживяват точно онова, което очакват да изживеят.

Точно така.

Ами ако човек *очаква* да страда? Ако е избрал да страда и чувства, че това е единственият начин да „спечели пътя си“ към рая, „да заплати за греховете си“? Ти каза, струва ми се, че душата може да изживее всичко, което пожелае да изживее след смъртта.

Всичко, което казах, е вярно. И тъй ти би изживял страдание ... освен ако не би го изживял.

Защото, както каза преди малко — ти само наблюдаваш, без да се идентифицираш със „своето аз“, което го изживява?

Да, и защото, дори да би могъл да се идентифицираш с онази част от себе си, която го изживява, ти не би го сторил.

Разбираш ли, че тук ме оставяш в гъста мъгла? ...

Да ти напомня нещо, казано по-рано. То може по-пълно да ти обясни всичко това.

Да, би било добре. Точно сега едно пълно обяснение би ми дошло добре.

В мига, когато се случи нещо, което Душата изживява като нежелано, самата мисъл, че то е нежелано, предизвиква у душата вътрешно изживяване, което мигновено я променя. И тъй тук няма страдание. Нито дори у човека, който ярко си представя, че *би трябвало* да бъде наказан.

Той ще сътвори изживяването на своето въображение, но няма да го изживее, както си го е представял, по простата причина, че щом това изживяване се появи, той ще реши, че не желае да го има.

Дори ако наистина си мисли, че иска това?

Равнището на осъзнаване в Живота след Смъртта изключва възможността някой по своя воля да избере нещо недействително, нереално. А душата мигновено ще узнае и разбере, че идеята, както и изживяването на „страдание” не са реални.

В първия етап на смъртта душата разбира, че тялото, с което е преживяла физическия си живот, не съществува. Тоест, че душата всъщност не е това тяло. Във втория етап на смъртта душата стига до убеждението, че умът, с всичките му мисли, не съществува. Тоест, че душата всъщност не е този ум.

ВСИЧКИ мисли на ограничения ум, родили се от ограничената гледна точка на човешкия опит и изживяване, са силно повлияни и променени през втория етап на смъртта. Точно защото гледната точка на душата в Живота след Смъртта е толкова по-широка и по-различна от гледната точка на душата, когато е била с тялото.

Изхождайки от тази разширена гледна точка, душата започва да сътворява и да изживява самата себе си. Щом душата види и осъзнае, че не е тяло, гледната ѝ точка се променя много повече, отколкото можеш да си представиш. И точно това тласка душата към третия етап на смъртта, когато всички мисли — не само „лошите”, а дори и собствените ѝ мисли за „рая” — отпадат. Тогава идва изживяването на Основната Действителност.

И тъй, дори в случая, когато човекът искрено вярва, че трябва да страда, че желае да страда и че страданието е единственият път да изкупи греховете си в очите на Бога, дори в този случай самата представа за изкупление и за страданието като път към него вече губи смисъл, видяна от разширяващата се гледна точка на душата.

Душата може да наблюдава себе си — как се опитва да страда в сътворения от самата нея ад — но скоро ще разбере, че е безсмислено да си създава такава изживяване.

Не мисля, че има нещо невъзможно за душата, когато се изявява като Творец на Собствената Си Действителност.

Не става дума, че е невъзможно. Става дума, че е безсмислено. Душата не би имала „основание” да създаде подобно изживяване. А тук се намесва и „спомнянето”. Щом веднъж душата си спомни, че страданието не е действителност, а само преживяване, създадено от човешкия ум, тя ще е постигнала онова, което се е опитала да постигне чрез създаването на свой собствен ад. Тогава вече това преживяване би било безсмислено.

Точно затова в някакъв смисъл душата „знае прекалено много”, за да извлече още нещо от подобни изживявания. Би било все едно някой илюзионист да изпълнява многократно, отново и отново, собствените си номера — за един единствен зрител: самия себе си.

Струва ми се, че за един илюзионист би било много трудно да запази интереса си към своите собствени фокуси.

Ще бъде повече от трудно. Ще бъде невъзможно. В този смисъл можем да кажем, че в този контекст на душата ще ѝ бъде невъзможно да страда.

Дори и за миг, за най-краткия миг? Дори докато решава интересува ли я това или не?

Не. Нито за миг. Пък и „най-кратък миг” не съществува. Въпросът ти иде от твоята действителност, от представата ти за онова, което наричаш „време”, в което нещата се случват последователно. Но всичко, всички неща, които описах, че се случват на душата след смъртта, се случват в един и същи миг.

Почакай за минута. Ти, самият ти, каза, че нещата си случват на „етапи”. Етап първи, етап втори и тъй нататък.

Това е вярно — в съответствие с твоята терминология. Но тези етапи се изживяват едновременно — като всяко ново изживяване „изтрива” предишното. И тъй става все едно, че старото никога не се е случвало. Ти „си” онова, което „си” Точно Сега, все едно, че *никога не си бил нищо друго*.

Прощавай, но това звучи безсмислено. Тук ти спря да говориш смислено.

Предизвикателството тук е в това, че трябва да говорим със земни думи за ситуация или изживяване, което е извън този свят. Нека кажа само, че всички неща се случват едновременно и последователно.

Това е дори още *по-безсмислено!* Нещата се случват едновременно ИЛИ последователно. Не може и по двата начина.

Не може ли?

Казвам ти, че всичко в живота се случва по двата начина.

Всичко в живота се случва „едновременно” и „последователно”?

Точно така.

Добре де, това ми пръска главата. Не съм в състояние да го вменя в моята действителност.

Можеш ли да си представиш, че е възможно? Можеш ли да разшириш съзнанието си дотолкова, че да си представиш такава възможност?

Във вашия език няма дума за подобно изживяване, тъй че трябва да си измислим една. Нека кажем, че животът е „последовременен” или „едноследователен”. Това значи, че в едно и също време нещата се случват и „едновременно”, и „последователно”.

Не знам какво да кажа. Предполагам, че всичко е възможно и допускам, че не знам всичко за Основната Действителност, но мога да стигна само дотук. Дори и дотук мога да стигна само *концептуално, служейки си с понятия*. Не мога да си го представя, да го *изживея*. Не мога да си представя изживяването на това.

Да видя дали мога да намеря други думи — някои „реални”, „действителни” думи — с които да ти обясня това така, че поне да ти стане малко по-ясно.

Чудесно, тук ми е нужна помощ, при това — *незабавно*. Или трябва да кажа, че ми е нужна *последовременно, едноследователно*...

Отлично. Това е отлично!

Сега си представи заедно с мен действителност, където времето не съществува. Поне не по начина, по който си го представяш. Там има само един миг, Златния Миг на Сега.

Всичко, което се е случило, случва се сега или ще се случи — се случва Точно Сега.

Това е вярно за всички твои животи, не само за онази част от опита ти, която наричаш Точно Този Живот или Живот След Смъртта. Разликата е, че в Живота След Смъртта ти го знаеш. Ти го изживяваш.

Добре, но почакай само за секунда. Ти каза току-що, че *всички* мои животи се осъществяват едновременно. Имаш предвид всички мои прераждания, така ли?

Да. Но имам предвид също и всички твои многократни преминавания през *това* прераждане.

Имаш предвид, че съм преминал през *този свой живот* повече от веднъж?

Точно така. И много възможности, много изживявания намират място едновременно.

Но ако всичко се случва едновременно ... това би значило, че трябва да има „различни, алтернативни действителности”. Нима ми казваш, че съществуват „паралелни вселени”, разгръщащи се край нас, в които „аз”, „моето аз” има различни изживявания?

Казвам ти точно това.

Добре, в началото ти беше казал, че на някои хора части от този разговор може да им се строят като „отклонение”. Сега очевидно изпълняваш своето обещание. Мнозина биха казали, че този последен сценарий е чиста научна фантастика.

А той не е, Както вече казах, това е наука.

Това също ли е наука? И казаното за различните, алтернативните действителности ли е *наука*?

Да не мислиш, че живеете в свят с три измерения? Попитай за това квантовите физици.

Не живеем в триизмерен свят?

Изживявате света като триизмерен, но не *живеете* в такъв свят.

Какво означава това?

То означава, че Основната Действителност е много по-сложна, отколкото си си представял когато и да било. Означава, че тук се случва много повече, отколкото погледът ти може да улови.

Казвам ти, че през цялото време съществуват ВСИЧКИ възможности. От многоизмерното поле с безброй възможности ти избираш възможността, която пожелаеш. И съществува друго „твое аз”, което точно сега прави избори, различни от твоите.

Друго мое аз?

Точно така.

Казваш ми, че и „моето аз” съществува многоизмерно?

Точно това ти казвам.

*Във Вселената няма нищо загадъчно,
тайнствено, ако правилно гледаш на нея.*

17

Ето че за пореден път се насочихме към област, съвсем различна от онази, която мислех, че ще изследваме. Колкото и очарователно да е това, дали е свързано с моята тема — какъв е животът, който изживявам, и каква е моята смърт?

Всичко тук е взаимосвързано, то е част от едно цяло. Няма нито един единствен факт за живота и за онова, което наричаш „смърт”, който да е отделен от цялото. Всяка част е свързана с другите.

Добре. Тогава отговори ми на следния въпрос. Ако всичко се случва едновременно, как е възможно „ние” да изживяваме събитията, като че ли са отделени едно от друго, като че ли се случват последователно?

Това е въпрос на избор, въпрос на твоя избор — как ще гледаш на тях. То е и огромна част от информацията за сегашното ти преминаване през живота.

Изживяването ти е създадено от онова, което разглеждаш, в което се вглеждаш. Или по-точно от пътя, по който се движиш в единството Пространство/Време.

Моля?

Нека ти дам една проста илюстрация, пък да видим дали тя ще те приближи към разбирането на въпроса.

Божичко, чудесно. С всички сили се стремя да те следвам, но все пак трябва някъде да окача шапката си.

Добре. Да кажем, че си влязъл в една стая. В просторна, богато украсена стая. Може би в библиотеката на богато подреден дом.

Хубаво, мога да си го представя.

Влизаш в стаята и забелязваш „най-напред” някои неща. Може би в оня ъгъл две „по-големи от живота” статуи на голи човешки тела. Те, естествено, грабват погледа ти. Приближаваш се, за да ги разгледаш. Тях или пък нещо също толкова забележително наоколо. Например, голям, добре зареден бар. Или телевизионен екран, закачен на отсрещната стена. Вниманието ти веднага се насочва към него. Той тутакси ти грабва ума.

О, да. Мога да си представя и това.

Сега започваш да се оглеждаш и да забелязваш Други неща, по-малки неща, не толкова забележителни неща. Накрая се приближаваш до шкаф с книги в средата на стаята. Погледът ти е привлечени от заглавието върху подвързията на книга, поставена точно пред теб, на средната полица. Заради нея си влязъл в тази стая. Статуите са грабнали вниманието ти и си тръгнал към тях, но всъщност си дошъл заради тази книга.

По-късно, когато описваш пред някой Друг тази сцена, може да чуеш думите си: „Най-накрая, тук има нещо! Точно това, което търсех!”

Разбира се няма защо да казваш: „накрая”. Можел си със същото право да кажеш: „Най-напред, тук има нещо!”

Подвързаната книга е била точно тук, край тебе, очаквайки те да я видиш. Не се е появила „по-късно”. Всъщност, тя въобще не се е „появила”. Не е дошла в определен „момент”. Била е тук край тебе. Но ти не си я видял, защото не си погледнал към нея. Не си се приближил до нея.

И всичко друго в тази стая си е било там. Всичко то е съществувало едновременно. Ти си видял какво има там, „открил” си го, а затова и си го изживял последователно. Ето, този момент е наистина „последовременен”, „еднослователен”.

Схванах това. Разбрах, че би могло да изглежда така.

Нищо не „се появява внезапно”, едва като го видиш. Погледът ти го кара „да се появи” внезапно пред ТЕБЕ. Някой, едва навлязъл в елементарната квантова физика, би казал, че нищо не е там, докато не го видиш. Това, че ти си го видял там, го поставя там. А днешната по-напреднала наука знае, че дори това не показва напълно как стоят нещата.

В Основната Действителност нещата СА там, преди да ги видиш. Тоест, през цялото време съществуват множеството възможности. Всеки изход, който можеш да си представиш, от всяка ситуация, която можеш да си представиш, съществува точно тук, точно сега — и *се проявява* точно тук, точно сега. Фактът, че виждаш само един от изходите, не го „поставя там”, в буквалния смисъл на думата — поставя го „тук”, в твоето съзнание.

Но коя сред съществуващите действителности съм поставил, вложил в съзнанието си вместо някоя друга?

Онази, която си избрал да видиш.

И какво определя избора ми да видя една действителност вместо друга?

Добре, сега това е въпросът, нали? Какво *определя* избора ти да видиш една действителност вместо друга?

Когато минеш покрай някого, прострял се на тротоара, несресан, небръснат, надигнал шише с вино, какво определя избора ти да видиш едно от двете: „строполил се на улицата” или „светец на тротоара”? Когато видиш бележка, написана от работодателя ти, че си „съкратен”, какво определя избора ти да видиш едно от двете: „ужасно нещастие” или „чудесна възможност”? Когато видиш по телевизията земетресение или цунами, какво определя избора ти да видиш едно от двете: „бедствие” или нещо „съвършено”?

Какво те *кара* да избереш едно нещо пред Друго?

Може би представата ми за това, което е пред мене?

Наистина, Всъщност по-скоро представата ти за *самия себе си*.

Това ми напомня историята за „Дон Кихот, човекът от Ла Манча”. В нея един човек вижда света с различни очи, с очи, които „пламтят с огъня на вътрешен поглед” — както гласи стихотворението на Джо Дари-он в една песен из постановения на сцената мюзикъл. Дон Кихот замисля „най-странния проект, който някой някога си е представил ... да стане странстващ рицар и да тръгне по света, за да изправи всички неправди”.

Намира купа за бръснене, обръща я и си я нахлупва като шлем, който понася гордо на главата си. Среца мръсната слугиня или кръчмарка Алдонца и я вижда като Дулцинея, красива девица, чиста и вярна. Моли я за някакъв талисман, който да носи в бой. Когато тя подигравателно му подхвърля кръчмарски парцал, той вижда в него нейния шарф и го носи до сърцето си. Яхва коня и заявява: „Аз съм Дон Кихот, Господарят на Ла Манча. Съдбата ми ме зове и аз потеглям!”

Наистина той *си измисля всичко това*.

Каква тогава е твоята съдба? Как ще преживееш живота си? Как ще виждаш в него хората, местата и събитията? И какво ще се окаже всичко?

Ти си Бог. Ти ще ми кажеш.

Всичко зависи от това как ще погледнеш на всичко.

Знаеш ли кое е невероятното? Колкото и безумно да звучи, мисля, че наистина разбирам това.

Разбираш го, то се знае, защото то е съвсем естествено. Душата ти чудесно разбира всичко това, включително и че то се случва „последовременно”, „едноследователно”. Душата ти знае, че всички действителности съществуват. Мъжът на тротоара е едновременно и *двете*: строполил се на улицата *и* светец на тротоара. Алдонца е едновременно и *двете*: кръчмарка *и* красива девица. Ти си и *двете*: жертва и злодей, бил си и двете в своя живот. Но *нищо едно* от тях не е действително. *Нито едно*. Ти си измисляш всичко това. Ти създаваш своето изживяване, решавайки към коя част от Всичко, Коего Си ще избереш да погледнеш. И можеш много лесно *да отминеш с поглед* онова, което се опитваш да намериш.

Братче, схванах *това*. Някои хора са ми казвали, че търсят своя съвършен спътник в живота, но когато небесата им го изпратят, те дори не го поглеждат, защото са объркани от някои неща, например външността, и ги описват като недостатъци. Дон Кихот е видял в кръчмарката една красива девица и *тя е станала такава*.

Тъй можем да минем покрай нещо, без да го погледнем, понякога и покрай физически обекти. Ще ти кажа, че много пъти съм тръгвал да търся нещо, което е било под носа ми но друго е отвлякло вниманието ми и не съм го видял. Просто съм минал, без да го погледна! И тъй съм напускал тази „стая” (в случая този миг от живота си), заявявайки на всеослушание: „Не, тук го няма. Казвам ви, тук го няма!” А после, за мое разочарование, някой друг е влизал в стаята и се е връщал тържествено, носейки онова, което аз се бях заклел, че никъде не може да бъде намерено!

Ето, това правят майсторите. Духовен майстор и учител е оня, който влиза в стаята на твоя живот и вижда онова, което си се заклел, че не е там и не може да бъде намерено.

Толкова често съм чувал хората да казват — абе, колко често съм се чувал и *самият аз* да казвам: „Брей, откъде изникна това тук?”

Илюзионистите отлично разбират този принцип. Те казват, че „ръката е по-бърза от очите”. Изпълняват фокусите си точно под носа ти. В това няма съвършено никаква *илюзия*. Но *иллюзионистите знаят*, че *то ще* ти изглежда като илюзия, защото *ти не гледаш някъдето трябва*.

Тайната в професията на илюзиониста е *да те накара да гледаш някъде далеч от мястото, където се изпълнява фокусът*.

Неслучайно илюзионистите, магьосниците и духовните учители често биват обучавани почти по един и същ начин и биват наричани „мистици”. Думите *мистичен* и *магически*, често са поставяни една до друга, за да обрисуват определен човек или изживяване.

Мистиците са хора, виждащи неща, които ти не виждаш. Те не гледат някъде далеч встрани от мястото, където се изпълнява фокусът, магията, а точно там.

Във Вселената няма нищо загадъчно, мистериозно, ако правилно гледаш на нея, ако я разглеждаш многоизмерно, във всичките ѝ измерения. Много хора обаче не успяват да го сторят поради ограничената си гледна точка.

Ти със своето тяло си поставен в Пространството и Времето, където виждаш, възприемаш и се движиш в ограничен брой посоки, в съответствие и с ограничените възможности на своето тяло. Но тялото ти не е този, Който Си Ти, а нещо, което *имаши*. И Времето не е нещо, което минава, а нещо, през което ти минаваш, както би минал през стаята. И Пространството в действителност съвсем не е „пространство” като „място, където няма нищо”, защото такова място не съществува.

Времето Е, то СЪЩЕСТВУВА. Казват, че „времето върви”, но то всъщност не върви наникъде. *Ти* си оня, който върви, *ти* си оня, който „се движи, преминава през времето”. *Ти* си оня, който създава илюзията, че „времето минава”, докато *самият ти* минаваш през Единствения Миг, Който Е, Който Съществува.

А „Единственият Миг, Който Съществува”, е безкраен и така, докато минаваш през него, *ти* имаш чувството, че буквално „времето минава”, *защото ти минаваш през него*.

Времето е нещо, което ти забелязваш последователно, докато съществуваш едновременно във всички пространства. Времето и Пространството са *последовременни*, *едноследователни*.

Докато се движиш из Коридора на Времето, стигаш до изживяването, че единството Пространство/Време е нещо огромно. Единственият Миг, Който Съществува, се нарича КОНТИНУУМ на Пространство/Време, точно защото това пространство/време *продължава да съществува вечно*.

Ти, като Чист Дух, можеш да се движиш, да минаваш през тази Странна, Неповторима Действителност (понякога наричана Странност, Неповторимост) в безкрайни цикли, докато продължаваш да изживяваш Своето Аз. *Ти СИ тази Странност, Неповторимост*. *Ти* си материалът, от който тя е направена. Чистата Същност. Энергията. *Ти* си индивидуализация на тази енергия и на тази Същност. *Ти* си „Индивидуализация на Странността, Неповторимостта”.

Странността, Неповторимостта е онова, което някои от вас наричат Бог. Индивидуализацията е онова, което някои от вас наричат Свое Аз.

Ти можеш да разделиш на части Своето Аз и да минеш през Странността, Неповторимостта в много различни посоки. Тези променящи се минавания през Континуума Пространство/Време *вие* наричате „животи”. Това са циклите на Твоето Аз, което се разкрива ПРЕД Твоето Аз чрез Преминаването на Твоето Аз ПРЕЗ Циклите НА Твоето Аз.

Тук вече съм сащисан, слисан. Никой никога не ми е обяснявал това по такъв начин.

Добре, това се отнася за Времето.

О, това е прекрасно. *Ти* си прекрасен.

Благодаря.

И тъй, сега да видя дали ще мога да обясня това на моето лично Аз, да намеря подходящата гледна точка към него и да успея донякъде да го обгърна с поглед. Ние, човешките същества, сме „индивидуализации на странността, неповторимостта, изживяващи живота си последовременно, едноследователно”.

Ето, това е. Разбрал си го съвсем правилно и точно.

Подиграваш ли ми се? Чу ли какво казах току-що? Аз току-що КАЗАХ...

Ние сме индивидуализация на странността, неповторимостта, изживяващи живота си последовременно, едноследователно.

Да, а аз току-що ти казах, че си го разбрал съвсем правилно и точно.

Страхотно. Тук вече съм в Страната на Чудесата. Току-що паднах в дупката на заека.

Възнамеряваш да опознаеш себе си напълно чрез изживяване, а не да опознаеш себе си частично.

18

А сега нека те попитам направо. Това се отнася по-специално за живота след смъртта?

Да, така е.

Ако ние сме Вечната Същност, преминаваща през Странността, Неповторимостта, която наричаме Пространство и Време, чрез продължаващия, *несвършващ никога* Цикъл на Своето Аз чрез Своето Аз, как тогава ще преживеем някога вечния живот с тебе — С БОГА — както ни бе обещано?

Добър въпрос.

А отговорът ти?

Този продължаващ Цикъл на Своето Аз, който описваш, е вечният живот с Мене, за който ви е било казано. Точно сега ти изживяваш „вечния живот с Бога”.

Тогава каква роля играе смъртта във всичко това? И казваш ли ми, че това е раят? Нима този продължаващ и никога несвършващ Цикъл е възможно най-доброто? Никога ли няма да преживеем „единението” с тебе, за което е било писано? А какво става с мига на Чиста Благодат, възпявай от мистиците, когато индивидуалната, отделната душа отново се обединява с Бога?

Този миг ще ти бъде обрисован, преди разговорът ни да завърши. Жаждата ти ще бъде утолена. А що се касае до другите ти въпроси, преминаването на Индивидуалността през Странността, Неповторимостта никога няма да свърши, но ще продължава в цикли, както го бях описал.

Цикли, които се осъществяват последователно защото цикълът Е последователност по определение, нали? И все пак тези цикли се осъществяват едновременно.

Това е точно казано. Всичко се осъществява едновременно, но изглежда, като че ли се осъществява в последователност.

Ти използваш онова, което наричаш „смърт”, като средство за отбелязване началото и края на тези последователности и за да поместиш Своето Аз вътре в тях. „Смъртта” е промяна на енергия, която предизвиква огромно колебание в силата и честотата на трептенията в твоето

битие и те тласка назад и напред между онова, което би нарекъл физически, и онова, което би нарекъл духовен живот.

„Смъртта” обаче не ти е необходима, за да преминаваш през Континуума Пространство/Време и да изживяваш Своето Аз на различни равнища.

„Смъртта” не е необходима?

Не, ако определиш „смъртта” като раздяла с физическото си тяло. Можеш да имаш пълноценно изживяване на духовния си живот и оставайки във физическото си тяло. Не е необходимо да изоставиш физическото си съществуване, за да изживееш това. А можеш и да изживееш пълноценно физическото си аз и докато шестваш в духовната сфера.

Мога да взема със себе си своето тяло и в духовната сфера?

Разбира се, че можеш.

Тогава защо трябва някога да „умра”?

Да останеш във физическото си тяло през Вечността не би било полезно за целите на Самата Вечност.

Не би било полезно?

Не.

Защо не?

Защото целта на Вечността е да ти предостави Контекстуално, Окръжаващо те Поле от Безвремие, в което ще имаш възможността за Безкрайно Изживяване и Безгранично Разнообразие от Изяви на това Кой Си Ти.

Ти не би посадил само едно цвете в градината си. Колкото и красиво да е това цвете, колкото и великолепен да е ароматът му, то само чрез разнообразието от изяви на творенията, които наричаш „цветя”, *те могат да процъфтят пълноценно.*

Възнамеряваш да опознаеш себе си напълно чрез изживяване, а не да опознаеш себе си частично. Ако продължиш съществуването си в своето физическо тяло през Вечността, това не би помогнало да се осъществи тази цел.

Но не се безпокой. Няма да изживееш промяната на формата като загуба, защото можеш да се върнеш във всяка отделна физическа форма — по всяко време, щом пожелаеш.

И отново мога да стана какъвто съм бил?

Да, и ти често го правиш, за да изживееш една или Друга изява на Своето Аз — по нов и по-грандиозен начин.

Това е описано в някои от религиозните ви традиции като Възкресението на Христос. Макар мнозина от вас да си представят, че то може да се случи и ще се случи само на една личност. В действителност всеки от вас може да изживее Своето Аз в Единение с Христа и в Действителност много от вас имат възможността да го сторят по всяко време.

Ти можеш да се почувстваш Мой Син във всеки миг и ще го сториш в мига, когато осъзнаеш Кой Си Ти Всъщност. Тогава ще разцъфнеш пълноценно в градината на живота. Тази Райска Градина, която сте описали в своите митологии.

Така ти преминаваш през циклите на живота.

Тези цикли се осъществяват едновременно за многото Индивидуалности, включени в Странността, Неповторимостта, която всъщност е Единната Душа.

Ти можеш да преминеш през Континуума Пространство/Време като през различни места и, както вече казах, можеш да минеш и през същото място — през същия „тунел във времето” — повече от веднъж.

Да, и последния път, когато каза това, ми се зави свят. И сега пак свят ми се вие.

Добре. Мисля, че няма скоро да употребим пак тези думи. Да видим дали една въображаема картина би ти помогнала да осмислиш онова, за което говорим.

На път съм да създам една метафора. Метафора, която би могъл да използваш до края на живота си. Но затова е важно да разбереш, че тя не е буквална истина, а метафора. Но метафорите могат да бъдат крайно полезни. Особено когато не може да се обясни лесно с думи „как стоят нещата”, така че да го разбереш — или когато всъщност за това *няма думи*.

Метафорите, като притчите, могат да ти помогнат да разбереш неразбираемото. Ето защо и учителите са ги използвали.

Тъй че нека я наречем *Чудесната Метафора*.

Добре. Прекрасно. А сега ...

*Въобразявал си си, че ти е нужно толкова много,
за да бъдеш щастлив, дори и само за да оцелееш.
Измислил си всичко това.*

19

Създай във въображението си образа на една красива, кръгла, сочна червена ябълка. Наречи тази ябълка „Време”, а вътрешността на ябълката — „Пространство”.

Трудно ми е да мисля за вътрешността на една ябълка като за „пространство”, защото там има толкова много Материя.

Ако видеше колко Материя има в онова, което наричаш „външно пространство”, не би имал никакъв проблем. Молекулите на въображаемата ябълка са пропорционално поне толкова отдалечени една от друга, колкото съставените от твърда материя тела в Космоса.

Добре ...

А сега си представи, че си безкрайно малък микроб, мъничък, но много жизнен, и преминаваш през един тунел в ябълката.

В тази метафора стените на „тунела” образуват Коридора на Времето. По протежението на коридора има белези, които правят всеки милиме-тър на стената различен от всеки Друг. Можеш ли да си представиш „тунела на времето” с неговите многобройни белези?

Да, представям си го.

Добре. Сега си представи, че докато се движиш през тунела, времето не минава. ТИ минаваш през ВРЕМЕТО.

Я гледай, аз току-що видях това. Ти го беше казал и по-рано, но аз току-що го *видях!* Хайде де, една картина *струва* колкото хиляда думи. И колко интересно се преобърнаха представите ми в тази картина. Истински удар, сътресение на понятията.

Остани с тази картина. Продължавай да виждаш, че Времето не върви на никъде. Точно *сега* Времето е „място”. То е неподвижно, устойчиво, непоклатимо. Винаги е било там, където е сега. Където и да се намираш във времето, там винаги е Сега.

Предприел си пътешествие. Движиш се, минаваш през Времето.

Добре. Схванах това. И ще съхраня в съзнанието си тази картина. Движа се през Времето.

А сега си представи, че микробът, когото нарекохме „ти”, „твое аз”, е част от ябълката.

Моля?

Представи си, че си малка част, атом, ако щеш, от самата ябълка. И така, ти би се движил, би минавал *през самия себе си*, така ли?

Е, да. Струва ми се, че е така. Предполагам, че е така.

Ти си атом от ябълката, част от себе си, минаващ през себе си. Тогава би могъл да кажеш, че това е ябълката на атома.

Остроумно. Ти си безкрайно остроумен.

Добре де, опитвам се да използвам фантазията и думите, с чиято помощ ще създадеш във въображението си една незаличима представа.

Успя да го направиш.

Добре.

Сега пътуваш, тръгвайки, от външната страна на ябълката, навлизайки навътре в нея — от външната към вътрешната част на Твоето Аз. Можеш ли да си представиш това?

Да.

Това е пътешествието ти през Живота. Белезите по стените на тунела ти показват къде си. Всъщност тези белези са картини, всяка от които отбелязва един миг. Всеки Миг е като снежинка. Няма две еднакви в цялата Вечност.

Разглеждаш картинките, край които минаваш. Насочваш към тях вниманието си и така преминаваш през тунела, съсредоточавайки се върху картините една след друга. Накрая стигаш до Центъра на ябълката. Това е била целта на пътя ти дотук. Сега първата част от пътешествието ти е свършила.

Чувствам, че това е когато „умра“. Наистина ли е, когато „умра“?

Това е, когато „умреш“. Преминал си през физическия, материалния свят и си стигнал Сърцевината на това кълбо, което съдържа цялото време и пространство. Ти си в „мъртвия център“.

Отново остроумно, находчиво. И аз оставам там завинаги, сгушил се в топлината на сърцевината ...

Не. Там имаш известни изживявания (някои от които вече описах, а повечето ще опиша по-късно), а после изплуваш оттам и се запътваш към противоположната част на Континуума Пространство/Време — другата част на кълбото.

Стигнал си „от другата страна“, „отвъд“.

„Отвъд“, „от другата страна“. Разбира се. Интересна метафора. Добре, а какво има „отвъд“?

Различна действителност.

Колко различна?

Свършено различна. Толкова различна, че би било все едно ябълката да се е превърнала в портокал. Ще я наричаме духовен свят, духовна сфера, а да я сравниш с физическия, материалния свят, би било —

— не ми казвай, знам. Би било все едно да сравня ябълката с портокала. Виждаш ли? Започвам да схващам нещата в твоя Свят и в Игрите с Картинки.

Добре. Това е добре. Играй с представи. Никога не ги оставяй да се превърнат в работа. Играй с тях. И играй с живота.

И играйте един с друг, докато сте в него. Научи се да играеш добре. Изпратих те в Градината на Боговете и ти предлагам целия свят, за да играеш в него. Приготвил съм достатъчно дарове, за да е сигурно, че ще стигнат за всички. Никой не трябва да остане гладен, още по-малко — да умре от глад. Никой не бива да остане без топли дрехи, нито пък без подслон през време на буря. Има достатъчно за всички.

Извън това, не ви е нужно нищо повече, за да си поиграете добре. Не ти е нужно нищо повече, за да изживееш в цялото му великолепие това Кой Си Ти. Въобразявал си си, че ти е нужно толкова много, за да бъдеш щастлив, дори и само за да оцелееш. *Измислил си всичко това.*

Когато се приближаваш към смъртта си, ще осъзнаеш колко малко значение има всичко това. *Всичко това.* В мига на твоето отпътуване от физическия, материалния свят, ще узнаеш, че си се борил за нищо. И тогава твоята дълга борба ще свърши.

Можеш ясно да осъзнаеш това по всяко време и да приключиш борбата си всеки миг. Тази възможност и това изживяване не се пазят само за мига на смъртта ти. Ако се вгледаш повнимателно, ще забележиш, че всеки ден от живота ти е преизпълнен с „малки смърти”. Можеш да използваш всяка от тях като изходна точка за осъзнаването на всичко.

*Смъртта е процес, при който възстановяваш
своята идентичност.*

20

Добре, поприказвахме си за това как можем да сравним ябълки и портокали, как в онази метафора аз минах от физическия, материалния свят в духовната сфера и как, за да стигна там, прекосих Сърцевината на Своето Битие. А какво ще се случи, след като навляза в тази различна действителност, в „отвъдното”, от „другата страна” на Центъра?

Как ще изживееш онова, което ще научиш, зависи от това как си напуснал Центъра. Ако се откажеш от проблемите си и ги оставиш в Сърцевината, в Същността, ще се чувстваш „центриран”, защото няма да си взел със себе си своите „същностни” проблеми.

Ако не се откажеш от тях и не искаш просто да ги пуснеш да си вървят, ще вземеш със себе си от „другата страна”, в „отвъдното” своите не напълно решени същностни проблеми. Там ще се сблъскаш с тях отново и отново и ще получиш шанс да ги решиш.

Ако си завършил собствения си живот съзнателно с намерението да избягаш от тези същностни проблеми, няма да избягаш от тях, а ще направиш избора да промениш курса си и да се върнеш назад във физическия, материалния свят. Ще поемеш по същия Тунел на Времето и ще минаваш отново и отново през същите изживявания от самото начало.

Като споменавах „същностните проблеми” какво имаш предвид?

Същностните проблеми могат да включат страха да бъдеш изоставен или да не бъдеш достатъчно добър и достоен. Както и чувството за малоценност, или пък представата за раздяла, или пък която и да било от тези лъжливи представи, които имаш за себе си.

В крайна сметка всички същностни проблеми са свързани с един единствен проблем: твоята идентичност. Същностните проблеми могат да приемат различна форма, но всички те стигат до Един Единствен Въпрос: Кой Съм Аз?

Ти пътешестваш през Континиума Пространство/Време, за да опознаеш Своето Аз и да го изживееш пълноценно. След това да *пре-сътвориш отново Своето Аз* в следващата най-величествена разновидност на най-великолепната представа, която някога си имал за това Кой Същност Си Ти.

В зависимост от природата на онова, което си си избрал да изживееш във физическия, материалния свят, ти стигах до Сърцевината на Своето Битие и дръзваш да се отпратиш към

„отсрещната страна”, „отвъдното” в едно или друго състояние на битието си, на съществуването си.

Нима изживяването в Сърцевината не ми дава сигурност, че ще опозная напълно себе си, разрешавайки и изоставяйки проблемите, които имам?

Изживяването ти в Сърцевината ЩЕ е да опознаеш напълно себе си. Всъщност ти никога не си опознавал себе си по-пълноценно. И все пак можеш да избереш дали ще решиш и изоставиш които и да било от своите проблеми. То ще зависи от това накъде искаш да тръгнеш оттук нататък. Какво искаш да Узнаеш. Какво искаш да Изживееш.

Не разбирам.

Ще ти опиша това по-подробно, когато говорим за самото Изживяване в Сърцевината — пълното потапяне на Твоето Аз в Твоето Аз Засега знай следното: Ти ще изплуваш от Пълното Сливане и тогава ще настъпи най-великият Миг на Свободен Избор, който някога би могъл да си представиш.

Ще изплувам? Няма да остана там? Няма да остана в Пълното Сливане с Цялостта, с Бога?

Не.

Ще остана ли тогава вечно от „другата страна” в „отвъдното”? Там ли ще остана?

Не. Когато стигнеш от „другата страна”, в отвъдното — като откриеш, че „ябълката” се е превърнала в „портокал” (с други думи, че си се озовал в напълно нова Действителност) — ще осъзнаеш, че си имал сериозно основание да дойдеш тук. Че онова, което трябва да свършиш от „другата страна”, в „отвъдното” е чудесно, вълнуващо, радостно дело, но след приключването му ще дойде време да се върнеш обратно.

В Сърцевината ти си бил въведен в Истинското Свое Аз, в Пълноценното Свое Аз и си си спомнил за него. От „другата страна”, в „отвъдното” има прекрасни условия, за да опознаеш напълно Своето Аз извън Сърцевината. Извършвайки това, ти си проправяш път през продължаващия Коридор на Времето до външния ръб на „другата страна”, на „отвъдното”.

Моля те, повтори ми това. Какво „дело има да свърши” душата ми от „другата страна”, в „отвъдното”?

Това не е дело, работа за вършене в смисъл, че е трудна или че ти предстои стръмен път. Всъщност това е огромна, велика радост. Радостта да Узнаеш, че през Пълното си Сливане със Същността си изживял действително Кой Си Ти. Това е „раят”. По-късно ще ти опиша точно как се е осъществило всичко това.

Веднага след излизането ти от физическия, материалния свят, още при влизането в третия етап на смъртта, надеждата ти се превръща в действителност. Става ясно, че всяка илюзия от физическия, материалния свят е точно това — илюзия. Очите ти се отварят, гледната ти точка се разширява, изяснява и, след като си преодолял вярванията, съхранени в съзнанието ти и през втория етап на смъртта, започваш да си създаваш нови вярвания.

А сега си спомни Формулата за Целия Живот, за Всичко в Живота, защото тя се оказва вярна не само за живота във физическото тяло, а и За Живота след Смъртта.

Надеждата е портал към вярата, вярата е портал към знанието, знанието е портал към съзиданието, а съзиданието е портал към изживяването.

Изживяването е портал към изразяването, изразяването е портал към ставането, ставането е действието в целия Живот и единственото предназначение, единствената функция на Бога.

Не знам защо, но съм изненадан да чуя, че и в Живота след Смъртта има място за неща като „надежда” и „вярване”.

„Надеждата” е енергия. Ни повече, ни по-малко. Всички мисли са енергия и онова, което често е наричано Живот след Смъртта не е нищо друго освен едно енергийно поле. То е Космическо Поле от Безкрайни Възможности. То е просторно, огромно, но и основно, фундаментално по своята химия, по своите енергетични елементи, по своя строеж и функция. Всъщност неговият чар е в крайната простота на основата му.

Животът след Смъртта не е време и място, където душите съществуват автоматично, без усещания и чувства. Обратно, той е място, където чувствата избухват, създават контекстуално поле, обкръжение, в което душите си спомнят и Узнават отново Кои Всъщност Са Те.

„Смъртта” е процес, при който възстановяваш своята идентичност. Онова, което си наричал „рай”, е мястото, където правиш това. Раят не е определено място, а Състояние на Битието. „Другата страна”, „отвъдното” *не е място в космоса. а изява на космоса*”. То е начин на съществуване. То е „да съществуваш в рая” чрез процеса на самоизява — а тя на свой ред е изява на Самото Божество във, като и чрез Твоето Аз.

Сега разбираш ли?

От „другата страна”, в „отвъдното” ти се отдалечаваш от Сърцевината на Своето Битие и влизаш в духовната сфера, за да видиш от по-отдалечена гледна точка и по-добре да Узнаеш, че онова, което си срещнал в Сърцевината на Твоето Битие е нещо действително. А после да го създадеш, сътвориш ВЪВ себе си, КАТО себе си.

Виж ти, какво е *онова*, пред което съм се изправил в Сърцевината на Своето Битие, онова, което е толкова великолепно, удивително?

Твоето Истинско Аз, Твоето Пълноценно Аз. Славата и Чудото на онова Което Си Ти и Което Е Животът.

Накратко казано: Бог.

Добре, но как изглежда? *Как изглежда то?*

Ще ти го опиша по-късно, доколкото ми позволят ограниченията в настоящия ни начин на общуване.

Засега ще е най-полезно да продължим с нашата метафора.

Добре.

Веднъж достигнал външната граница на „другата страна”, на „отвъдното” — тоест, след като си взел онова, което си Узнал, доколкото си бил навлязъл в духовната сфера на Познанието, ти — метафорично — се обръщаш и се връщаш, преминавайки отново през духовната сфера, този път, насочвайки се към Сърцевината на Своето Битие с всичко онова, което си Узнал.

Ти носиш своето Знание назад към Сърцевината на Своето Битие, за да се заемеш с най-свещения процес: повторното пре-сътворяване на Своето Аз в следващото си най-величествено прозрение, на Равнището на Сърцевината. В своя миг на Свободен Избор въз основа на онова, което знаеш, ти решаваеш какво ще е следващото ти изживяване на онова Което Си Ти чрез неговата физическа, материална изява.

След като си минал още веднъж през изживяването за Пълно Сливане — да бъдеш „едно цяло с Бога” — ти си готов да се родиш отново.

Ще напусна „портокала” и ще се върна при „ябълката”? Ще напусна духовната сфера и ще се върна във физическия, материалния свят?

Да.

Защо? Защо ще пожелаеш да го сторя?

За да можеш да *изживееш* онова, което си *узнал*. Да знаеш и да изживееш са две различни неща.

Процесът, който описвам, е кръгообразен.

След онова, което наричаш „смърт”, ти влизаш в Сърцевината на Своето Битие, за да възстановиш своята идентичност. Минаваш през духовната сфера и чрез този процес Узнаваш Отново Кой си и какво си — в неговата пълнота. Връщаш се в Сърцевината на Своето Битие преди онова, което наричаш свое „раждане”, за да *пре-сътвориш* отново своята идентичност в най-величествената разновидност на най-великолепната представа, която някога си имал за това Кой Си Ти. Тоест, ти издигаш изживяването и изявата на Своето Аз, минавайки към следващото равнище. Това се нарича развитие, еволюция. Живееш живота си във физическия, материалния свят, където можеш да Опознаеш Себе Си чрез собственото си Изживяване. Повторното влизане във физическия, материалния живот — крайно „тежко”, наситено съществуване в сравнение с онова, което току-що си имал — води до изгубване на част от пълната идентичност, която си си изградил. Такъв е бил замисълът. Ако беше знаел всичко в неговата цялост, ти нямаше да го изживееш чрез неговите части — а точно за да направиш това, си дошъл във физическия, материалния свят. Когато това „дело”, тази „работа” бъде свършена (по замисъл това трябва да бъде изцяло радостно изживяване, каквото беше изживяването ти в Живота след Смъртта), ти „пак умираш”, влизайки отново в Сърцевината на Своето Битие, за да възстановиш напълно своята идентичност. Изплуваш отново и преминаваш през духовната сфера, за да изразиш напълно кой си ти чрез своето Знание. Връщаш се в Сърцевината на Своето Битие преди онова, което наричаш свое „раждане”, за да *пре-сътвориш* отново своята идентичност в своето най-величествено прозрение за нея. Раждаш се и живееш във физическия, материалния свят, за да Опознаеш Себе Си чрез собственото си Изживяване. Когато това „дело”, тази „работа” бъде свършена, ти „пак умираш”, влизайки отново в Сърцевината на Своето Битие, за да възстановиш напълно своята идентичност. Минаваш през духовната сфера и чрез този процес Отново Опознаваш пълноценно кой си ти. Връщаш се в Сърцевината на Своето Битие преди онова, което наричаш свое „раждане”, за да *пре-сътвориш* отново своята идентичност в своето най-величествено прозрение за нея. Раждаш се и живееш във физическия, материалния свят, за да Опознаеш Себе Си чрез собственото си Изживяване. Когато това „дело”, тази „работа” бъде свършена, ти „пак умираш”, влизайки отново в Сърцевината на Своето Битие, за да възстановиш напълно своята идентичност. Минаваш през духовната сфера и чрез този процес Отново Опознаваш пълноценно кой си ти. Връщаш се в Сърцевината на Своето Битие преди онова, което наричаш свое „раждане”, за да *пре-сътвориш* отново своята идентичност в нейната следваща най-величествена разновидност.

Процесът продължава.

Вечно.

Пълното Сливане със Същността в Сърцевината на Твоето Битие причинява отслабване на енергията (което вие бихте нарекли регулиране на трептенията или „ускоряване на духа”), а то дава възможност за повторно изплуване в духовната сфера или във физическия, материалния свят.

Цикълът на Живота продължава вечно, защото Всичко, Което Е, има желание да Опознава Себе Си чрез Собственото Си Изживяване.

Това е всъщност

ДЕВЕТИЯТ СПОМЕН

Всичко, Което Е, желае да Опознава Себе Си чрез Своето Собствено Изживяване. Това е причината за всичко в Живота.

Спомни си, аз ти казах, че душата стига до Пълно Познание, преминавайки през духовната сфера, а до пълно Изживяване — преминавайки през физическия, материалния свят. И двете преминавания се използват. Ето защо има и два свята. Ако ги събереш, обединени в Сърцевината, ще получиш съвършената среда, в която може да се създаде Пълноценно Усещане, Чувство. То ражда Абсолютната, Съвършената Яснота.

Спомни си, бях ти казал, че Мигът на Съвършена Яснота — тоест на Пълно Знание, Изживяване и Усещане за това Кой Всъщност Си Ти — идва стъпка по стъпка. Всяко минаване през един живот може да се разглежда като една от тези стъпки.

И тъй, връщам се във физическия, материалния свят, за да спечеля „свят на изживяване и опит”!

Точно така. Много добре го изрази. Преди да се върнеш обратно към физическия, материалния свят, трябва най-напред отново да се слееш с истинската Същност на Своето Аз в Сърцевината на Своето Битие. Сливаш се, а после изплуваш, за да се запътиш назад към най-далечния край, откъдето си дошъл.

Мога ли тук да задам един въпрос? Какво ще стане, като завърша всички тези стъпки — наричаме ги животи — и стигна накрая до Съвършената Яснота? Ще остана ли накрая в „рая“? Ще остана ли вътре в Сърцевината? Ще изживея ли Пълното Сливане за вечни времена?

Ти не би избрал да сториш това.

Защо не?

Ако постигнеш пълно само-осъзнаване, най-великото ти желание ще бъде да го изживееш като физическа, материална действителност.

И—?

И ще се върнеш във физическия, материалния свят.

Обратно там, откъдето съм дошъл.

Обратно там, откъдето си дошъл.

В същото тяло, изживявайки отново същия живот, или в различно тяло, изживявайки различен живот?

Ще стане, както пожелаеш. Ще решиш това, когато стигнеш до най-великия Миг на Свободен Избор, който някога би могъл да си представиш.

Някои души, постигнали майсторство, са избрали да се върнат и да изживеят това в същото тяло, с което са направили последните стъпки по пътя. Други са пожелали да се върнат във физическия, материалния свят в съвършено различно тяло и да живеят съвършено различен живот.

И по единия, и по другия начин ще Узнаеш напълно Кой Всъщност Си Ти. Ще живееш в Съвършена Яснота. Толкова съвършена ще е тази яснота, толкова пълно ще е твоето Познание и Изживяване, че другите ще знаят и ще изживяват също толкова добре Кой Си Ти и ще те наричат Равин, Майстор, Учител.

Може дори да се закълнат, че аз съм „Избраният“.

Да. И може да си помислят, че няма друг като тебе. Тогава задачата ти ще е да ги убедиш, че не са прави, че *всеки от тях* е като тебе и че всички те могат да узнаят и изживеят всичко, което ти си узнал и изживял.

Онова, което си Узнал и Изживял, ще бъде най-голямата ти радост и ти ще се стремиш да я споделиш с всекиго. Няма и да се поколебаеш и да се откажеш от физическия, материалния си живот, за да покажеш на другите кои всъщност са те.

Може да изглежда като че ли другите са ти отнели живота, но ти ще знаеш точно какво се е случило. Ще знаеш, че никой не „умира“ против волята си, нито пък по време или начин, които сам не е избрал. И тъй ти би използвал „смъртта“ си като миг на сътворение, създаващ у мнозина други поглед, отворен към една Много По-широка Действителност.

Добре тогава, по който път и да тръгна — и ако се запътя към постигане на Съвършената Яснота, и ако продължа пътешествието си — вярно е, че най-накрая ще се намеря на външния край на „ябълката“, откъдето тръгнах, нали?

Да. Ще си описал пълен кръг.

И ми казваш, че после ще се обърне обратно и ще мина отново през целия цикъл? И ще продължавам да вървя напред и да се връщам обратно отново и отново, и отново?

Би могъл да го сториш, ако решиш.

И така, наистина бих *могъл да живея същия живот*, пак, отново и отново?

Ще си поговорим още много за това ...

Можеш да го кажеш отново.

*Не всички неща са такива, каквито изглеждат.
Във всеки миг на всеки живот има много повече
възможности, отколкото би могъл да си
представиш предварително.*

21

Виж, чувал съм, че живеем много различни животи. Но ти ми каза тук няколко пъти, че живеем също тъй отново и отново един и същ живот. Нещо като разновидност на филма „*Денят на Сретение Господне*” в действителния свят.

Много ти се събра да научиш наведнъж, затова може би тук трябва да вървим по-бавно.

Задаваш ми основните, най-важните въпроси за „живота”, „умирането” и „смъртта”. Но за да стане съвсем ясно какво *наричаш* „умиране” и „смърт”, трябва да изследваме някои съвсем тайнствени, езотерични теми, свързани с онова, което можем да наречем „космология на всичко”. Но да напредваме малко по-бавно.

Добре. Имам чувство, че препускаме в галоп. Защото само през последните десет минути получих толкова много данни ...

Знам. Затова точно тук ще се върнем малко назад и ще се спрем на някои от данните, за да ги разгледаме отново.

Казах, че ти си част от Всичко, Което Е. Ако се върнем към нашата метафора, ти си атом от ябълката+портокала и пътуваш през нея.

Би могъл да я наречеш *Ябълкопортокал*!!

Добре казано. Така метафоричната картина ще стане незабравима. Ще използваме твоята странна дума, за да назоваваме накратко Континуума Пространство/Време.

Добре.

А сега можеш да пътуваш през *Ябълкопортокала* многократно по път, който сам си избереш. Както казах, това може да бъде същият път, който ти бе избрал по-рано, или друг път, друг „тунел”.

Можеш да избереш един от безбройните пътища за минаване през Коридора на Времето и да променяш движението си всеки миг, в който пожелаеш.

Какво имаш предвид?

Добре, кажи ми сега как би могъл да видиш себе си, преминаващ през Коридора на Времето. Да кажем, че висиш във въздуха в този коридор. Буквално казано, ти „висиш във времето”. Е, сега по какъв път виждаш, че се движиш?

Напред. Виждам, че се движа напред през тунела. За това ли ме питаш?

Има ли друг път, по който би могъл да се движиш?

Да, предполагам, че *назад, обратно*. Нима казваш, че можем да се движим назад във времето?

Аха, ето тук засягаш нещо значително. По-значително, отколкото би могъл да знаеш в момента. То е част от Светото Разследване, за което споменах по-рано.

Аха, ще ми кажеш ли сега какво е Светото Разследване?

Още не, но ще го сторя много скоро. Трябва да поставя на място още няколко основополагащи камъка. Краткият отговор на другия ти въпрос е: да, можеш да се движиш „назад във времето“ не само към други животи, а и е *рамките* на един и същ, отделен живот.

Възхитително.

Но можеш ли да измислиш и друга посока, в която би могъл да се движиш из тунела?

Уф, не. Напред и назад биха били двете единствени посоки. Добре де, може би и от едната към другата страна.

Вярно. Ако висеше в Коридора на Времето, би могъл да се движиш и наляво и надясно. Има ли и някакъв друг път?

Нагоре и надолу?

Вярно. Би могъл да се движиш нагоре и надолу. И тъй, виждаш, че има три пътя, по които би могъл да се движиш — назад и напред, наляво и надясно, нагоре и надолу. Можеш ли да си помислиш и за друг път, по който да се движиш?

Ехо?

Размишлявам.

Не. Мисля, че не мога.

Повечето хора не могат.

Защо не могат?

Защото преживяват себе си като част от триизмерно окръжение. Но какво ще стане, ако ти кажа, че тук, вътре в тунела, има и четвърто, пространствено измерение, четвърта посока, в която можеш да се движиш?

Бих бил слисан. Не мога да отгатна коя е тя.

Би могъл да се движиш *по периферията, по обиколката на кръга*. От своето висящо положение вътре в Коридора на Времето ти би могъл да се движиш по часовниковата или срещу часовниковата стрелка.

Не бях помислил за това.

Тунелът има три разстояния: разстоянието от началото до края (посока напред/назад), разстоянието от едната до другата страна (посока ляво/дясно) и разстоянието от тавана до пода

(посока нагоре/надолу). Има също и четвърто разстояние — разстоянието около вътрешното пространство (посока по периферията, по обиколката на кръга). Това е Измерение във Времето ... и тъй има повече пътища, за „да се движиш през времето”, отколкото предварително си си представял.

Прав си. Аз просто никога не съм мислил за този четвърти път.

Всъщност в Континуума Пространство/Време има повече от четири пространствени измерения.

Повече от *четири*? О небеса, колко са те?

Всъщност броят тук няма никакво значение. Ако искаш да научиш повече за това на техническо равнище, говори с някой квантов физик. Но отново, това е само съвременната наука. Всичко, което има значение за целта на тази дискусия, е, че не всички неща са такива, каквито изглеждат, че във всеки миг на всеки живот има повече възможности, отколкото би могъл да си представиш предварително.

От друга страна, твоето пътешествие е същото, в смисъл, че целта му, дестинацията, е една и съща. Твоят път може да има повече разновидности, отколкото си мислиш.

И от какво ще зависи моят избор в рамките на тези различни възможности?

Ще зависи от онова, което искаш да изживееш. Всички пътечки може да водят до една и съща цел, дестинация, но всеки „път” открива различни изживявания. Щом правиш безброй безкрайни пътешествия през Континуума Пространство/ Време, тръгвайки по който път си искаш, и няма „риск” от „изпускане на шанса” да поемеш по някой определен път, то твоите възможности за избор са открити.

И това ще продължи вечно? Никога няма да остана завинаги в сферата на духовния живот?

Никъде няма да останеш завинаги.

Нито дори в Центъра, в Сърцевината на Своето Битие? Знам, попитах вече за това, но ...

Продължавай.

Няма да остана никъде завинаги?

Трябва да разделиш с интервал думата „никъде”, както съм те учил вече, за да разбереш твърдението.

Разделена с интервал, думата „никъде”, става „сега тук”^{*}.

Ти ще останеш *Сега Тук* завинаги.

„Сега Тук” е единственото Време и Пространство, което съществува.

Това наистина разширява представите ми. И тъй, небесата, „раят”, нирваната, повторното единение с Бога не са в Сърцевината?

Да, там са — но и *навсякъде другаде*. В този случай не става дума за „тук” или „там”. А за навсякъде.

Но има още нещо неповторимо, характерно за Сърцевината, нещо, което няма да намериш никъде другаде освен в Континуума Пространство/Време — и точно затова си отишъл там.

И то е?

---

^{*} Игра на думи. Думата „nowhere”, която означава „никъде”, разделена с интервал става „now here”, което значи „сега тук.”

Странността, Неповторимостта.

В Сърцевината на Твоето Битие Всичко, Което Е и Всичко, Което Си Ти, се проявяват в Странна, Неповторима Форма. Тук се сливат Познанието и Изживяването.

Ти можеш да предизвикаш това сливане по всяко време и на всяко място в рамките на Континуума, но в Сърцевината на Твоето Битие няма нищо друго, което би могло да „се състезава“ с него, нищо друго, което да отвлече вниманието ти от него. Там няма нищо, освен него.

Добре, тогава *това са небесата, това е раят. И там искам да остана.*

Не, не искаш. Ти искаш да Узнаеш и да Изживееш, а не да останеш там.

Защо не? Там сигурно ще се чувствам прекрасно!

Ако би Узнал и Изживял **ТОВА** и **НИЩО ДРУГО**, накрая би се изгубил в това сливане. Вече не би знаел, че *участваш* в сливането, защото там не би имало никакво Друго Познание и Изживяване, с което да го сравниш. Дори не би знаел кой си ти. Би изгубил способността си да различаваш и индивидуализираш Своето Аз.

Нима ми казваш, че „раят“ може да стане едно „прекалено хубаво място“?

Казвам ти, че в Континуума Пространство/ Време нещата съществуват в съвършено равновесие. Същността на това Кой Си Ти знае точно кога Процесът на Самия Живот те призовава да се слееш с Цялостта и да изплуваш от нея, за да Познаеш блаженството на Цялостта и Единението чрез Изживяването и славата на неговата Индивидуализация.

Системата работи безупречно. Равновесието е съвършено. Образът му носи очарованието на снежинка.

Ти се връщаш към Цялостта и изплуваш от Цялостта, отново и отново, вечно, завинаги във вечността.

И това е ...

ДЕСЕТИЯТ СПОМЕН

Животът е вечен.

Е добре, всяка религия ни казва това. Традицията във всяка вяра на земята го възвестява. И ето че тук го чуваме отново.

Вярно е, че съм ви изпращал това послание чрез много вестоносци, векове наред.

Роситър Реймънд, живял от 1840 до 1918 година, е бил писател, издател, оратор, теолог, учител, романист, консултант, минен инженер и практикуващ юрист. Ето най-известното му изказване:

Животът е вечен; и любовта е безсмъртна; и смъртта е само хоризонт; и хоризонтът не е нищо друго освен граница, до която стига погледът ни.

Предполагам, че той е бил един от твоите вестоносци.

Да, той беше един от тях.

Такива са, предполагам, и някои от съвременните артисти. Като Карли Саймън. Тя е използвала цитата на Реймънд в една песен, записана преди няколко години от Тийз Гол. С нея е изпратила на своята нова и по-широка публика посланието, че е У Дома с Бога. Същото направи и Аланис Морисет. Наскоро тя каза с езика на своята музика много за живота и природата на съществуването. Направи го и филмовият творец Стивън Саймън чрез своите филми, а сега чрез своя Спиричуал Синема Съркъл. И

...

Тук нека изясним нещо. *Всички* те са мои вестоносци. *Всеки, един* от тях.

Всички вие изпращате послание до живота за живота чрез изживяването на своя собствен живот.

Въпросът не е: „Дали си посланик, вестносец?“ Въпросът е: „Какво послание изпращаш?“

Истината не съществува.

22

Десетият спомен ни най-малко не ме изненадва, нито пък ми спира дъха със своята оригиналност.

Сигурен съм, че е така. Но той *би трябвало* да ти спре дъха със своята значимост. В този разговор не е било казано нищо по-значимо. Като узнаеш, че животът е вечен, никога вече няма да се боиш от „смъртта“, защото виждаш и разбираш нейната природа, нейното чудо и нейната слава на един безукорен, съвършен дар.

Може би един ден ще напиша отделна книга: „*Смъртта, този Съвършен Дар*“.

Това би била много хубава книга. Малък наръчник. Малък „учебник“ за ония, които умират, и за ония, които ги обичат. За тях това би бил един необикновен принос.

Междувременно ние трябва да завършим този разговор, за да можете и ти, и ония, които по-задълбочено ще изследват тези проблеми, наистина по-задълбочено да ги разберете.

Сега въпросът е не дали след края на този разговор ще разбереш онова, което винаги си искал да разбереш, а дали ще повярваш на това, което тук си научил.

Защо да не повярвам в него?

Защото за човечеството винаги е било най-трудно да повярва в най-чудесните истини, а истините за „смъртта“ са най-чудесни от всички.

Трябва да призная, че това са чудесни истини. Толкова ми се иска да повярвам тук във всяка дума. Просто се надявам, че всичко е вярно.

Ето, виждаш ли? Ти вече подлагаш на съмнение тези истини. О, колко малко вяр! ... Не виждаш ли, че като ги подлагаш на съмнение, ти подлагаш на съмнение Самия Себе Си?

Ако обичаш истините, които си открил в душата си, не ги изоставяй, защото някой извън тебе не се е съгласил с тях, осмял ги е или ги е подложил на съмнение. Ти не казваш, че твоята истина е ИСТИНАТА. Ти казваш, че тя е ТВОЯТА истина.

ИСТИНАТА не съществува. Вече говорихме за това. Нека бъде достатъчно, че ти си влязъл в допир със СВОЯТА истина.

Това е моята истина. Онова, което ще разбере чрез разговора с тебе, е моята истина.

Това стига. То е достатъчно. Всъщност то е повече от достатъчно. Знаеш ли колко могъщ те прави влизането в досег с твоята собствена истина — *за, каквото и да било?*

И Други ще влязат в досег със своята собствена истина в резултат на този разговор. Защото „наистина“ това е не само твой, а и техен разговор. Всеки, който чете тези думи, е създател на този разговор. Знаеш ли това? А и ти, „докато четеш тези думи“, които сам си създал, знаеш ли до какво ще доведат те след малко?

Това е стряскаща, разклащаща ума представа. Трудно е да си събера мислите, защото краят на тази книга вече съществува. Бихме могли още сега да скочим до тоя край и да видим какво е казано там. Тъй че, ако всички ние, четящите това, го и създаваме, как е възможно краят му вече да съществува?

Книгата на полицата в някоя богата библиотека също вече е съществувала, но не е съществувала в твоята действителност, докато *не си я видял там*. ВСИЧКО, което си създал,

вече е било там. *Всичко*. Фактът, че то вече е било там, не означава, че не си го създал ти. То означава само, че ти не си наясно, че си го създал, защото от мястото, където си сега в Континуума Пространство/Време, не можеш да видиш това.

Знаеш ли наистина колко стряскащо, разклащащо ума е в този миг всичко, което казваш?

Мисля, че много добре си представям това.

Сега съм много щастлив. Чувствам се тъй, сякаш съм получил информацията, скрита зад космологията на Вселената. Информация за *механизма* на живота и смъртта. И сега предполагам, че мога да продължа напред и да умра ...

Ти ще направиш избора да „умреш“, когато животът ти на земята е завършен. А животът ти на земята ще бъде завършен, когато изживееш всичко, което си дошъл да изживееш тук.

Или когато осъзная, че не съм изживял всичко това и няма друг начин да го изживея, ако вървя по пътеката, по която съм поел.

Не. Категорично не. Това не може да се случи. Никой не умира, без да е успял да изживееш всичко, което е дошъл да изживееш във физическия, материалния свят.

Какво?

Казах, че никой не умира, без да е успял да изживееш всичко, което е дошъл да изживееш във физическия, материалния свят.

Не съществува „незавършен“ живот.

В което е смисълът на ...

ЕДИНАДЕСЕТИЯ СПОМЕН

Времето и обстоятелствата на смъртта винаги са съвършени.

Вярвам в това. Но как родителите на едно дете, което е било изнасилено и осакатено, биха могли да нарекат обстоятелствата на такава смърт „съвършени“? Как хората, видели любимите си да загиват на 11 септември, биха могли да приемат такава смърт за „съвършена“?

Тук изискваш ужасно много. Това би натоварило доверчивостта на повечето хора, разширявайки я, разтягайки я до нейната абсолютна граница.

Казах вече, че образът на живота притежава чара на една снежинка. Изглежда почти прекалено съвършен, за да е правдоподобен, прекалено Добър, за да е истински. Но ще ти кажа и следното: Утеха ще донесе на оцетените и съкрушените само сигурността, че Бог е съвършен, познанието за съвършенството на Бога.

Бог е съвършен, винаги, во веки веков, във вечността. Сега ти остава да разбереш още само едно: кой и какво е „Бог“.

Повтарях ти го в нашия разговор отново и отново и сега още веднъж, за последен път, ще ти го повторя:

БОГ и ЖИВОТЪТ са едно и също.

Затова, като кажа: „*Бог е съвършен*“, казвам, че *Животът е съвършен*. А той наистина е такъв. „Системата“ почива върху своето съвършено равновесие.

Всички неща се случват в своето съвършено време и по своя съвършен начин. Не винаги е възможно да видиш това, да го възприемеш, поради крайно ограничената гледна точка на човешкото изживяване и опит. Това е ограничението на физическия, материалния свят. Но то е и ограничение, което може да бъде преодоляно.

Много „пророци“ и „мъдрци“ са преодолели тази ограниченост на възприятието, избирайки по-различна гледна точка, гледайки на живота по нов начин. Уви, посланията им често пъти са оставали неразбрани. Често самите те са били осъждани. И тъй слепи са продължавали да водят слепи, защото не са се вслушвали в зрящия.

Затова, нека оня, който има уши, да чуе:
Несъвършенството е невъзможно в Божието Царство.

Да, но какво става тук, на земята?

„Тук, на земята” Е Божието Царство. Няма място, което да не е част от него.

Виждаш, че тук, на земята, ние сме „разделили” тези неща. Нашето схващане е, че този живот на земята е изпит, изпитание, *даващо ни възможност да влезем В Божието Царство*. По наша представа смъртта е пътят, по който можем да стигнем до него, да влезем в него.

Няма път, по който да се стигне до Божието Царство и да се влезе в него. Няма място за влизане или излизане от него. Има място, където СИ винаги. Има място, където можеш да бъдеш вечно.

Понякога не изглежда така.

Тъй е, понеже не си спомняш кой си ти и не се отнасяш към другите като към онези, които са те. Ако би го направил, би изживял рай на земята. Би бил У Дома с Бога *навсякъде*. И *завинаги*.

Има ли някакъв път, по който хората *ще могат някога* завинаги да стигнат до това?

Разговори като тоя са някои от пътищата. Не запазвай този разговор само за себе си. Осигури възможността му да мине от ръка на ръка. Сподели го със света.

Но най-напред се постарай смисълът на този разговор да проникне дълбоко в собствения ти живот. Съзри Бога във всекиго и във всичко, разглеждай всичко като съвършено.

Ти спомена това и по-рано, когато говорехме за хората, които виждат себе си като жертви. Ти ни посъветва да променим гледната си точка и да разглеждаме всичко като съвършено, дори когато, според човешките представи, то очевидно не е такава.

Може би особено тогава, когато то не е такава. Защото подобна яснота ще ти донесе Душевен мир сред вълнение и смут, почивка по време на умора и изтощение, прошка и снизхождение в мигове на гняв и ярост, а накрая — и по-голяма любов към живота, отколкото някога си изпитвал.

Всеки миг търси съвършенството. *Търси* го. Прилежно. С пълна вяра в него. *Знай*, че то е там, и че ще го намериш, ако изпитваш голямо желание и се вгледаш дълбоко в нещата.

А сега спомняш ли си как още в началото на този разговор казах, че ще имаме и Друга възможност да изследваме идеята за „съвършенство”, и как ТЕ помолих да МИ дадеш пример за това? Е добре, сега ще те помоля да разкажеш историята за Били от твоята работилница.

Знаех си. Знаех си, че това ще измислиш. То е първото, за което си помислих, когато започна да ми говориш на тази тема.

Добре. А сега разкажи историята.

Разбира се.

„Хелън” беше една от 97-те участници в една от „Почивките за Уединение и Самовъзстановяване”, които бях организирал в седмицата между Коледа и Нова година през всяка от последните десет години. В заключителната вечер на почивката преди ритуала за посрещане на Нова година Хелън вдигна ръка и поиска микрофона.

„Тази седмица чух многократно, че Бог е най-добрият ни приятел, че Бог е чудесен и любящ и че всеки ден трябва да водим разговори с Бога,” започна тя. „Е добре, ако бих водила разговор с Бога, бих Му казала, че съм му дяволски ядосана,”

„Добре” казах. „Бог може да се справи с това. Но ти добре ли си?”

„Не” рече тя и гласът и затрепери отново.

„Добре, а защо си толкова ядосана на Бога?”

Хелън пое дълбоко дъх. „Преди почти 21 години си осиновихме едно бебенце, момченце. Пет години се бяхме опитвали да имаме деца, но безуспешно. Биологичният ми часовник показваше, че времето ми изтича. Тъй осиновихме Били.

Три седмици след това открих, че съм бременна. Роди ми се дете, още едно момче. Отгледахме и двамата като свои собствени синове, макар да казахме на първото момче, когато поотрасна, че е осиновено. Искахме да сме честни с него. Казахме му, че го обичаме точно толкова, колкото и брат му, а знаехме, че и действията ни показват това.

Били беше осемгодишен. Трябва да е споделил невинно тази информация с някои от съучениците си, защото един ден се върна от училище много ядосан. На игрището го дразнили, че си няма майка. Знаете какви могат да бъдат децата. Понякога могат да бъдат много жестоки. Казвали са му неща от тоя род: „Били е толкова грозен, че дори майка му не го иска.” Както и да е, той се върна в къщи наранен и направо побеснял, като поиска да знае защо майка му се е отказала от него — изискваше от нас да му кажем коя е тя и как може да я види незабавно.

Разбира се, почувствах се ужасно. Първо, заради болката и възмущението, които виждах, че изпитва Били, второ — заради самата себе си. Бях преизпълнена с тъга, защото, разбира се, се чувствах майка на Били. Стоях там, спомняйки си нощите, през които сменях памперси, лекувах го от различни болести и вършех всичко, което вършат майките, а сърцето ми се късаше от това, че Били вече не ме вижда като „Мама”, че не мисли за мене по този начин.

Но го разбирах — трябваше да го разбере — и му обещах, че като порасне още малко, ако все още иска, ще се срещне с майка си. Ще направя всичко, каквото мога, за да я намеря и да уредя тази среща.

С Били всичко изглеждаше наред, но никога не му се отдаде да се отърве от гнева си. Просто запази този гняв през остатъка от своето детство и юношество, което много затрудни живота ни. Всички преодоляхме това, но за никого от нас, особено за мен, не беше лесно.

Когато Били поотрасна, отново поговорихме за възможността да види майка си и се споразумяхме, че когато стане на 18 години, ще започна да я търся, ако все още иска да се срещне с нея. През останалите 10 години той ми напомняше това обещание.

Накрая настъпи 18-ият рожден ден на Били. В този ден той загина при мотоциклетна катастрофа.”

Участниците в почивката шумно въздъгнаха. Внезапно енергията на Хелън се превърна в гняв.

„Сега искам ти да ми кажеш”, озъби ми се, „какъв е този любящ Бог, който може да допусне това да се случи, точно преди Били да се срещне с майка си, точно преди ние с баща му да преодолеем напрежението, което неговото желание бе създавало във взаимоотношенията ни. Искам да ми кажеш *защо Бог направи това?*” Стаята потъна в мъртва тишина. Аз замръзнах. За миг се взрях в Хелън, после затворих очи и обърнах поглед навътре в себе си. Чух мислите си: „Добре, Боже, ето докъде стигнах. Не знам какво да кажа. Трябва да ми помогнеш да се измъкна от това”.

Внезапно очите ми се отвориха и мислите ми бликнаха. Произнасях думите, прозвучали в главата ми, преди да съм успял да ги обмисля и да ги подреда добре.

„Били е умрял в този ден, защото това е бил денят, в който му е било обещано да се срещне с майка си — и обещанието е било изпълнено. В този ден майка му не е била на тази земя.”

Всички въздъгнаха отново. Някой прошепна съчувствено: „Да”. Друг открито се разплака.

Аз продължих.

„Не съществува случайност и нищо не става случайно. Дарен ти е бил биологичен син, макар че преди това не си можела да забременееш и е изглеждало, че никога няма да можеш. Това е станало по план — по-широк план. Получила си безценен дар — своя рожден, биологичен син — в замяна на това, че си взела Били, дала си му дом, обичала си го, отгледала си го като твой собствен син и си се грижила за него докато е станал готов да се срещне с майка си, която също е била готова да се срещне с него.

Денят, в който Били е умрял, е бил най-щастливият ден в живота му. Благодарността му към тебе, че си го довела до този ден, е вечна. Тя и днес обгръща сърцето ти и създава вечна връзка между вас.

Образът на Живота, планът за него е съвършен. Във всички обстоятелства на човешките преживявания. При всякакви условия. Ние имаме възможност да забележим това. В това е и нашето избавление. Нашето спасение. Краят на нашето страдание и болка”.

Лицето на Хелън мигновено се промени. Само преди миг изпълнено с гняв, сега то засия. Цялото ѝ тяло видимо се освободи от каквото и да било напрежение. За пръв път от много дълго време тя като че ли се отпусна. По бузите ѝ се стичаха сълзи, докато сиящата ѝ усмивка изпълваше стаята.

Разказах тази история, защото искам всички да научат онова, което Хелън и участниците в почивката вече знаят. Има „вълшебна формула”, дарена ни от небесата. Тази формула кара всяка тъга, всеки гняв, всяко отрицателно окръжение в човешкото изживяване да изчезне. Тази формула ни позволява да пре-сътворим себе си наново. Тази формула може лесно да се запомни, за щото се състои от две думи:

ВИЖ СЪВЪРШЕНСТВОТО.

Но действа ли, работи ли тя? Дали наистина работи?

В новогодишната вечер Хелън ми връчи бележка, която е била написала, връщайки се в стаята след разходка под светлото, чисто небе на Колорадо предишната вечер. Също като Робърт Фрост и Лизъл Мюлер и тя се е обърнала към поезията, за да изрази красотата на своето познание.

*Дойдох тук с обременено сърце.
Сърце, боящо се да плаче.
Вече три години, откакто Били си отиде
Аз не можах да му кажа сбогом.
Стоях сама на гроба му
И дори не люлеех да заплача.*

*Ние имахме уговорка, му казах,
А ти ме остави със сухи очи.
Почти три години, откакто Били си отиде,
Ти не се и опита. Боже,
Да успокоиш това сърце, да изцелиш това сърце,
Да ми дадеш сълзи да заплача.*

*А после Бог заговори. Каза,
Че дори когато се е опитвал да стигне до него
Сърцето ми е било затворено и не е могло да чуе
Неговата нелепа неостаряваща въздишка.
И ето че гласът на Нийл
Ми донесе посланието му от висините.
Тази вечер духът ми чу Божиите думи
И сега очите ми, могат да плачат.*

*Разходих се през тази звездна нощ.
И си казах, че вече е време
Да потърся радостта и да освободя сина си.
Време е да му кажа сбогом.
И когато го направих, един метеор...
... танцувайки, прекоси небето.*

*Никоя смърт не е дошла напразно,
всяка смърт носи послание и на онези,
които напускат земята, и на онези.,
които остават на нея.*

23

Това е една чудесна история. Тя прекрасно илюстрира мисълта, че предназначението на всяко пътешествие през Континуума Пространство/Време е да донесе на душата едно необикновено преживяване и че времето и обстоятелствата на смъртта винаги са подбрани съвършено.

Аз виждам несъмнено как „съвършено” се е разделил с тялото си този млад човек, защото бил казал, че иска да се срещне с биологичната си майка и да я опознае, така че желанието му е било удовлетворено чрез неговата смърт.

Не виждам обаче защо е било „съвършено“ всичко да се случи по този начин — и съвсем не виждам как този млад човек е изживял „необикновеното изживяване“, което е било целта на неговото идване тук.

Били е дошъл тук, за да се чувства цял живот наранен, болезнено засегнат, а накрая е трябвало и да загине при автомобилна катастрофа. И всичко това само и само за да се срещне с майка си. *Хайде де!*

Недей очаква предварително, че ще узнаеш или ще извлечеш от „фактите“ какъв е пътят на душата. Не можеш да познаеш всички деликатни преплитания и вътъквания, създадени съвместно от всички Благословени Същества, участващи в това изживяване или просто свързани с него. Били е дошъл тук, за да подпомогне осъществяването на **ВСИЧКИ** програми.

Всички програми?

Много души са си сътрудничили и съвместно са творили тук, както става навсякъде във всеки миг на живота. В този случай са били включени душите на младежа с мотоциклета на неговата родена, биологична майка, на майката осиновителка, на бащата-осиновител и на брата – както и душата на човека, карал колата, която го е блъснала и убила.

А това не ни говори нищо и за други души по-отдалечени от случилото се като рождения, биологичния баща на младия човек, родините и приятелите на всички тези хора и - готов ли си за това? — като **ТЕБЕ** и *участниците в „работилница“*.

Всеки е имал своя програма, чието осъществяване е било подпомогнато.

И тъй, това разбиране ни води до ...

ДВНАДЕСЕТИЯ СПОМЕН

Смъртта на всеки човек винаги помага да се осъществи програмата на всеки друг човек, който осъзнава това. По тази причина той го осъзнава. Затова никоя смърт (и никой живот) никога не е „пропиляна“ Никой никога не умира „напразно“.

Това поставя личните трагедии, националните бедствия, жертвите на масови катастрофи и смъртта на всеки човек в съвършено различен контекст. Внезапно всичко — от смъртта на едно едничко новородено до унищожаването на хиляди хора — може да бъде разбрано по съвършено нов начин.

Да.

Когато разбереш безкрайните и чудотворни преплитания и вътъквания в живота, всяка смърт ще се превърне в събитие с огромно божествено значение.

Смъртта на хора на 11 септември, от цунами през 2004 и от урагани през 2005 година, от геноцида в Дарфур и Холокоста се издига на пиедестала на чест и почит.

Смъртта на баба, лежала години наред на болничното легло, смъртта на деца, хукнали пред неочаквано появило се превозно средство, смъртта на пациенти, болни от СПИН, смъртта на летци изпитатели, смъртта на хора, умрели в мир, и смъртта на хора, загинали чрез насилие, смъртта в нейния героичен и в нейния незабележим облик — *всяка* смърт бива издигната до равнището на необикновена значимост, защото всеки живот се докосва до хиляди хора и всяка смърт е тяхно избавление.

Всяка смърт е избавление, защото връща душата към истината за самата нея, към истината за живота, към истината за Бога. Всеки човек, засегнат от нечия смърт, отваря душата си за тази истина и може също да я изживее.

Казвам ти, никоя смърт не идва напразно, всяка смърт носи послание и на онези, които напускат земята, и на онези, които остават на нея. Ти трябва да потърсиш това послание, да го намериш и да се вслушаш в него.

Какво е посланието на Холокоста? Какво е посланието на 11 септември? Какво е посланието на цунами, на умрялото новородено, на починалите от СПИН, на бабата, потънала посред нощ във вечния си сън?

Всъщност какво е посланието и каква е целта на *всяка смърт и на всеки живот*?

Ще ни кажеш ли това? Ще ни го кажеш ли сега, веднага?

Посланието е такова, каквото заявиш, че е. Целта е такова, каквато покажеш, че е. Ти заявяваш и показваш това чрез начина, по който изживяваш живота си.

Самият ти си и посланието, и вестоносецът. Ти си едновременно и творецът, и творението. Ти създаваш посланието дори докато го предаваш. Наистина процесът на предаването му Е и процес на създаването му. Двата процеса са едно и също.

Замисли се за това. Дълбоко се замисли.

Още повече, че мога да ти кажа: Самият Живот е нещо за чудо и приказ, нещо, далеч надхвърлящо всичко, което си си представял предварително, а и ти, самият ти, си за чудо и приказ, нещо, далеч надхвърлящо всичко, което си си представял предварително.

Този живот, който живееш — този живот, който *си* ти самият — е безкраен и вечен. Той няма да свърши никога, *никога*.

Всички души творят заедно, във взаимодействие, всеки миг. Всички души. Нишките им се преплитат, втъкавайки се една в друга. Това преплитане и втъкаване създава килима на живота, пред който дъхът ти спира. Всяка нишка следва своя път, но да заключиш от това, че всяка нишка върви „сама за себе си”, значи да не разбереш колко Огромна Картина се ражда пред очите ти.

Боже мой ...

Твоят Бог, наистина.

И тъй, животът не е единствено, неповторимо изживяване.

Всъщност той Е. Той е изживяване на Странността, Неповторимостта, която познава Сама Себе Си чрез изживяванията на своите Индивидуализации. Няма нищо друго освен една Странна, Неповторима Програма, чието осъществяване е подпомогнато от свършено различните, но забележително обединяващи се изживявания на всеки от нас.

Тази Странна, Неповторима Програма е нужна на Божеството, за да се изяви и изживее в цялото си великолепие, да пре-сътвори и определи Себе Си наново във всеки златен миг на Сега. КАК ще изживее себе си, КАК ще изрази себе си, КАК ще определи себе си, зависи от тебе. Това е решението, което вземаш всеки ден. Това е изборът, който правиш и показваш всеки миг. Всички вие правите това самостоятелно и съвместно. Всяко действие е действие на самоопределение.

Тази истина, заедно с много други, ще ти бъде напомнена, когато се слееш със Сърцевината на Своето Битие. Там ти ще се подмладиш отново, ще се присъединиш към цялото, ще станеш негова част, ако си забравил първоначалната програма, ако си загубил паметта си и си забравил Кой Всъщност Си Ти. А ако не си го забравил, а пристъпваш съвсем съзнателно и с пълна яснота към пълноценното му изживяване, ще придобиеш нови сили в Сърцевината на Своето Битие.

Голямото недоразумение и заблуда на всички, забравили Основната Истина, голямата илюзия на всички, живеещи във временна амнезия, е, че трябва да „отидат” някъде, да предприемат някакво пътешествие, за да стигнат „на небето” в „рая” или в „единение с Бога” и да изживеят вечно блаженство.

Няма къде да отидете, нищо не трябва да правите и нищо не трябва да бъдете освен онова, което сте точно сега. за да изживеете блаженството, благословията на Божеството.

Ти СИ, вие СТЕ блаженството, благословията на Божеството и трябва единствено да знаете това.

И защо тогава трябва да предприемам това безкрайно пътуване през *Ябълкопортакала*? Защо продължавам да шествам през Континуума Пространство/Време? Защо трябва без край да търся Бога?

Твоето пътешествие не е безкрайно ТЪРСЕНЕ на Бога. То е безкрайно ИЗЖИВЯВАНЕ на Бога.

Разбрана по този начин, причината за продължителното пътешествие става очевидна. Това пътешествие е процес. То е начинът, по който опознаваш Бога — наистина, по този начин ти опознаваш и себе си КАТО нещо Божествено. Затова пътешествието ти носи най-голяма радост.

Добре, така аз поемам по този „път“ през времето и пространството, за да изживея Бога. Но какво ще стане, когато наистина се срещна с Бога? Ти беше казал, че Бог ще е първото изживяване, което ще имам след смъртта си.

Ако повярваш в това, то ще се случи. Но няма защо да чакаш дотогава. Всъщност *ти през цялото време си се срещал с Бога. Това аз непрестанно ти повтарям.*

Ето я основната грешка в повечето човешки теории за Бога, в човешката теология: Мислите си, че един ден ще се срещнете с Бога. Въобразявате си, че един ден ще се върнете У Дома. Вие *няма* да се върнете У Дома.

Вие никога не сте напускали Дома.

*Цялата Вселена се състои от едно нещо,
действащо по различен начин ...
Ти изживяваш Себе Си като
Множествена Индивидуалност*

24

Добре, ти ми каза, че ще се връщаш към най-важните точки многократно, при това — кръгообразно и наистина го правиш. А сега ни представяш и една свършено нова духовна теория. Нов поглед, нов подход към нещата.

Бях свикнал да мисля, че съм извън ябълката, че искам да вкуся от нея и се надявам да го сторя. На това ме учеше старата духовна теория. Но ти ми казваш, че не съм извън ябълката, а съм част от тази ябълка, пътуваща през ябълката, и че цялата ябълка е Бог. Бог е не само в сърцевината, в центъра на всички неща, Бог Е всички неща, всичко.

Точно така. Сега ти използваш метафората, за да гледаш през метафората.

Въобразявал си си, че стоиш извън Бога, но не стоиш извън Бога. Не МОЖЕШ да стоиш там. Бог е Всичко, Което Е. Не е възможно каквото и да било да съществува извън Всичко, което Е.

И тъй, аз съм —

— точно така. Точно както е било винаги, така и сега ти си част от Ябълкопортокала, преминаваща през *Ябълкопортокала*. Ти си част от Бога, усещайки вкуса на Бога.

И как точно го правя? Как моето безкрайно кръгообразно движение през Коридора на Времето ми дава възможност да „усетя вкуса на Бога“?

Като ти предоставя безкрайно изживяване на себе си като творец. Бог е Творецът и когато изживяваш себе си като творец, ти изживяваш себе си като Божество.

Вече бях ти казал, че цялата Вселена се състои от едно нещо, действащо по различен начин. Вашите учени днес наричат това нещо основна енергия на живота, която се проявява като мънички „свърхнишки“, трептящи с различна скорост. Разновидностите на тези трептения предизвикват разновидностите на физическата материя, от която се състоят всички неща във Вселената.

Казах, че и ти се състоиш от същото. Вече си узнал това, узнал си и че тази „материя“ се проявява различно в зависимост от различните трептения на свърхнишките. Сега, за да създадеш желаната от теб физическа действителност, трябва само Да си представиш *как да, накараш тези, свърхнишки, да трептят по избрания от тебе начин.*

Скоростта и начинът, по който трептят нишките, създава определена физическа проява.

Добре, и какво кара трептенията да се ускоряват или забавят? Какво повишава или понижава честотата им?

Ти го правиш.

Аз го правя?

Да. Ти правиш всичко това. Със своите мисли, своите думи и своите действия.

Нещата, които мислиш, нещата, които казваш и нещата, които правиш, изпращат от центъра на твоето същество „трептения”. Мислите не са нищо повече от трептения. Както знаеш, те могат да бъдат измервани. Думите са трептения на твоите гласни струни. Действията ти са един или друг вид трептения на цялото ти тяло.

Тези трептения създават определени образци и притежават определена честота, а тези колебания пораждаат определени смущения в образците на енергия, които са Самият Живот. Тези смущения не са нищо повече от променящи се по определени образци движения на свръхнишките, а тези различни трептения създават различна физическа материя.

Това е алхимията на живота!

Да. Ти можеш да променяш „жизнената честота” чрез онова, което мислиш, казваш и правиш, създавайки по този начин промени в образа на енергия, който е „твое аз”, и в енергията, която това „твое аз” излъчва и разпраща по света.

Промените в енергийното поле вътре в теб и около теб създават колебания на нови места в по-широкия Континуум Пространство/Време, в рамките на който съществуващ, и това предизвиква нови физически последици в твоя живот.

Какъв вид мисли, думи и действия пораждаат най-полезните честоти? Мисля, че знам отговора, но дай ми го все пак.

Разбира се, че знаеш отговора. Положителните мисли, думи и действия създават най-полезните честоти в трептенията на свръхнишките или образците на жизнена енергия.

Медитацията или молитвата е най-висшата форма на енергийна промяна. Предизвиканият от теб видим образ, визуализацията на онова, което желаеш, оказва най-силно въздействие върху енергията. Изговорените от теб думи най-точно настройват енергията. Подобни действия променят трептенията на свръхнишките, които изграждат тебе и всичко, което те обкръжава.

Ти изживяваш различно и самото време под влияние на промените в трептенията, предизвикани от промените в състоянието и яснотата на твоето съзнание. Ако състоянието на яснота и осъзнаване се промени, ходът на времето може да ти изглежда успокоен или драматично забързан.

Много хора, пребивавали в дълбока медитация, чиято продължителност им е изглеждала цяла вечност, с изненада откриват, че едва няколко мига са минали във Външната Действителност. Обратно, не е рядкост за човек наглед за кратко да се потопи в молитва или дори само е тих размисъл, а после, поглеждайки часовника, да открие, че е минал час, та дори и повече.

След подобно изживяване можеш да кажеш, че времето ти е изглеждало скъсено или удължено. А онова, което в действителност ти се е случило, е, че си се движил по-бавно или по-бързо през Коридора на Времето, който въобще не се скъсява или удължава.

Това е необикновено кратък курс по метафизика. Може би трябва да я наречем метафизична космология. При това — *метафорична* метафизична космология. Но наистина не би трябвало да слагаме етикет на тази „наука”, защото мнозина може да я развенчаят от научна гледна точка. И несъмнено ще го направят, защото, въз основа на познанието в днешната наука, много от казаното би изглеждало безсмислено.

Ще бъдеш изненадан да научиш колко много от него изглежда свършено осмислено и логично.

След тези думи, кажи ми как мислиш — каква част от този курс е необходима, за да бъдат разбрани животът и смъртта? Имам предвид, че тук навлязохме в толкова много проблеми ...

Би било много полезно да знаеш на теоретично равнище какво се случва в *процеса* на живота и смъртта, а също тъй защо и как се случва.

Добре тогава нека продължим с изследването на идеята, че има много „пътища” през Континуума Пространство/Време —

— безброй пътища —

— и че аз мога да поема, по който път пожелаея.

Можеш. Включително, както вече отбелязахме, по оня, по който по-рано си минал. Всъщност ти доста често го правиш.

А като го направя, може да изживея същите неща, които съм изживявал и преди или пък да не ги изживея — всичко зависи от избора ми, нали?

Точно така.

Но как правя своя избор? От какво зависи той?

От онова, което зърнеш, в което се вгледаш, което грабне вниманието ти. Ще изживееш онова, в което се вгледаш.

Да, вече си ми го казвал. Но тук ми е нужна още малко помощ. Мисля, че започвам да го разбирам, но ми е нужна още малко помощ.

Спомняш ли си как те карах да оставяш знаци по тунела? Спомняш ли си знаците по Коридора на Времето?

Да. Ти каза, че те всъщност са картини.

Точно така. Имаш много добра памет. Хубаво, нека сега нарисуваме една фреска, стенопис в твоето въображение. Една безкрайна фреска. Тя покрива двете стени, тавана и пода на тунела. Стенописът, фреската е навсякъде около тебе. Можеш ли да си представиш това?

Да.

Добре тогава. А сега да кажем, че при първото ти преминаване през „тунела на времето” в една определена точка вниманието ти е било грабнато от една определена част на фреската. Фреската има много части и всички те те обкръжават, но ти си минал и си се вгледал в една част и върху нея си съсредоточил вниманието си. После си продължил напред, но носиш спомена, че на това място в тунела си изживял една част от картината. Сега наричаш тази част „минало”. Следваш ли нишката на моя метафоричен разказ?

Мисля, че да. Продължавай.

При следващото си преминаване през същия този тунел на „времето”, на същото място, през което вече си минал, може би ще се насочиш към друга, различна част от фреската и ще се вгледаш в нея. Ще видиш нещо съвсем различно. Ще видиш друга част от картината. Можеш да сториш това в същия „миг”, насочвайки се наляво или надясно, нагоре или надолу, напред или назад или пък „кръгообразно”, „по кривата линия на окръжност” в Коридора на Времето.

Спомни си, че картини има навсякъде наоколо, във всеки „миг” от „времето”. Ако се движиш само напред и назад, нагоре и надолу, наляво и надясно през коридора, ти ограничаваш възможностите си да се насочиш към други картини и да се вгледаш в тях. Но ако се движиш кръгообразно, по кривата линия на окръжност, можеш да огледаш всички картини, съществуващи в един единствен миг, движейки се покрай тях по „пръстена на времето”,

каквото представлява тази определена „наносекунда“. То е все едно да обикаляш край всяко ъгълче, всеки ръб на снежинката. Спомни си, винаги съм ти казвал, че всеки Миг е като снежинка. Няма два еднакви във Вечността.

И ако променя едно единствено нещо в някой от тези пръстени, ще променя всички следващи „картини“.

Съвсем точно. Затова можеш да тръгнеш по същата пътечка, но да видиш различни неща.

Я виж ти, аз наистина съм Крал на Пръстените!

Такъв си, наистина

Пръстенът, кръгът, винаги е бил свещен символ на вечността, съвършенството, безкрайната любов и безкрайното пътешествие.

Но ако съм предприел безкрайно пътешествие, няма ли да разпозная — имам предвид, че фреската е навсякъде около мене ... няма ли за разпозная нещо, нещичко?

О да, ще разпознаеш. Като се движаш по спирала през Коридора на Времето, много често очите ти ще светват пред някоя част от фреската и ще си казваш: „Това вече съм го виждал! Всичко е точно както си беше.“

Déjà vu*.

Точно така.

А понякога, докато пътуваш наоколо по „тунела на времето“, ще имаш изживяването, че получаваш „послание“ или „наставления“. Това може да бъде предупреждение: „Не тръгвай натам. Не се вглеждай в онази част от фреската.“ Или покана: „Вгледай се в *тази* част от фреската. Виж тази картина, ето тук.“

Да! Преживявал съм го. И кой ми го е казал? Ти?

Ти. ТИ САМИЯТ си го казваш. Индивидуализацията на Странността, Неповторимостта ти изпраща тези „наставления“, дошли под формата на „намеци“, „шепот в ухото“, „женска интуиция“ или „ясновидство“.

И тогава *говоря сам на себе си*?

Да. Точно това правиш.

Моето „бъдещо аз“ говори на моето „сегашно аз“.

Може и тъй да се каже. И ако се вслушаш внимателно в Своето Аз, можеш да изживееш всяка част от „времето“ или цялото си пътешествие през тунела по съвършено нов начин.

Тъй... Я да видим дали съм го схванал вярно... Продължавам да се движа през Времето и Пространството, а после или поемам по съвсем нови пътища —

— което би нарекъл: „да живея различни животи“ —

— или поемам по същия път, по който съм минал.

---

* Видяно вече (фр.).

Което би нарекъл: „да преживея отново същия живот“; а през него може да изживееш *Déjà vu* — в смисъл „тук вече съм бил“.

Но ако всичко това се случва в един и същи миг ...

Точно тъй се случва. Спомни си, има само един Ябълкопортокал. Континуумът Пространство/Време е Странността, Неповторимостта. Не съществува нищо друго ОСВЕН Странността, Неповторимостта.

... тогава аз трябва да съществувам вътре в Странността, Неповторимостта на няколко различни места едновременно. Засегнахме това малко по-рано, когато изследвахме идеята за алтернативните действителности. Казваш ми, че мога да бъда на две места едновременно?

Можеш да бъдеш не само на две, а и на много места едновременно. И наистина си на много места едновременно.

Аз съм Индивидуализацията на Странността, Неповторимостта и изживявам живота си последователно едновременно!

Сега вече напълно си го разбрал.

Твоето „аз“, което е Твое Аз — Цялото, което е Индивидуалността — се е извявало множествено, в много лица.

Винаги съм знаел, че имам много лица, че съм много личности едновременно!

Изразено с езика на метафизиката, ти изживяваш Себе Си като Множествена Индивидуалност.

Божичко, не е чудно, че трябва да обикаляш отново и отново кръгообразно около тази тема. Всичко това има безброй пластове. Изглежда, че съм множествена индивидуалност на странността, неповторимостта, изживяваща живота си последователно едновременно.

Виждаш ли колко трудно е да облечеш в думи всичко това? Трябва да измисляш несъществуващи думи и изрази дори само за да се доближиш малко До темата.

Но аз знам какво казваш! Казваш, че съм преживял много животи и че съм преживял ТОЗИ живот многократно.

Точно казано. Само дето ще разбереш всичко това още по-добре — ще го изразиш още по-точно — ако не използваш минало време.

Аз преживявам много животи и преживявам ТОЗИ живот многократно.

Сега вече го изрази точно.

Почти.

Почти?

Има още една малка подробност ...

Коя е тя?

Ти си нарисувал фреската, стенописа.

Какво?

И по всяко време можеш да промениш рисунката.

КАКВО?

Можеш да прибавяш или да заличаваш части от нея, да оцветяваш отново и отново, да променяш цвета на всяка част всеки път, когато минеш покрай всяка част на „времето”. Можеш да променяш рисунката както си искаш, когато си искаш.

О, Боже мой, свръхнишките са моите четки за рисуване!

Добре казано! Великолепна аналогия.

И тъй нищо НИКОГА няма да бъде както е било!

Точно така

Това значи, че възможностите са *безброй, безкрайни ...*

Вярно.

Тогава ... тогава ... това би могло да продължи *вечно*.

То продължава вечно, чудесни мой, Единствени мой, Избранико мой. То продължава вечно.

Смъртта е път, коридор, който води от физическия свят към духовната сфера ... и обратно назад.

25

И тъй, аз „рисувам стенописа, фреската” в Коридора на Времето, като променям трептенията на жизнената енергия, които се вихрят в мен и около мен.

Да.

Със своите мисли.

Ти „рисуваш” на стената пред себе си със своите мисли.

И със своите думи.

Всичко, което кажеш, рисува картината на представата ти за себе си и за живота.

И със своите действия.

Всичко, което правиш, изразява в една или друга степен това, което си. Във фреската ти включваш картината на всяка една възможност. На всичко, за което някога си помислил, че е възможно — на всяка надежда, всеки сън, всяка мечта, всяка тревога, всеки кошмар — всичко това е включено във фреската.

Ти вече смеси своята метафора с квантовата механика, което значи, че всички възможности съществуват.

Точно така.

И аз изживявам възможностите, към които погледна, в които се вгледам.

Така е. Такава е метафората, КАКТО И квантовата механика, всички те се събират в едно. Спомни си, квантовите физици казват, че всичко наблюдавано е повлияно от наблюдателя. А метафората гласи: „Ти изживяваш оная част от фреската, на която обърнеш внимание”.

Физиците и метафизиците казват едно и също. Само говорят на различен език!

Ето, че сега ти съединяваш частите. Всеки миг разбираш все повече и повече.

Там е работата, че в главата ти има много мисли, но не трябва да обръщаш внимание на всяка от тях. Всъщност и да искаше, не би могъл. Би загубил разсъдъка си.

Но *има* някои, които за разлика от нас *виждат* наведнъж по-голяма част от фреската. Често им прикачат етикета, че страдат от „разстройство — недостиг на внимание”.

Това всъщност не е *недостиг*, а *излишък* на внимание. Тези личности имат по-широк обем на внимание от повечето хора. Те виждат през по-широк спектър на Основната Действителност. Те „разбират”, „възприемат” много повече. След като това ти стане ясно, ще започнеш да се отнасяш към такива деца и възрастни по различен начин, наричайки много от тях „надарени”, „индиго” или „ясновидци”.

Я виж, тук ти обясняваш *всичко*.

Не, не всичко. Биха били нужни много разговори, цяла вечност, за да се обясни „всичко”. Но добре е, че водим този разговор, макар и ограничен, както му е редът. Защото дори ако само *започнеха* да разбираш наистина как протича животът и какво е смъртта, ще можеш накрая да се почувстваш У Дома с Бога.

Толкова дълго си копнял да изживееш това. Сега му е времето. Сега ти е времето да достигнеш следващото равнище в своето развитие, да израснеш в своите разбираня. Затова душата ти те доведе тук. Затова ти сам си сътвори това изживяване. Затова ти създаваш този диалог.

Тук уча сам себе си как протича животът.

Да. Ти отдавна вече учиш сам себе си. Сега само набираш скорост. Поставяш живота си върху теоретична основа, използвайки по малко метафора, по малко наука, по малко метафизика и много духовност.

Разбрах това. И го виждам. Сега искам само да знам какво мога да направя с всичко това, как мога да използвам картините, които аз, самият аз, рисувам във *Фреската на Възможностите*, разпростряла се в Коридора на Времето.

Когато видиш с вътрешния си взор картина, която не си избрал като част от твоята действителност, не я поглеждай втори път. Нарисувай нещо друго.

Това остава в сила за всичко в живота, нали?

Да. То остава в сила и за „смъртта”.

Което е нещо удивително. Имам предвид, удивително е да си помислим, че през живота си създаваме своята действителност. А още по-невероятно, съвършено променящо всичките ни представи, е това, че създаваме своята собствена действителност и след „смъртта”.

Не е толкова удивително, след като разбереш, че смърт **НЯМА**.

Да. Сега разбирам много по-дълбоко, по-добре Седмия Спомен: „Смъртта не съществува”. С това ти имаш предвид нещо, което вече бе казал: Смъртта не съществува *такава, каквато сме си я представяли*.

Продължи тази мисъл.

Вече по-добре се вслушвам в думите ти, че съществува преживяване, което наричаме „смърт”, но не съществува „край” на живота ни — както всъщност и край на каквото и да било. „Смъртта” наистина е в центъра на всичко. Тя е „сърцевината на ябълката”.

Да. Тя е централното преживяване в твоя живот. Тя те води до Сърцевината на твоето Битие. Там могат да бъдат намерени семената на нов живот. Семената на нов живот се намират винаги в Сърцевината.

„Смъртта” е нещо, през което преминаваш, за да стигнеш до „другата страна”, до „отвъдното”. Тя е път, коридор, който води от физическия свят до духовната сфера и *обратно назад*.

Мисля, че това е най-великото откритие в тази метафора. Дори когато душата живее в духовната сфера, удря часът, когато тя „умира”.

Удря часът и да бъде „родена отново”. Часът, в който душата отново приема физически облик.

И това ѝ се случва, когато премине през Сърцевината и се появи отново във физическия, материалния свят.

Да. Ти виждаш всичко съвършено ясно чрез метафората за *Ябълкопортокала*.

Но това означава, че за душата ...

Означава съвършено точно това, което си мислиш. Ти се сети за ...

ТРИНАДЕСЕТИЯ СПОМЕН

Раждането и смъртта са едно и също.

Изживяването на смъртта и изживяването на раждането са идентични?

Да, в Сърцевината на твоето Битие. На душата ти. И двете представляват просто отслабване на енергията. Действат като трансформатори на мощността и улесняват преминаването от един свят в друг.

Думите *смърт* и *раждане* могат да бъдат отстранени от всички езици. Те и Двете лесно биха били заменени от думата *сътворение*.

Раждането и смъртта са мигове на сътворение. Те са Първите Мигове.

Така вместо да кажем, че днес еди кой си е бил „роден”, бихме могли да кажем, че днес еди кой си е бил „сътворен”. И вместо да кажем, че днес еди кой си е „умрял”, бихме могли да кажем, че днес еди кой си е бил „наново сътворен”.

Да, това би било чудесно! И далече по-точно!

Много малко хора разбират „смъртта” и затова мнозина са я обрисували като най-тъжното изживяване. Спомни си моите думи, че ти рисуващ стенописа, фреската, както пожелаеш ... и ще изживееш картината, която си сътворил.

Но това е *ужасно*. Не съм *виновен*, че такива ужасни неща съм научил от хора, на които съм имал доверие!

Оставил си други да нарисуват картината ти вместо теб?

Всички правим това. Много хора са научили за Страшния съд и Вечното проклетие от своите религии — от жреците, свещениците, равините, ходжите, от други хора, на които са имали пълно доверие — дълбоко са вярвали, че те знаят истината.

Да. Това правят религиите, това казват религиите на своите последователи. Тъй положението става критично.

Но ако в Основната Действителност няма „съд“, „осъждане“ и „проклятие“, защо човек трябва да има подобни изживявания?

Както многократно бях заявил, не *трябва, не е необходимо* човек да има подобни изживявания. Човек би могъл да *направи избора*, да ги има. Не трябва, не е необходимо да следваш диктата на която и за било система от вярвания, нито да приемеш или прегърнеш учението на когото и да било. Можеш да вземеш съзнателното решение да потърсиш своята собствена истина. Всъщност — да я сътвориш.

Ти продължаваш да повтаряш, че аз мога да *сътворя своята собствена истина*.

Ежедневно го правиш чрез това, в което вярваш.

Но ако, както ми беше казал, човек непрестанно твори на три различни равнища — подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно — защо свръхсъзнателната част на света, тоест най-умните от нас, не измислят нещо по-различно от проклятието? Защо не сътворят нещо друго?

Вслушваш се във всяка казана от мене дума, нали?

Сега ти говориш за живота и смъртта по-подробно от когато и да било. Разбира се, че се вслушвам във всяка твоя дума.

Добре. Защото аз съм се вслушал във всяка казана от ТЕБЕ дума.

Какво трябва да значи това?

Ще видиш.

*Не можеш да промениш своето изживяване —
в този или в следващия живот —
докато не разбереш как си го сътворил.*

26

Продължавай. Продължавай напред и кажи какво искаше да ме попиташ.

Добре. Тук вече всичко ми звучи съвсем теоретично. И наистина не знам — вече го казах — наистина не знам дали всичко това има някаква стойност ...

Ще ти обещаю отново, че обгръщането на всичко в живота с този по-широк поглед има огромна стойност. То помага в мисленето ти да кристализира разбирането за това, което се случва, и задълбочава твоето разбиране. Това пък те подготвя и за живота, и за „смъртта“.

Но ти беше казал, че свръхсъзнателната част от нас, свързана с по-широката програма на душата, ни води непрестанно към следващото ни израстване. Тогава защо ни е довела до изживяванията за осъждане, проклятие и ад след смъртта? Защо е допуснала съзнанието ни да възприеме подобни представи?

Сега спомняш ли си какво бе казал сам, със свои собствени думи, в писмото до Джаки?

Струва ми се ...

В това писмо ти беше казал: „Понякога на подсъзнателно или свръхсъзнателно равнище Душата избира неща, които никога не би избрала на съзнателно равнище.“

Според думите ти, тя прави този избор, „за да изпълни своята По-голяма Програма“.

И тъй, ти ми казваш, че По-голямата Програма на душата ми е да изживее осъждането, проклятието и ада?

Това може действително да бъде По-голямата Програма на душата ти. Но спомни си, че твоето изживяване за ада в никаква степен не включва онова, което наричаш „страдание“.

Но все пак, ако „свръхсъзнателното“ *съществува*, не мога да повярвам, че то би ми причинило да изживея ад, макар и без страдание. Освен това ти положи големи усилия, за да ми обясниш, че в мига на смъртта си ние изживяваме онова, което *вярваме*, че изживяваме. Беше ми казал, че изживяването След Смъртта е резултат от съзнателен избор. Сега пък ми казваш обратното! Сега ми казваш, че то е резултат от *свръхсъзнателен избор! Кое от двете е вярно?*

И двете.

И двете?

Обмисли възможността твоят избор на свръхсъзнателно равнище да предизвика онова, което ще избереш *на Съзнателно Равнище*.

Защо? Защо би станало така?

Може би, за да стигнеш до Пълнота в Изживяването и Усещането на онова, което Знаеш за себе си.

Кое би било — ?

Че си Творец на своята собствена действителност.

Свръхсъзнателната част от мене ще позволи на съзнателната част да изживея себе си като творец дори *ако съм сътворил нещо лошо за самия себе си?*

Няма „добро“ и „лошо“. Те не съществуват в Основната Действителност. Добро и лошо са съждения, родени в сферата на разума.

Кого го е грижа къде са родени съжденията ми? Ако съм в „ада“ и разумът ми казва: „Това е ад“, то ми е достатъчно. За мене няма значение, че това става „само в ума и представите ми“! Единственото, което има значение, е *какво изживявам*. За мене не е толкова важно КАК се е случило това и каква е причината да го изживея.

А би трябвало да е важно.

Защо?

Защото само когато знаеш „как се е случило това“, ти можеш да го промениш. Не можеш да промениш своето изживяване — в този ИЛИ в следващия живот — докато не узнаеш как си го сътворил.

Сега, ако *знаеш*, че „адът“, който си изживял, е бил създаден от теб съзнателно, само в ума и представите ти, ще научиш и формулата, чрез която незабавно би могъл да прекратиш това изживяване.

А тя е?

Трябва да излезеш от ума си, да си изгубиш ума*.

---

* На английски език и двата израза са „out of mind“.

След края на този разговор ще съм си изгубил ума!

Не си го губи, приятелю. Справяш се много добре.

На *всичка* хора, които вместо ад изживяват рай, им казват, че „са си изгубили ума”. Те се сблъскват със същата съвкупност от обстоятелства като всеки друг, но изживяват това по различен начин.

Като Дон Кихот.

Като Дон Кихот. Някои хора, както вече казахме, изживяват живота си като ад, докато други го изживяват като рай на земята.

Добре, но нали то зависи от онова, което се случва в живота им?

А защо, мислиш, „се случва” онова, което се случва?

Защото те си мислят така.

Вярно. Или, с Други думи казано, тъй че да не го забравиш:

Онова, което се случва

в човешкия живот е онова, което се случва

в човешкия живот,

заради онова, което минава

през човешкия ум.

Случва се онова, което *мислим*, че се случва, и *ще* се случи онова, което *мислим*, че ще се случи.

Това е вярно в широкия смисъл на думата.

И точно тук трите Инструмента на Сътворяване (мисъл, дума и дело) се срещат с трите Равнища на Изживяване (подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно).

Вярно. И мисълта е особено могъщ инструмент, защото се използва и на трите равнища.

А какво ще кажеш за думите? Те не се ли използват на свръхсъзнателно равнище? Нали чрез тях свръхсъзнателното общува с нас?

Не. Думите са творение на ума. Когато минеш от съзнателно мислене към свръхсъзнателна яснота за нещата, ще откриеш, че за това няма думи.

Ако достигнеш това равнище на ясно осъзнаване чрез медитация, по време на свещен ритуален танц или по някакъв друг начин, ще откриеш, че там има само усещания (или трептения).

Когато повечето хора усещат нещо, те веднага съзнателно, с ума си, изследват своите усещания и се опитват „да ги облекат в думи”. Това понякога може, а друг път не може да бъде полезно.

Майсторът не прави това импулсивно. Майсторът просто усеща усещането си, позволява си това усещане и го изживява пълноценно. След това майсторът решава дали опитът да облече това усещане в думи ще бъде полезен.

Усещанията са твоите първи мисли, твоите чисти мисли. Усещането е безсловесна мисъл. То предава много, без да „каже” нещо. Усещанията, чувствата, са езикът на душата.

Думите са твоята втора мисъл. Те са твоят опит да осмислиш усещанията си и да ги предадеш в звуков вид, за да бъдат чути. Думите са езикът на разума. Майсторите често не

„дават втора мисъл” на усещанията си, не търсят в тях подтекст*. Това освобождава живота от различен вид усложнения. То прави пътеката по-удобна и полегата.

Действието е третата мисъл и често следва мисълта. То е опит да предадеш физическа форма на осмисленото. Действията са езикът на тялото.

Докато обличаш усещанията в думи, а думите — в действия, можеш да изгубиш много от предаденото. Майсторът знае това, затова е много внимателен и преминава с огромна предпазливост от едно към друго равнище на изживяването — ако въобще мине на друго равнище.

*Повечето човешки същества през
повечето време съсредоточават вниманието
си върху неща, които в действителност
нямат значение.*

27

Говорейки за Инструментите на Сътворяването, ти особено настояваше да научим, че смъртта е миг на сътворяване.

Защото наистина е вярно, а много хора не мислят така за смъртта.

Ако повечето хора мислеха така за смъртта, тя щеше да бъде придружена от много по-малко скръб.

Никой нямаше да изпитва скръб. Нито човекът, който си отива, нито ония, които са около него. Щеше да има тържество, прослава. По време на смъртта си, с начина, по който умира, с начина, по който протича процесът на смъртта, човек показва истинската си същност и с това придобива голяма сила.

Отново процесът на смъртта?

„Смъртта” е енергия, която те тласка напред през Сърцевината на Твоето Битие към следващата ти действителност. Но да се върнем отново към „настройването на енергията”, което разгледахме по-рано.

„Раждането” и „смъртта” са мигове на Чисто Сътворяване. Те „фино настройват” и изравняват енергията, която всъщност е Самият Живот. Като повишават честотата на трептенията на енергията, те показват Живота като материя във физическия свят, а като снижават честотата на тези трептения, го показват като невидима енергия в духовната сфера. По този начин е родена цялата Вселена. По този начин сте родени вие. По този начин си роден ти.

И — точно тук е тайната — енергията, с която влизаш в раждането, е онова, „което има значение”. Тоест, тя се *превърща в материя* и се показва във физическия свят.

Точно обратното става в мига на смъртта. Следователно, чрез смъртта ти твориш, като довеждаш е смъртта нещо от физическия свят, а чрез раждането твориш, като довеждаш е раждането нещо от духовната сфера.

Отново ще кажа, че никой никога не ми е обяснявал това по подобен начин. Изведнъж толкова неща ми станаха ясни.

Добре, защото това има решаващо значение. Онова, което водиш със себе си в изживяването на смъртта, ти довеждаш там съзнателно или несъзнателно, с пълна яснота или без никаква яснота за това, което правиш.

Точно затова разговорът, който води.и сега, е толкова важен.

---

* На английски език идиоматичният израз „to give a second thought” означава „търся подтекст” в нещо.

Целта му е да ти стане съвсем ясно какво правиш. Ти сам поведе този разговор и доведе в него Своето Аз, за да му напомниш следното:

Ти сътворяваш, създаваш своята действителност чрез трептенията, които излъчваш.

СЕГА МОЖЕШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ ВЕЧЕ СИ ЧУВАЛ ВСИЧКО ТОВА — НО НЕ ДЕЙСТВАШ В СЪОТВЕТСТВИЕ С НЕГО.

ТОЧНО ЗАТОВА ПРОДЪЛЖАВАЙ ДА ГО ПОВТАРЯШ НА СВОЕТО АЗ ОТНОВО И ОТНОВО.

Какво би станало, как би „изглеждало”, ако „действах в съответствие с него”?

Ако наистина го бях разбрал и не ми беше нужно да кръжа отново и отново в този разговор около онова, което „мисля”, че вече съм разбрал, че го зная — как би изглеждало тогава всичко това?

Първо, ти никога отново не би допуснал в ума си отрицателни мисли.

Второ, ако все пак някоя отрицателна мисъл би се промъкнала случайно, ти незабавно би я прогонил от ума си. Веднага, съзнателно, би започнал да мислиш за нещо друго. Просто би променил мнението си и умствената си нагласа.

Трето, би започнал не само да разбираш Кой Всъщност Си Ти, а и да уважаваш това, да го показваш. Тоест, би преминал от онова, което Знаеш, към онова, което Изживяваш, като мярка за собственото ти развитие, за собствената ти еволюция.

Четвърто, би обичал пълноценно себе си, точно такъв, какъвто си.

Пето, би обичал пълноценно всеки друг, точно такъв, какъвто е.

Шесто, би обичал пълноценно живота, точно такъв, какъвто е.

Седмо, би прощавал на всекиго всичко.

Осмо, никога съзнателно не би наранил отново — емоционално или физически — никое Друго човешко същество. Най-малко пък би го сторил някога в името на Бога.

Девето, никога, дори за миг, не би скърбил отново за смъртта на някой друг. Можеш да скърбиш за своята загуба, но не и за неговата смърт.

Десето, никога, нито за миг, не би скърбил за собствената си смърт, нито пък би се страхувал от нея.

Единадесето, би бил наясно, че всичко е трептене. Всичко. И тъй би обръщал много повече внимание на трептенията във всичко, което ядеш, което обличаш, което гледаш, четеш, слушаш, а най-важното — във всичко, което мислиш, казваш и вършиш.

Дванадесето, би правил всичко възможно, за да настроиш трептенията на своята собствена енергия и на жизнената енергия, която създаваш наоколо, когато откриеш, че тя не съответства на най-висшето ти познание за това Кой Си Ти и на най-висшето изживяване за това, което би могъл да си представиш.

Извинявай, но как може да се случи всичко това? Как да „науча” какви са „трептенията” в някаква дреха или ястие, написано в менюто, да не говорим за нещо, което мисля, казвам или върша?

Това наистина е съвсем просто. Вслушай се в онова, което чувстваш.

Сега сякаш виждам някой да казва: „Братче, виж още нещо от жаргона на „новата ера”^{*} — „влез в досег с чувствата си”.

Оня, който го разглежда като жаргон, ще го изживее като жаргон. Оня, който го разглежда като мъдрост, ще отвори двери към цял нов свят.

Ще ме посъветваш ли как мога да го направя?

То зависи само от това върху какво ще съсредоточиш вниманието си. Повечето човешки същества през повечето време съсредоточават вниманието си върху неща, които в действителност нямат значение. Но ако биха отделили всеки ден по няколко мига, за да се съсредоточат върху неща, които са важни, това би променило целия им живот.

---

* Напомняме, че става дума за направлението New Age.

Тялото ти е прекрасен инструмент с високо чувствителни рецептори за енергия. Вярваш или не, ти би могъл да прокараш ръка метър и половина над храната, разположена в някое заведение и, без да я докоснеш, да усетиш дали ще ти бъде полезно още сега да вкусиш от нея. Можеш да сториш същото с дрехите, които ще извадиш от гардероба, за да ги облечеш днес, или с ония, които възнамеряваш да купиш в магазина.

Когато си с някой друг, ако спреш да се вслушваш в онова, което мислиш, и започнеш да се вслушваш в онова, което чувстваш, качеството на вашето общуване би се устремило нагоре като ракета в небето, както би станало и със самата ви връзка.

Когато си смутен и объркан, когато чакаш отговорите да ти паднат от небето, ако просто изключиш оная част от себе си, която отчаяно се опитва да си представи, да измисли нещо, и включиш оная част от себе си, която знае, че има достъп до всеки отговор, ако спреш с опита си да решиш какво да правиш и започнеш да избираш какъв искаш да бъдеш, тогава ще откриеш дилемите си решени, а решенията — изникнали като по чудо точно под носа ти.

Колкото до измерването на трептенията в мислите и думите, много малко са хората, които наистина не могат да ти кажат как се чувстват, дали им е леко или тежко, когато мислят или казват нещо. Повечето хора веднага ще потвърдят това.

Да, обаче — и тук е ключът за всичко — много малко хора правят това когато и да било. Виж, самият аз не го правя достатъчно често.

Тогава може да ти се прииска да започнеш.

Защото, прав си наистина, много малко хора използват своите интуитивни и ясновидски способности, за да проникнат по-дълбоко в себе си и да влязат в досег с усещанията си, преди да кажат или направят нещо. Много малко хора го правят и след това. Ако би го направил, ти не би си позволил да се удовлетвориш с нещо по-малко от лекота, безгрижие. Не би имал нищо общо с нещо, което притежава тежки трептения. Би се опитвал да олекотиш трептенията на всичко, което наблюдаваш, създаваш, изживяваш или изразяваш. Би нарекъл това „просветеност” и скоро би видял удивителни резултати от него.

Алхимията на Вселената наистина е необикновена. Вашите речници определят „алхимия” като „необяснимо и тайнствено превръщане” и тя е точно това — процес, в който енергията и материята се използват, за да бъдат показани по особен, специфичен начин двете действителности — индивидуалната и общата, колективната.

И това ни довежда до ...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТИЯ СПОМЕН

Ти непрекъснато твориш — в живота и в смъртта.

Много пъти съм ти обяснявал как протича процесът на творчество. Полезно ще е да разбереш, че той продължава. Тоест, че *творчеството никога не спира*. Всяка мисъл, дума, действие — всички те са съзидателни. Всяко трептене, излъчено от Сърцевината на Твоето Битие, наново те пресътворява — тебе и твоята действителност. Всеки миг ти се променяш. А бъдещето ти се създава не с един замах или с едно важно решение, а чрез малки нараствания, малки натрупвания. Ето, на тях, на тези *нараствания, натрупвания* трябва да обръщаш внимание. Тогава „великите мигове” и „грандиозните решения” сами ще дойдат при тебе.

Смъртта и раждането са най-великите актове на творчество. В тези мигове на Вечния Жизнен Цикъл Същностната Енергия се видоизменя, за да се изяви по особен начин в духовната сфера (при смъртта) и във физическата сфера (при раждането).

Тази дискусия наистина става удивителна. Най-напред навлязохме в теорията на възприятието и в квантовата физика, после — в теорията за свръхнишките и в метафоричната метафизична космология, а сега вече сме и в алхимията. Брей!

Но ти ми бе обещал преди края на разговора да ми разкажеш по-задълбочено за мига на сливане или единение със Същността. Мога ли вече да те помоля за това?

Разбира се. Но трябва да повтора, че простите думи няма да ни стигнат, ако се опитаме да опишем неопишаното. Може би ще ни бъде полезно да създадем друга картина, в рамките на картината, която вече съхраняваш в своето съзнание ...

Пак започваме с картините.

Да, добре, ти сам беше казал, че една картина струва колкото хиляда думи.
И тъй, нали се бяхме съгласили, че в центъра на *Ябълкопортокала* има Сърцевина?

Да, схващам това.

Добре. Сега си представи тази Сърцевина като стая или някакъв вид помещение, камера. Придай ѝ форма и цвят, ако това ще ти помогне.

Добре. Превърнах я в лъскав, металически, бронзово-златист цилиндричен контейнер.

Прекрасно. Нека придобие желаната от тебе форма и цвят. Сега си представи един надпис на вратата, водеща в тази стая. Надписът гласи: „СМЪРТ”. А сега да си представим, че има и втора врата, водеща към стаята от другата, далечната ѝ страна. На нея пък има надпис: „РАЖДАНЕ”.

Представи ли си тази картина?

Да.

Хубаво. От вътрешната страна на вратата с надпис „СМЪРТ” — страната, която ще остане зад гърба ти, шом веднъж минеш през вратата, има надпис: „ФИЗИЧЕСКИ СВЯТ”

Оттам току-що съм дошъл.

Точно тъй. А от вътрешната страна на вратата от другата страна на стаята има надпис, който гласи: „ДУХОВНА СФЕРА”.

Видя ли го? Представи ли си картината?

Да, да, представих си всичко.

Повтори ми го тогава.

Не ми ли вярваш?

Просто искам да съм сигурен.

Добре де ... представяме си, че стаята в сърцевината на *Ябълкопортокала* има две врати, по една от всяка страна. Отвън на вратите има надписи: „Смърт” и „Раждане”. От вътрешната страна на същите врати има надписи: „Физически свят” и „Духовна сфера”. И двете врати водят навътре към същата стая — и двете врати водят навън към съвършено различни изживявания.

Съвсем точно си го разбрал.

И тъй, докато си в стаята, разбираш, че можеш да тръгнеш към всяка от двете врати и, като я отвориш, ще намериш живота в едната или в другата форма. Това са двата пътя за излизане от Сърцевината. Едната врата води към физическия живот, а другата врата води към духовния живот.

Разбрах го. Виждам го.

Добре, една последна подробност и метафората ще бъде завършена.

Следя мислите ти. Продължавай.

Спомни си, че по-рано в нашата аналогия ти се движеше по един дълъг коридор или тунел. Нарекохме го Коридор на Времето.

Да.

Спомняш ли си, там те заобикаляше стенопис, фреска по стените, пода и тавана. Фреската се беше разпростряла по цялото протежение на коридора.

Да, спомням си. И аз я рисувам, докато вървя.

Добре. А сега в края на коридора стигаш до врата с надпис „СМЪРТ”. Да подхванем оттук метафората.

Да, разбира се. И какво следва? Влизам в стаята?

Не направо. Вратата води в стаята не направо, а след като се мине през късо преходно помещение, коридор или антре. Влезаш в него, но вратата зад гърба ти остава отворена.

Усещаш, че като влезеш в преходното помещение, нещо „се случва”. Имаш чувството, че това е действителен „*преход*”. Като че ли не си във преходно помещение, а *извършваш* преход. В този преход ще преминеш пред трите етапа на смъртта — и ще имаш чувството, че нещо *преминава отвъд*.

Онова, което преминава отвъд, е усещането ти, че си физическо тяло. Имаш усещането, че все още СИ някой, но „усещането ти за себе си” не съдържа усещането, че имаш тяло.

Онова, което ти се случва, докато си в преходното помещение, е, че си очистен от всички физически ограничения, изживявания или усещания. Това е първият етап на „смъртта”. През него осъзнаваш, че не си своето тяло — но все още си съвсем жив.

Вратата с надпис „СМЪРТ” все още е отворена зад гърба ти и ти можеш да се върнеш през нея обратно във физическия живот. Сега навлизаш във втория етап на смъртта и изживяваш яснота или обърканост или каквото друго си очаквал да изживееш. През този втори етап ти можеш да минаваш и напред, и назад през вратата, отворена към физическия свят. Няма да изживяваш себе си там в какъвто и да било физически смисъл, но въпреки това до голяма степен ще имаш чувството, че си там. Други, пребиваващи още във физическите си тела, също могат да имат изживяването, че и ти си там.

Ако вярваш, че нищо не съществува или не се случва след „смъртта”, през втория етап на смъртта ще влезеш в „нищото” и въобще няма да изживяваш нищо. По-рано вече описях това.

Можеш да останеш във втория етап на смъртта толкова дълго, колкото ти харесва.

Какво би събудило желанието на някого да остане във втория етап? Няма ли да иска да си тръгне? Знае ли въобще, че има трети етап на смъртта, към който може да се отпрати?

Всяко изживяване след смъртта само по себе си е различно. Все едно дали ще изживееш „ада”, който си си създал, или „рая”, който си си създал, или „нищото”, което си си създал, или пък още някоя създадена от тебе действителност — всяко от тези изживявания ще си остане само, отделено. Ще извлечеш от него спомените, които би могъл да извлечеш, а после ще си тръгнеш.

Дали през този втори етап ще се връщаме понякога като духове при онези, които обичаме, и които все още живеят в своите тела?

Действително душата може по свой избор да се връща като дух при онези, които обича и които са останали в своя физически облик. Често душата посещава онези, които обича, дори и преди да напусне своето тяло.

Да, Маги Бери е сторила това. Много други също са го сторили. Моят баща го стори. Дойде в един мой сън, казвайки ми че си заминава. На следната сутрин ми звъннаха, че е умрял през нощта.

Маги Бери беше основателка и ясновидка в Кор Матърс, една преобразувана организация на ръководители в Денвър. Нейният близък приятел и съдружник в Кор Матърс по времето на смъртта ѝ,

Том ЛаРотонда, ми разказа една изумителна история през юни 2005 г., година след смъртта на скъпата му приятелка, за която е знаел, че лежи на смъртно легло:

Сутринта на 23 юни 2004 година бях в офиса, които използвахме двамата е Маги. Бях отменил всичките си уговорени срещи. Седях на бюрото си, просто зашеметен, без да знам какво да правя. Не бях нито тъжен, нито ядосан ... просто всичко ми изглеждаше недействително.

Маги беше в хоспис и аз искрено исках да съм с нея, но напълно разбирах и уважавах желанието ѝ да не се вижда с посетители. Седнал с крака, вдигнати на бюрото, и със затворени очи, започнах да медитирам. Внезапно чух ясно гласа на Маги. Каза ми: „Здравей, съдружник” — обръщение, което и двамата използвахме през цялото време. Внезапно в съзнанието ми изникна едно видение ... Маги стоеше пред мен, усмихната.

Страшно се зарадвах, че я виждам. Изглеждаше съвършено здрава и сияеща, макар да знаех, че е изгубила цялата си коса и тялото ѝ е разядено от рака. Приблжих се и се прегърнахме, после взе ръцете ми в своите и каза: „Том, време ми е да си вървя. Сбогувах се с всички, освен с тебе. Исках да си последният, с когото ще се сбогувам.”

После ме взе за ръка и докато вървахме, хванати за ръце, ми благодареше за всичко, което някога съм направил за нея. Каза ми колко много ме обича ... и аз ѝ казах същото.

После внезапно спря, пуснех ръката ми въпреки опита ми да задържа нейната и каза: „Време е ... Трябва да вървя. Обичам те, съдружник!” После побягна. Като си отворих очите, видях на лаптопа си, че е 11 часа и 44 минути.

Не бях сигурен какво точно се е случило, затова излязох навън да глътна малко чист въздух. Обикновено носех със себе си своя клетъчен телефон в очакване на някакви новини от Бъч (съпруга на Маги), но точно тогава бях пропуснал да го взема. След пет минути се върнах и забелязах, че имам съобщение. То беше от Бъч и телефонът ми беше отбелязал, че е получено и записано в 11 часа и 45 минути.

Обадих се на Бъч и той сподели с мен, че ясно е почувствал колко ми се иска да бъда там, в хосписа. Казах на Бъч, че идвам веднага, а той ми рече да побързам, защото тя изглежда няма да изкара още дълго.

Когато пристигнем, Бъч ме поздрави и ме заведе в стаята. Маги беше още жива, но в безсъзнание. Живя още около час, после издъхна. Това беше най-светият миг в живота ми. Казах на семейството ѝ, че се връщам в офиса да съобщя на някои познати за смъртта ѝ. Върнах се в офиса и се обадих на хората, на които исках да се обадя. После съчиних един и-мейл и го изпратих до останалите, членове на нашето чудесно общество, което тя беше основала и което после заедно изграждахме. След като приключих и с това, се качих на колата и потеглих из любимия си парк в Денвър. Сити Парк. Приблжих се до едно от двете езера, там спрях ... вцепенен, безмълвен ... и заплаках. Маги имаше едно любимо послание, което често изпращаше на различни хора: „Живейте живота с радост. Животът трябва да бъде радостен”. Опитах се настойчиво да се докосна до това послание точно сега. Малко се поуспокоих и след около час реших да прескоча до офиса, за да видя дали нямам някакви съобщения.

Докато се връщам, движението ставаше все по-оживено и това започна все повече и повече да ме дразни. Отново чувствах предишния страх и гняв, макар че току-що бях изживял един от най-одухотворените мигове в живота си.

Както чаках, пушейки, на светофара, хвърлих поглед навън и видях точно пред себе си един грамаден камион. Погледнах табелата с номера му. Беше една от онези, които са изработени по поръчка. Буквите започнаха да подскочат пред очите ми. На табелата беше написано: „РАДОСТЕН”.

Засмях се на глас.

Маги ми изпращаше ясно и убедително послание. Казваше, че е свободна и щастлива, и ми напомняше, че има само един начин да живея живота си. Като бъда радостен.

Сега съм закачил на вратата си копие от тази табела, за да ни напомня — на мен и на всеки, който дойде — за поуката от живота и посланието на Маги: радостта на един вдъхновен живот.

Когато Том ми разказа тази история, наистина бях изненадан. Вече бях чувал за такива случки, но никога не бях срещал някого, който наистина е изживял нещо подобно. Тъй че тези неща се случват.

О, Да. Те са съвсем истински. Понякога преди смъртта, а често — във втория етап на смъртта, душата ти ще „посети” онези, които обичаш.

Когато си готов, влизаш в третия етап на смъртта. Сега вратата зад гърба ти се затваря и ти виждаш вече пред себе си само преходното пространство. То цялото е много по-късо от

разстоянието, което си изминал през живота си. Минаването през първия коридор ти е отнело години, но сега виждаш как препускаш през този, летейки напред с невероятна скорост.

В края на коридора има точка от Светлина и изглежда като че ли самият коридор се смалява и стеснява все повече и повече. Светлината е топла и искряща, кани те и ти създава чувство на сигурност.

Дали това не са картини, нарисувани от двете страни на коридора?

Не. Този коридор, това преходно пространство към Сърцевината на Твоето Битие е по-мрачно, но не предвещава нещо лошо. По-скоро излъчва мека топлина. Топлината идва от далечния край на коридора. Там е Светлината, която най-напред е малка точица, но колкото повече се приближаваш към нея, толкова повече се увеличава, запълвайки видимото пространство пред очите ти, докато накрая Светлината се превръща във ...

... Всичко, Което Е.

*В смъртта всички твои отделни, индивидуални
самоличности са изоставени, с което
накрая завършва отделянето ти от себе си.*

28

Мигът на Сливането вече е близо. Мощта и чудото на този миг са невероятни. Информацията и познанието, което тя води със себе си, не могат да бъдат обхванати на съзнателно равнище. Само на свръхсъзнателно равнище всичко това може да бъде съзерцавано, донякъде — осмислено и в много по-малка степен — възприето.

Точно преди сливането душата витае, кръжи пред Светлината. Грее се на топлината, излъчвана от Същността. При преминаването по коридора е отпаднало всяко чувство на страх или каквото и да било притеснение. Сега Същността излъчва чиста любов и пред нея душата изживява нещо, което може да бъде описано само като чувството, че си обгърнат, или по-точно... *закрилян*.

Представи си палачинка, покрита с топъл сироп или сладолед, покрит с топъл шоколад. Тук има подобно усещане. Усещането, че току-що пристигналата душа като че ли е потопена в сладка топлина. Тази нежна топлина изцяло покрива, обгръща, закриля душата.

Заедно с топлината идва и чувство, за което няма нито една подходяща дума в света на физическите усещания. Това е чувството, че си видян — изцяло и напълно. Нищо не може да бъде скрито, нищо не може да бъде пропуснато, да остане незабелязано, да избяга от вниманието. Всичко „добро“ и всичко „лошо“, което душата си е мислила за себе си, сега се е разстлало пред нея и е невероятно, чудно да видиш как всичко това — и „лошото“, и „доброто“ — полека-лека бива погълнато от светлината... („прието като свое собствено“, ето какво е това усещане)... И това става чрез някаква енергийна осмоза, която разтваря дори и най-малкото чувство на срам или гордост, оставяйки душата с прекрасна празнота, без да е взела нещо със себе си, без да е изживяла каквото и да било освен Откритост.

В тази Откритост, където някога са съжителствали срам и гордост, се влива ново чувство. Първо идва усещането, че външната страна на душата е обвита, покрита, а после — усещането, че вътрешността на душата е запълнена. Отново, думите не могат да дадат подходящо, адекватно определение или описание на това чувство — отчасти защото то е тъй пространно. То може да бъде характеризирано като единствено, огромно, сложно, съставно чувство, което дава насока на хиляда единични чувства, сега бавно изпълващи душата. Слаб опит да назовем това чувство би било да кажем, че се чувстваш прегърнат, дълбоко успокоен, щедро обичан, дълбоко почитан, истински ценен, нежно подхранван и обгрижван, дълбоко разбран, напълно опростен, изцяло освободен от всякаква вина, дългоочакван, щастливо приветстван, съвършено уважаван, радостно честван, напълно защитен, мигновено постигнал съвършенство, безусловно обичан — всичко това наведнъж.

Освободила се без най-малко колебание или съжаление от каквото и да било чувство за лична себичност, душата влиза в Светлината. Там тя се потапя в нещо тъй чудесно, че губи

всяко желание да познае някога нещо Друго, разтваря се в грабващата дъха слава на безкрайно величие, несравнима красота и безподобна завършеност на битието.

Сега ти се сливаш с тази Светлина и се чувстваш разтворен в нея. С това „разтапяне“ завършва промяната на твоята самоличност. Ти вече не идентифицираш Себе Си по какъвто и да било начин, на каквото и да било равнище с отделна черта или част на битието, която във физическия си живот си наричал „свое аз“.

Всъщност характеристиката на Живота След Смъртта започва да се утвърждава през първия етап на смъртта. Това ти дава възможност веднага, след като умреш, да изживееш всичко, което си избереш (включително и своя собствен ад) без болка и страдание. Това ще е особено важно за тебе точно в мига, когато влизаш в Сърцевината на Своето Битие.

Онова, което се случва, когато си прегърнат от Светлината, е, че се сливаш с душата си. Накрая успяваш да узнаеш, че не си своето тяло, не си своя ум, дори не си само дух, а и трите заедно. Тази цел е стояла пред целия процес на смъртта.

Спомни си, бях ти казал, че *целта на процеса на смъртта е да възстановиш своята самоличност.*

Първият етап в процеса на смъртта те освобождава от твоето тяло и от всяка мисъл, че още можеш да се идентифицираш със своето тяло и неговия външен вид.

Вторият етап в процеса на смъртта те освобождава от твоя ум, твоето съзнание и от всяка мисъл, че още можеш да се идентифицираш със своя ум и неговото съдържание.

Третият етап в процеса на смъртта те освобождава от твоята душа и от всяка мисъл, че още можеш да се идентифицираш със своята душа и нейната индивидуалност.

Тук, в Пълното Потопяне на Душата, ти стигаш до място, където Познанието и Изживяването са едно цяло и където ти Узнаваш и Изживяваш, че не си своето тяло, не си своя ум и не си своята душа. Ти си нещо много по-велико. Ти си целият сбор от енергиите, създали тези три неща.

В смъртта всички твои отделни, индивидуални самоличности са изоставени, с което накрая *завършва Твоето отделяне* ОТ себе си.

Знаеш ли какво? Очаквах да ми кажеш, че съм изживял как Бог идва да ме приветства.

Тук говорим точно за това.

Но ти току-що каза...

Ти продължаваш да мислиш, изхождайки от представата, че Ти и Бог сте отделени един от друг, а аз — отново — ти казвам, че не е така.

Дори и ако сега, в мига на своя физически живот, не повярваш в това, в Мига на Сливането няма да изпитаеш към него никакво съмнение.

Бре, гледай ти! Това звучи чудесно! Нямам търпение! Не мога да го дочакам!

Няма да бъде нужно.

*В мига, когато се отдадеш на любовта и
й позволиш да те отведе там, където душата ти
желае да отиде, няма да имаш никакви трудности.*

Ти често повтаряш няколко неща. Това е още едно от тях. Ясно ми е, искаш да разбера, че не трябва да чакам мига на сливане и самоосъществяване, мига, в който ще изживея Единението си с Цялото, не трябва да чакам този миг да настъпи едва с моята смърт.

Така е. Не трябва да чакаш. Можеш да изживееш това сливане, това самоосъществяване още през времето на физическия си живот. Много хора го изживяват.

Вече беше споменал, че чрез медитация, чрез дълбока молитва, чрез някои дисциплини (йога, тай чи и тъй нататък), чрез танц и различни ритуали, хората се доближават до по-голяма хармония, мир, спокойствие и състояние на божествен резонанс или единение. Нима това са „трикове”, „фокуси”, които можеш да споделиш с мене?

Всичко живо ще стигне до това място на чудо и приказ. Дори само простото желание да го изживееш пълноценно е достатъчно, за да отвориш пред себе си всички възможности, да откриеш пътя към този миг на преобразяване и съвършенство. Много хора изживяват това разтапяне в Цялото съвсем спонтанно, докато вършат нещо съвсем обикновено. Готвят яденето. Чистят килима с прахосмукачка. Мият колата. Обличат детето си. Изпълняват възложена задача. Карат си колата по пътя. Стоят под Душа.

Внезапно, рязко, неочаквано, без предупреждение или видима причина възниква чувството за „неотделеност”, изживяване на *единение с всичко*. Това чувство трае обикновено частица от секундата, а после нещата се връщат към „нормалния” си ход, но изживяването никога не се забравя.

Какво трябва да направим, ако това се случи?

Добре, каквото и да направите, не го отминавайте без внимание. Много хора не оценяват значението му и не му обръщат никакво внимание. Ако имаш или си имал подобно изживяване, можеш да се върнеш към него в спомените си и да си възвърнеш в голяма степен преживените в него чувства и усещания. Можеш да го използваш като изходна точка за отскок към по-дълго изживяване.

Има хора, които могат да влязат по собствена воля в това изживяване на Единение и да останат в него продължително време. Някои остават в него до края на живота си. Това е само въпрос на съсредоточаване и умение да присъстваш там пълноценно.

„Да се съсредоточиш и да присъстваш пълноценно”?

Хубаво, ето че отново срещаме проблема с думите. Много трудно е да опишеш някои изживявания, използвайки думите с всичките им ограничения. Насърчавам те винаги, когато можеш, да си представяш картини. Макар в съзнанието ти картините да са метафори, все пак те често те доближават по-плътено до чувството, че „знаеш”, отколкото думите биха успели някога да го сторят.

„Да се съсредоточиш и да присъстваш пълноценно” тук означава да присъстваш напълно в мига, който се появява точно сега в живота ти; да няма част от тялото, ума и духа ти, която „да е някъде другаде”, „да е нещо друго”. За повечето хора това е много рядко — но то може да се случи, а хора, притежаващи истинска воля, могат да го накарат редовно да се случва.

Ако проявиш решителност, ти можеш да освободиш ума и съзнанието си от всичко друго и да го доведеш до този миг сега, веднага. Някои от вас наричат това изживяване: да бъдеш напълно „съсредоточен” или „да присъстваш” пълноценно.

Рам Дас е написал на тази тема книга, озаглавена „*Да Бъдеш Тук Сега*”. А наскоро и Екхарт Тол даде своя принос с „*Могъществото на Сега*”.

Един от пътищата да постигнеш такова състояние на битието си е да застанеш пред огледалото и да се гледаш в очите. Това изглежда подвеждащо просто, но има невероятно мощно действие.

Номерът е в това да не отклониш поглед, Дори ако това дълбоко виране в очите ти те накара да се почувстваш неудобно. Ако бъдеш в състояние да задържиш погледа си, най-малко докато преброиш до десет, ще започнеш да изпитваш към себе си толкова съчувствие и обич, че направо няма да знаеш какво да правиш с тях. Ще ти бъде много трудно да задържиш това чувство, ако не си свикнал да обичаш себе си — а повечето хора, за жалост, не са. Прегърни това чувство и просто бъди с него.

Продължавай да се вираш, да надничаш дълбоко и все по-дълбоко в собствените си очи. Ако ползваш ръчно огледало, можеш да седиш, докато го правиш. А сега, след като си се

вглеждал дълбоко в собствените си очи толкова дълго, колкото ти е било възможно, внезапно и бързо просто затвори очи — и остани с онова, което ще последва. Много често ще се слеееш със Същността. Това може да продължи само миг — или до края на деня.

Ако имаш партньор в живота или пък приятел, с когото се чувстваш близък, опитай да направиш едно видоизменение на този процес, вирайки се дълбоко в очите на другия. Отново не отклонявай поглед, дори ако това дълбоко виране те накара да се почувстваш неудобно. То скоро ще мине, ще се разтвори в нежността и вътрешната топлина, които ще изпитаеш, когато се слеееш с Вътрешното Аз на другия.

Онова, което виждаш, когато се вираш дълбоко в очите — своите собствени или на другия — е душата. Очите са прозорци на душата.

Може да си спомниш какво бях казал малко по-рано: ако погледнеш себе си или някой Друг в очите и очакваш да видиш там Бога, ще го видиш, И в двата случая обаче ще присъстваш напълно, пълноценно. А ако присъстваш пълноценно Сега и Тук, ще успееш да преодолееш разсеяността си и пътешествията на разсъждаващия ум, ще успееш да доведеш себе си до много по-висше изживяване на живота, който живееш.

Не можеш да не присъстваш пълноценно, когато се вираш в очите на някое живо същество. То може да бъде кучето ти, котката ти, та дори и някое диво животно. Спри по време на пътешествие и кръстосай поглед с някое диво животно — лъв, тигър или мечка — пък да видим няма ли да почувстваш, че присъстваш пълноценно.

Когато почувстваш по този начин, че присъстваш пълноценно в срещата си с друго живо същество, може и да го обикнеш. Хората обикват своите домашни животни и чувството им е съвсем истинско.

Свършено невъзможно е, ако се вираш достатъчно дълго в очите на друг човек, да не го обикнеш, да не се влюбиш в него. Затова хората толкова бързо отместват поглед един от друг. Не смеят да се гледат в очите достатъчно дълго. Любовта, която ще последва, ще ги завладее. Но те не знаят какво да правят с любов, която ги завладява.

В мига, когато се отдадеш на любовта и й позволиш да те отведе точно където душата ти желае да отиде, няма да имаш никакви трудности. Цялата борба, която водиш, ще спре и ще познаеш Единението.

Точно това се случва в Мига на Сливане. Точно това се случва по времето на Пълно Потопяне в Същността. Това е много здравословен начин Да започнеш деня — или да го завършиш.

Или, както изглежда, да завършиш живота си.

Имам предвид онова, което ти бе казал: че някои хора изживяват сливането, разтапянето в цялото, единението през време на физическия си живот, но всички хора го изживяват в мига на своята смърт. Това бе казал, нали? Прав ли съм?

Ти си свършено прав. Никой не е изключен, никой не е дисквалифициран, никой не е изоставен.

А какво става с ония, които не вярват, че това ще се случи?

Изживяването ти след втория етап на смъртта не е породено от вярата.

А от какво?

От желанието, копнежа.

Ау. Ау, ау и три пъти ау.

Трите етапа на смъртта са замислени така, че да те доведат до твоето повторно самоопределение, самоотъждествяване — тъй нежно и толкова бързо, колкото пожелаеш.

Във втория етап на смъртта ти се отъждествяваш само с ума си и тъй изживяването ти се диктува от онова, което е В ума ти. Твоите вярвания пораждаат изживяванията ти.

Щом веднъж отхвърлиш това свое отъждествяване, изживяването ти ще бъде породено не от това, в което вярваш, а от това, което желаеш, за което копнееш. Това е началото на преживяването ти, което наричаш „рай“.

Можеш да изживееш тези три етапа на смъртта, които ти описах неколкократно, още докато си жив.

Я почакай за минута. Знаем, ти каза, че мога да изживея Мига на Сливане докато съм жив, но не бях те чул да казваш това.

Говорим за едно и също. Говорим за смъртта на идеята за отделяне. Това се случва в мига на твоята смърт, а може да се случи и по всяко време.

Трите етапа на смъртта са просто Трите Стъпки на твоего Повторно Самоопределение, Самоотъждествяване. Те са:

1. Освобождение от отъждествяването ти с твоето тяло.
2. Освобождение от отъждествяването ти с твоя ум.
3. Освобождение от отъждествяването ти с твоята душа.

Но ако не се отъждествяваме с нито една от тези страни на своето аз, с какво ще се отъждествим?

С нищо.

С нищо? Няма да се отъждествим *съвсем с нищо*?

С нищо отделно.

Докато мислиш, че си нещо, което НЕ си, ще си представяш, че имаш ограничения. Но Същността не познава ограничения. В Мига на Сливането ти се отъждествяваш с Цялото — което значи, че не се отъждествяваш с нищо отделно. Съвсем с нищо.

Буда отлично разбираше това и го постигна. Много майстори го постигнаха. Много хора не успяват да го разберат до края на живота си. Всички души го постигат при смъртта си. Затова съществува смъртта. Това е нейната цел.

И тъй, то не е нещо, което *би могло* да се случи, а нещо, което *се случва* с всекиго, когато се разделя с тялото си.

Да. И в третия етап на смъртта ти се срещаш с чудесното съвършенство на това, което си, видно през очите на Бога.

Това звучи прекрасно. Просто... прекрасно!

А ти още не си видял всичко. Сливането със Същността не е неговият край. В действителност е точно обратното. То е началото.

*След смъртта няма да изпитваш
никакъв вид страдание.*

30

Може да останеш слят със Същността толкова дълго, колкото искаш, но, както ти обясних, няма да пожелаеш това да продължи вечно, защото тогава не би могъл да познаеш възторга от изживяването. Страхотната енергийна промяна, която ще изживееш през Пълното Потопяне, ще те върне обратно назад, извън Същността. Ще бъдеш обновен и пресътворен, със самоличността, която си спомняш, че си имал, и ще стоиш в Сърцевината на Своето Битие.

Стаята, сърцевината на *Ябълкопортокала*, както бихме го изразили с нашата метафора.

Да. А сега си представи по-обширна стая. В нея частите от фреската, които си разглеждал, идвайки тук по Коридора на Времето, са окачени по стените. Тук не е целият стенопис, а само неговите части, откъсите от цялата рисунка, върху които ти бе съсредоточил вниманието си, минавайки по Коридора на Времето. Сега тези рисунки висят по стените като на художествена изложба. А ти бавно крачиш из тази „художествена галерия“, разглеждайки картините една след друга.

Когато изследваш по-задълбочено някоя от тези рисунки, изживяваш всичко, което се случва в нея. Не само онова, което ти се случва на тебе, а и онова, което се случва на всеки друг в картината.

Тези рисунки представляват всички мигове от живота ти и сега, изследвайки ги, ти получаваеш за пръв път пълна картина на случилото се във всеки отделен миг.

То често не е онова, което си си представял, че се случва. И винаги е повече от онова, което е съдържала твоята представа.

Ето че пак стигнахме дотук. Нима е случайно, че точно докато водим този разговор, в рамките на духовната почивка аз срещам една жена, на която бях помогнал в Бристол, Англия, и че тя ми разказва история, звучаща като ехо на твоите „метафори“?

Трудно бих повярвал на онова, което тя сподели с мен, но то съответства точно на казаното току-що от тебе! Като че ли някой — ангел или някой друг — ми изпраща от физическия, „действителния свят“ потвърждение на онова, което чувам от теб в този своеобразен разговор.

Разказът от жената и съвпадението толкова ме поразиха, че я помолих да напише всичко и да ми го изпрати. Ето написаното от нея. Завладяващата история на Елизабет Еверет от Обединеното Кралство, стигнала в изживяването си почти до смъртта.

Скъпи Нийл.

През уикенда в Бристъл обещах да ти напиша своята история, тъй че ето я тук. Седнал ли си удобно?

Бях 25-годишна, когато за пръв път през бурния си дотогава живот се почувствах доволна и благословена. Бях срещнала мъжа на мечтите си (след като бях целувала толкова много жаби) и бях бременна в осмия месец, очаквайки нашата дъщеря. Разболях се от нещо, което изглеждаше като грип. Приеха ме в болница.

Скоро разбрах, че имам шарка и бях ужасена. Самата аз бях работила в тази болница като акушерка и неотдавна пред очите ми три подобни случая бяха завършили в интензивното отделение. Знаех какво лечение ми е необходимо и то — СЕГА, ВЕДНАГА.

Въпреки че се чувствах много зле, се опитах да взема нещата в свои ръце. Помолих някои колеги да се отнесат по-сериозно към мене и с това неволно ги подразних. После всичко се разви като в черна комедия от грешки. Те не ми повярваха, не ми обърнаха внимание, маеха се, бавеха се, поставиха погрешна диагноза и предозираха някои лекарства. Така шарката се разпространи, прие злокачествена форма и инфекцията проникна в белите ми дробове.

Обикновено бдителни и наблюдателни, колегите ми този път късно видяха, че съм посиняла и накрая решиха да проверят равнището на кислород. Дъхът им спря, като видяха оксиметъра да показва 64%. Сякаш адът се беше отприщил и никой вече не можеше да разбере как при тези стойности все още съм жива.

Носилката, ми профучаваше през болницата към операционната, когато една колежка, анестезиоложка, остро подшушна в ухото ми: „Газовете в кръвта ти са ужасяващи. Ще трябва да извадим бебето, за да спасим живота ти. Прощавай, разбираш ли какво ти говоря?“ Външно не казах нищо, но ясно си спомням как креях (очевидно наум): „Разбира се, за Бога, прекрасно разбирам какво ми казваш. Предупредих ви още преди седмица, вас, стадо некомпетентни слабоумници!“

Само за няколко секунди към мен се втурнаха поне десетина души. Те дърпаха, бутаха, натикваха и сваляха нещо, бясно подготвяйки спешното цезарово сечение. Никога не бях изпитвала такъв ужас и унижение. Бях убедена, че „това е всичко“. Поривът ми към самосъхранение е бил толкова силен, че когато не можеха да намерят пулса, на бебето, се сдържах да се обадя, за да не им попреча. Дори не им подхвърлих: „А какво става с мене! Аз умирам! Боже, моля те, помогни ми!“ Креях отново и отново, но очевидно наум.

Анестезиоложката явно разтревожена, се наведе над мен и прошепна съчувствено: „Успокой се, за Бога, ще го извадим за минута“. И докато ронех сълзи на безпределно отчаяние, продължи: „Я спри да плачеш. Лигавиците в дихателната ти система са вече толкова възпалени, че ще ни затрудняваш още повече, ако трябва и да те интубираме.“ Тя предписа упойката и, предполагайки, че

вече е подействала, заяви на всеослушание: Да, случаят е спешен, но да не бързаме толкова, защото хирургът „още си яде сандвича...”

Съкрушена, измъчена, отчаяна и самотна, аз бях сигурна, че ще умра и че .?« това никога не го е грижа. Така заспах под въздействието на упойката.

Скоро след операцията дойдох на себе си (макар външно това да не си е личало) и осъзнах, че съм „настанена” в интензивното отделение. Много хора, разтревожени и загрижени, се суетяха около мене. Виждах ги неясно, всички тях, освен една сестра, застанала от лявата ми страна, облечена в малко демодирана колосана бяла униформа. Тя ми се усмихна и заговори с мек, успокояващ глас. „А сега трябва просто да оставиш тези хора да си свършат работата. Всичко е наред. Те знаят какво правят. При мен ти си в сигурни ръце. Сега спи.”

Облекчена, че операцията е минала, и успокоена от непохватното спокойствие на сестрата, си позволих да се върна обратно в света на „сънищата”. Почти веднага се озовах във водовъртежа на някаква вихрушка. Каква по дяволите беше тя? Въртях се, понесена от нея и усецах, като че ли ме пробождават дузини внезапни припламвания, проблясъци на изживявания. Всеки проблясък спираше бясното препускане за отрязък от време, които изглеждаше едновременно и като секунда, и като цял живот. В един от проблясъците нещо ме удряше, пробождаше, в друг самата аз прегазвах куче. в трети бягах да спася живота си през блатисто поле. в което газ с дъх на горчица изгаряше дробовите ми и бях наясно, че само след частица от секундата всяка молекула от тялото ми ще бъде разкъсана от взрив.

Тези припламвания. тези проблясъци не бяха просто представени като на картинка, а преживявани отново и отново. Можеш да вкуся, да чуя. да помириша и да видя всичко. Нямам съзнателен спомен за цялата поредица и все пак със сигурност знам. че всяко от тези събития никога никак ми се е случвало.

(Почакай. Тук трябва да те прекъсна. Не ми ли беше казал вече в този разговор нещо подобно? Когато те попитах какво става, когато някой умре, ти май ми беше казал нещо за това?)

Да, бях ти казал, че ако умреш, вярвайки в прераждането, можеш да изживееш мигове от предишни животи, за които нямаш съзнателен спомен.

Тъй си и мислех. Ето, че всичко е било, както някой би казал, съвсем „на място”.

С едно изключение. В Живота След Смъртта няма никакъв вид страдание.

Хмммм...

Някои от изживяванията на Елизабет са били „отсам” смъртта, а други — „отвъд”, в „отвъдното”. Тя наистина е била между двата свята. Ако е била изцяло в Живота След Смъртта през първата част на изживяването си, нямало е да изпитва никаква болка или пък страх, че ще страда.

Прекрасно. Да се върнем към разказана Елизабет).

Влакчето на ужасите продължавате да препуска. а после спря светкавично бързо, както беше и потеглило. Всички усещания изчезнаха, не остана буквално нищо. Пълна тъмнина. Тъмно като в рог. В началото почувствах облекчение. Благодаря, благодаря, благодаря, се провикнах. Мислено си свирках, въртях се и мърморех — хмммм. Нищо. Обзе ме паника и започнах да питам: „0, Боже мой, умряла ли съм? Това ли се е случило? Наистина ли след всичко туй ме чака вечност, в която освен мене няма да има нищо друго?”

Ужасът ми расте. Все още нищо. Само нарастващ ужас и гняв. „Какво? Няма нито ярка светлина, нито водач да ми покаже пътя? Къде е татко? Най-малкото, което би могъл да стори, е да се покаже. Ох, хайде де. НЕ. Помощ! Моля! Какво по дяволите съм направила? Нима съм мъртва? Няма ли никой друг? Ох, Боже, моля ти се, не. Искам да видя бебето си. Какво стана с моето бебе? Мъртво ли е? МОЛЯ. Умолявам те, моля ти се, не искам да умра.”

Нищо. Накрая се почувствах спокойна и притихнах вцепенена.

„Какво те кара да мислиш, че си мъртва?”

Тези думи долови моят несъзнателен слух. Потърсих опора в своето несъзнателно аз. Хайде де, познах гласа на медицинската сестра, застанала до леглото ми. „Благодаря ти. Божже, къде беше? И къде по дяволите съм аз? Как ще се измъкна от всичко това?“

„Какво те кара да мислиш, че си мъртва?“

„Да, да. ДОБРЕ. Разбрах. Не съм, мъртва, щом мога да те чуя. Какво, сигурно съм объркана, още не излязла от упойката?“

Драматична въздишка ... КАКВО ТЕ КАРА ДА МИСЛИШ, ЧЕ СИ МЪРТВА?“

„Добреее. Всичко изглежда объркано, странно. Защо продължаваш да ме питаш това?“

„Ти ме попита. А сега, какво те кара...“

И започна една изтощителна дискусия, която, изглежда, продължа дни наред. Докато бълнувах яростно и декламирах с гръмки надути фрази колко нечестно, несправедливо и жестоко е това, че съм тук, каквото и да значеше това „тук“, тя се противопоставяше на всеки мой аргумент. Тя ме предизвикваше, оспорваше правото ми да живея, питаше ме с какво съм по-различна от всеки друг. Чувствах се нажежена до бяло от ярост, че просто не мога да се справя с тази тъпа маниачка.

А после започна да проблясва трептящата, примигваща книга, нещо като трептящ, примигващ филм. Знаеш ли, точно като книга със залепени човешки образи, каквато рисуваши, в последователни кадри и после прелистваши, за да ги анимираши. Когато филмът започна, разпознах в него действащите лица. Това беше моят живот. „Ах, ха!“ засмях се, „този стар виц, трябва да съм мъртва, щом животът ми пробягва пред очите ми.“ Никакъв отговор, само дълбока въздишка и БАМ!

Бях разтърсена до дъното на душата си, когато почувствах цялото въздействие на всеки от кадрите. Всички те мигновено проблясваха, отминавайки и все пак се кълна, че усещах пълната сила на всеки отделен миг не просто като че ли само аз си го спомням, а като че ли чрез мен си го спомня и всяка душа, засегната от него.

Това не беше каталог на миговете в моя живот, съзнателно събрани и подредени от мен. Тук бяха много малко мигове, лесно съживявани събития. Това не беше моята оцветена с ярки багри автобиография. През повечето време картините пробягваха в действителна последователност от раждането ми нататък, но имаше моменти, когато събитията се свързваха по някакъв начин и тогава картините се клатушкаха напред и назад във времето и с това ми помагаша да разбере напълно какви са били последиците от която и да било моя мисъл, дума и действие.

Тези спомени съдържаша целия спектър на моите чувства и сега мога да ги разпозная като мигове, в които съм имала възможност да покажа или да видя отделни страни, аспекти на божественото. Осъзнах, че много често не най-драматичните мигове от живота ми са оказвали върху мен най-силно въздействие. Наглед незабележими събития често са прошумели през годините и са оставили незаличими следи. Те се разпростират от болката и разочарованието, причинени от случаен ехиден коментар до необузданата радост, предизвикана от постижението ми — да карам колелото си за пръв път без стабилизатор.

Спомням си чувството и истината във всеки кадър, като че ли е запечатан в съзнанието ми, но се мъча да си спомня ясно и подробно свързаните с него събития. Като че ли физическите събития са загубили значението си след като веднъж стойността им е била разбрана. Сега, като си спомням всичко това нито за миг не се чувствам осъждана и не осъждам себе си — просто разбирам, че съм видяла своето истинско аз.

Когато примигващата книга, примигващият филм свърши, бях буквално изтощена. Все още държах да победа в спора, да докажа правото си на живот и все пак примигващата книга беше отнесла, почти целия вятър от платната на кораба ми и чувствах, че единственото, за което все още си струва да се боря, е желанието да прегърна детето си и да видя хората, които обичам.

Дори и това горещо желание беше някак си посмекчено след обзора на моя живот. Опитах се да споря, но сърцето ми вече не беше тук. Всяко мое изказване или възражение срещаше отличен отговор. Накрая изхленчих: „Знаеш ли какво. Ти победи. Аз не мога да се боря повече. Не ми остана вече да прибавя нещо. Отказвам се.“

Преди да изрека, по-скоро преди още мислено да изрека тези думи, почувствах облекчение. Лечението, за което бях мислила с горчивина, бе заляло моето съществуване и ме защитаваше със своята безусловна подкрепа. То ме успокояваше, вдъхваше ми увереност, спокойствие и сили като че ли всички тези чудесни души бяха с мене, държейки съществуването ми в ръцете си и осигурявайки неговата сигурност и безопасност.

Внезапно бях пренесена от това чудесно място в едно невероятно преживяване. Не зная как, но чувствах, че летя над пейзаж от покрити със сняг планини, просторни езера, гори и поля. Прелетях над едно индианско племе, което по нищо не приличаше на картините и описанията за него, които бях

виждала. Зърнах майка, която гледаше децата си с нежна, бъдеща удивление гордост, после прелетях над нея и се устремих към върха на внушителна планина в далечината.

Точно на върха се озовах лице срещу лице с оня, който предполагах, че трябва да е водач. Беше индиански вожд. Когато погледнах чертите на неговото състарено обветрено лице и бях запленена от погледа му, отчаянието ми изчезна. Чувствах с всяка фибра на своето съществуване, че той ми помага да осъзная една съвсем дълбока истина, но в съзнанието ми са останали единствено думите му: „Трябва да бъдеш търпелива, но ще бъдеш отново три.”

Тогава мигновено заспах и също тъй мигновено се събудих в Интензивното Отделение. Тогава започна най-трудната част от всичко!

Казаха ми, че девет дена съм лежала без съзнание в кома, донякъде дошла по естествен път, донякъде предизвикана от упойката. Лее от сестрите, които се грижеха за мене, ми казаха, че през това време дишането ми на два пъти е спирало и е трябвало да бъде включена на изкуствено дишане.

Най-интересен за мен обаче е периодът от приблизително шест часа, през които сърцето ми е било с неочакван, дисфункционален ритъм, наричан атриална фибриляция. През това време сърцето ми е било толкова бързо, като че ли буквално е трептяло, примигвало, точно като моята „трептяща, примигваща книга”. Това „трептене, примигване” нито подобрило, нито влошило физическото ми състояние и не отговаряло на никакви лекарства, давани, за да го преодолеят.

За най-голяма изненада на лекарите това трептене спряло — внезапно и по необясним наглед начин. Точно тук една лекарка внезапно си спомнила за предишен случай, с който се е занимавала, и започнала курс на лечение, който без съмнение ми спасил живота. Вярвам, че щом веднъж съм „се предала” и лекарството се е вляло, тялото ми е отговорило на неговото въздействие и жизнено важната информация е била „дадена” на медиците. Тъй моят ум, тяло и душа отново са били обединени, точно както беше обещал индианският вожд: „Трябва да бъдеш търпелива, но ще бъдеш отново три.”

Дъщеря ми, Лили, е жива и здрава. Тя носи у себе си нещо, което бих нарекла природна сила. А аз видях в една телевизионна програма точно същия пейзаж, над който бях прелетяла. Проучих къде е била снимана програмата и пред август ще посетим тези места. Открих много факти за това място и те ме карат да вярвам, че там има хора и ресурси, които ще ми помогнат да продължа процеса на своето възстановяване след болестта.

*Отделните мигове от живота ти са онова,
което използваш, за да сътвориш
изживяването си за Своето Аз.*

31

Не е ли възхитително това? Колко близо е изживяването на Елизабет до онова, което наистина се случва след смъртта?

То Е точно това, което й се е случило, когато е навлизила все по-дълбоко и по-дълбоко в преходното пространство, коридора между физическия живот и духовната сфера. Както бях казал в началото на този разговор, у всекиго изживяването е различно в много отношения — и все пак има неща, които се срещат във всеки отделен случай. „Обзорът на живота” е едно от тях.

Но този обзор на живота ми звучи като нещо, което може да бъде болезнено. Имам предвид, че някои от миговете в живота ми могат да бъдат неприятни или заради нещо, което съм преживял, или заради нещо, което сега забелязвам, че съм причинил на някой друг.

Няма никаква болка и никакво неудобство.

Ох, вярно. Бях забравил.

Спомни си, че изостави своето чувство за самоличност заедно с ума и с мислите, които си имал за самия себе си, изостави ги тук, във втория етап на смъртта. В третия етап ти се сля с Цялостта.

И в Мига на Сливането се отказах от последното си чувство за самоличност заедно с индивидуалната страна на това, което мислех, че съм, което наричах „свое аз”. Стоях край „себе си”, ясно виждайки „себе си”, но без да се отъждествявам на емоционално равнище със съществуването, което виждах.

Добре. Разбрал си го.

Сега, ако се върнем към нашата метафора, ти си в третия етап на смъртта, минаваш през Мига на Сливане и докато изживяваш в момента пълноценно Сърцевината на Своето Битие, виждаш цялата „художествена галерия”, всички изживявания в своя живот и можеш да погледнеш на тях обективно, все едно че прелистваш една книжка с картинки, гледаш филм или изучаваш великолепно произведение на изкуството — като всяко от тях е твое изживяване. Изучаваш всеки миг, докато почувстваш, че си го разбрал. После минаваш към следващата картина, следващия миг, следващата „рисулка”.

По този начин минаваш през и около цялата галерия; уверяваш се, че си разгледал цялата сбирка. Всеки миг е важен за тебе, защото разбираш, че докато изследваш отделните мигове в своя живот, ти използваш тези мигове, за да сътвориш изживяването си за Своето Аз — и скоро ще решиш как би желал да пресътвориш Своето Аз отново.

Хубаво, спри за малко. Има нещо, което ме обърква. Знам, че всичко това е метафора, а не действително „както е” —

— да опишем всичко „както е”, без да използваме метафора, наистина ще те затрудни да го разбереш.

Разбирам. Но дори и като знам, че това е метафора, трябва малко да „го поразниш”. Има нещо, което не ми е ясно. Мислех, че „придобивам отново” своята самоличност, когато изплувам от Същността, когато „срещата ми с Бога” е свършила. Как иначе бих знаел „кой съм аз”?

Ти го знаеш.

Тогава как е възможно да мина през този „обзор на живота си” — да хвърля поглед върху всички тези картини на мигове от току-що преживяния си живот — и да не чувствам нищо? Извършил съм някои доста грозни неща. Казвам го със съжаление. А също и малък брой хубави неща. Но ако съм придобил отново самоличността си, изгубена през ранните етапи на смъртта, как е възможно сега да не изпитвам чувство на тъга, щастие или страдание, свързани с всичко това?

След като твоята „среща с Бога” е свършила, ти наистина получаваш яснота за ограничената самоличност, която си притежавал през последния си живот, но не се връщаш обратно в тази самоличност. По-скоро изживяваш Своето Аз като много по-широко от онова, предишното, много по-неограничено.

Да видя сега мога ли сам да извлека аналогия, за да стане ясно дали правилно съм го разбрал.

Давай.

Доста години прекарах в театъра, работейки и в любителски, и в професионални театри в шест щата. Затова ето как се видях внезапно да размишлявам над казаното от тебе...

То е все едно да изляза, след като съм играл роля, за която не ми стигат ограничените ми способности и умения, после да си съблека театралния костюм, да облека градски дрехи и да вляза в света навън като напълно способно и силно същество.

Извън театъра има рекламна витрина с мигащи светлини и с мои снимки във възлови сцени от представлението. Виждам се на тези картини да гримаснича, да се усмихвам, да плача или да крещя с ужасен гняв, но, разбира се, без да имам вътрешна емоционална реакция към която и да било от тези сцени. Зная, че това не съм аз — че аз самият стоя и разглеждам тези снимки — но когато съм бил вътре, на сцената, страданието, болката и радостта, които съм представял, са били толкова истински не само за публиката... *но дори и за самия мен*. Виж колко добър актьор съм бил!

Но като гледам сега снимките, виждам как съм можел да изиграя някои от сцените по-добре — или по съвсем различен начин. И решавам да направя това на следващото представление. После си тръгвам по пътя. Първа спирка: библиотеката. Искам да науча повече за героя, за ролята, която играя!

Браво! Това е чудесна аналогия! Тя е много близо до онова, което изживяваш, минавайки пред Сърцевината на Своето Битие и разглеждайки „художествената галерия“ от мигове в твоя живот. А като излезеш от Сърцевината на Своето Битие, ти **НАИСТИНА** в някакъв смисъл „отиваш до библиотеката“, за да намериш нещо повече за своя герой.

Но моля те пак, кажи ми защо трябва да си давам труд, да си създавам грижи? Защо да изляза от Сърцевината? Част от мене продължава да се чуди, дори след всички тези обяснения — защо го правя, *защо бих го направил*, защо да изляза някога от Сърцевината? Защо да не остана там завинаги? Нима това не би бил „рай“?

В природата на Живота е да изразява себе си. Това прави Животът. Той не може да не го прави, иначе не би съществувал. А сега замени думата „живот“ в горното изречение. Отбележи, че „животът“ може да бъде наричан и „Бог“, „Онова, Което Е“, „Същината“, „Енергията“ или както другояче би желал да го назовеш. Няма значение каква дума използваш, ние все говорим за Живота.

В процеса на самоизразяване Животът доста буквално „изразява“ Себе Си. Тоест, *изтласква Себе Си* **НАВЪН** от Себе Си, раждайки Себе Си като една страна, аспект **ОТ** Себе Си, тъй че да може да Познае Себе Си чрез Своето Собствено Изживяване.

Това е трудна работа. Тук има много нещо за осмисляне.

Карай бавно. Карай полека. Разглеждай мисъл след мисъл, идея след идея.

1. В процеса на самоизразяване, тоест изразяване на Себе Си, Животът доста буквално „изразява“ Себе Си.
2. Да „изразиш“ означава „да изтласкаш навън“. Животът Изтласква Себе Си навън от Себе Си.
3. В някакъв смисъл той ражда Себе Си като една страна, аспект от Себе Си.
4. Той прави това, за да може да Познае Себе Си чрез Своето Собствено Изживяване.

Точно това значи да бъдеш роден отново.

Точно това означава.

И аз съм „роден отново“ и излизам от Сърцевината, за да мога — по твоите думи — „по-добре да успея да Позная“ онова, с което съм се сблъскал в Сърцевината, като нещо „истинско“, видяно от разстояние.

Да, ти отлично си го схванал. Това е целта на процеса на смъртта — и раждането. Ти непрестанно влизаш и излизаш от Сърцевината на Своето Битие, тъй че да можеш да Познаеш и Изживееш истинската природа на това Кой Си Ти. Използваш отдалечаването, за да Познаеш и Изживееш Цялостта като отделни, неповторими изяви на Своето Аз. Защото когато Цялостта Е Цялостта, тя изживява само Цялостта, а не и нейните съставни части.

Ами ако не мога да бъда по-добър, отколкото съм? А ако съм изживял напълно майсторството в живота, който току-що съм преживял? Какво ще стане тогава? Нима цикълът ще свърши?

Не. Просто ще определиш „майсторството“ по нов начин.

Ще вдигна летвата.

Да.

Тъй че да продължи играта. Тъй че да продължи процесът.

Да. В природата и в желанията на Живота е да създава още Живот и да го създава все по-обилно.

Всичко расте и развитието няма край.

Винаги помни това, защото то е...

ПЕТНАДЕСЕТИЯТ СПОМЕН

Развитието, еволюцията няма край.

Вече ти описах цикъла на вечния живот. Тъй като и ти, както всичко в Живота, искаш да пресъздадеш себе си наново, ще отидеш в духовната сфера, в която ще узнаеш и разбереш повече за това Кой Си Ти и какво избираш да бъдеш. После ще се върнеш в Сърцевината на Своето Битие и оттам — назад във физическия свят, пътувайки по същия Коридор на Времето в различни посоки или пък заедно по различни Коридори, тъй че да можеш да Познаеш чрез Своето Изживяване какъв изглежда че си и какъв избираш да си.

Но как ще разбера какъв искам да бъда? Не разбирам това. Кога ще трябва да направя този избор?

Ще направиш този избор, когато отговориш на Светото Разследване.

Аха, накрая.

Почти всеки, който умира, не умира за пръв път.

32

Аз все чакам и чакам. Тъй че кажи ми, преди да изгубя търпение. Какво е Светото Разследване?

В края на живота ти, в онова, което описахме като трети етап на смъртта, ще ти бъде зададен един необикновен въпрос. Това ще е най-важният въпрос, който някога ти е бил задаван, и отговорът ти ще бъде най-важното изявление, което някога си правил и най-великият Миг на Свободен Избор, който някога би могъл да си представиш.

Това е толкова важно, че всички ангели на небето ще се спрат, за да чуят какво казваш. То е толкова важно, че всички онези, които си обичал, ще се съберат около тебе, за да те слушат. То е толкова важно, че Самият Бог ще присъства, когато ти бъде зададен въпросът. Всъщност Той или Тя ще ти зададе въпроса.

Какъв е въпросът?

„Искаш ли да останеш?”

Моля? Ще ме питат дали искам „да остана”? Къде да остана? Имаш предвид, *да остана* мъртъв?

Да. Казано с човешки думи, с твоя език, да. Това ще бъде въпросът.

Искаш да кажеш, че ще мога да направя този избор?

Ти можеш да направиш всеки избор. Избор относно всичко.

Това е основната тема, която развивам от началото на нашия разговор. Вече стигнахме до края на един десетгодишен диалог, а ти все още ми задаваш този въпрос.

Добре де, знам, че имам избор за всичко в живота, но не знаех, че имам избор и за смъртта. Нима ми казваш, че ако не искам да остана мъртъв, това не е неизбежно?

Точно това ти казвам.

Това ... това не е възможно. Това не е ... то противоречи на всичко, което някога съм чувал. Не разбирам. Във всеки миг на смъртта си ние имаме избор да „вървим напред или да се върнем“?

Точно така. Точно този избор ви е даден. И тук е ...

ШЕСТНАДЕСЕТИЯТ СПОМЕН

Смъртта е обратима.

Тук се чувствам, като че ли съм във влакче на ужасите. Единственото, което мога да направя, е да се държа. Какво се опитваш да ми кажеш?

Всеки, който „е умрял“, може да вземе решение как иска да продължи да живее — и къде.

По колко интересен начин го каза.

Това е *единственият* начин, по който може да бъде казано, защото то е точно така. Спомни си, че Седмият Спомен гласи: „Смъртта не съществува“.

Тя не съществува.

Когато човек направи онова, което наричате „умира“, той винаги получава избора: Искаш ли да имаш изживяването, че животът, който току-що си напуснал, продължава? Или искаш да имаш изживяването за една действителност, в която влизаш, отправил се към духовната сфера?

Имаш предвид, че всеки, който е умрял, има възможността „да се върне обратно в живота“?

Да. Душата може, в своето изживяване, да „отмени“ „смъртта“, през която току-що е минала.

Как, как за Бога, може да стори това?

Просто като каже на Бога, говорейки/мислейки/чувствайки: „Не искам да умра сега. Искам да се върна обратно.“

На всяка душа се задава въпросът: „Готова ли си? Искаш ли да продължиш?“ Това е най-милият, най-нежният въпрос. Задава се на всички души „дошли в отвъдното“ от физическия свят. Ако мисълта/чувството/отговорът е „да“, душата продължава пътуването си към духовната сфера. Ако душата поиска „да се върне обратно“, тя мигновено бива „изпратена обратно“ във физическия свят ... *пристигайки там части от секундата, преди, да „умре“*.

Това ми взема ума. То е съвсем неправдоподобно. То обръща представите ми дори малко ме натъжава. Ако то е вярно, защо някой, който наистина обича семейството си, няма да иска да се върне назад? Имам предвид, че колкото и чудесно да е в „рая“ — а вярвам, че там е чудесно, макар ти още да не си ми го описал, да не си ми разказал какво се случва „от другата страна“, в „отвъдното“ — то винаги ще е там и ще ни очаква. Не е ли донякъде егоистично да стоиш там, знаейки, че можеш да се върнеш назад и че обичаните от тебе хора страдат, наранени от това, че си ги напуснал?

Сигурен ли си, че не сме обсъдили това?

Добре де, но ти току-що *го каза*. Един слон е застанал в средата на стаята. Нима очакваш да не му обърна внимание?

Не казах това, за да те натъжа.

Сигурен съм, че е така, но ... кажи ми каква е целта на всичко това?

То е просто тъй, както вече казах: след смъртта всяка душа получава възможност да остане в Живота След Смъртта или да се върне във физическия свят, от който току-що е дошла.

Да, разбрах това. Но те моля да ми го обясниш по-подробно. Кога точно се случва то?

То се случва след като се слееш със Светлината. След Мига на Сливане.

Хубаво, ама не е много честно. Кой на земята може да се състезава с това? Защо ще иска някой да се върне във физическия свят, след като се е слял с Бога? Наистина мисля така.

Всъщност много, много души го правят.

Какво? Защо? Нима казваш, че много души биха предпочели да се върнат на земята, вместо да останат в рая? Това не говори много добре за рая.

То говори, че раят е точно онова, което си представяш, че е място, където можеш да получиш всичко, което пожелаеш.

След сливането със Същността душата разбира много неща. Разбира, че не съществуват съд и присъда. Разбира, че в Живота След Смъртта не може да се случи нищо лошо. Душата разбира Какво е и Коя е. Разбира целта на Живота и процеса на неговото развитие. Разбира напълно и изцяло природата на Основната Действителност. И разбира, че Животът След Смъртта винаги ще бъде тук и ще я чака, ще я чака во веки веков.

Или както някой би озаглавил един филм: „*Раят може да почака.*”

Точно така. След сливането си със Същността душата разбира наистина всичко, което сега ти казвам. Но сега разбира това не умозрително, а чрез собствен опит. И тогава много души *наистина* избират да се върнат във физическия свят. Действително *повечето души го правят*, поне веднъж.

Повечето души го правят?

Почти всеки, който умира, не умира за пръв път. Ако предпочете този път „да си остане мъртъв”, то е защото наистина чувства, че е завършил онова, което е дошъл да свърши тук. Затова не му завиждай, че си е тръгнал, нито пък му се ядосвай, че не се е върнал. Всички те идват тук много пъти, за да са с вас. Много пъти.

Тук вече се чувствам изгубен. Изгубен съм. Този разговор ме е отвеждал до места, където дъхът ми спира, и аз все се опитвам да го поддържам. Свърших, струва ми се, доста добра работа — но сега това ми се изплъзва. Това е толкова далече от ума ми, че, струва ми се, никога няма да стигна до него, да го разбера.

Опитай се.

Не знам откъде започна.

Задай ми някакъв въпрос.

Добре. Какво имаш предвид, като казваш, че онези, които обичам, са идвали много пъти при мен?

Имам предвид точно това. Имам предвид, че онези, които обичаш, са идвали при тебе нееднократно, бидейки не на себе си в желанието си да завършат всичко, свързано с тебе, и всичко, което са искали да изпълнят в живота си.

Мама умря и си отиде. Никога не се върна назад.
Татко умря и с това свърши всичко.

Брат ми се беше строполил върху кормилото на колата си, *докато я е карал*, за Бога, и снаха ми е трябвало да се протегне и да насочи колата плътно към дясната страна на пътя и някак си да успее да се добере до педала на спирачката и да я спре. При това наскоро е била преживяла инсулт и половината от тялото ѝ не се е движела добре!

Не ми е приятно *да говоря лошо* за всичко това, но ако душата може да се върне назад след мига на смъртта си, ако има този избор, защо брат ми не е направил необходимото да се върне назад в своето тяло, поне докато успее да изкара колата встрани от пътя, преди да умре *още някой*.

Ти много се разгорещи по този повод, нали?

Предполагам. Стоиш тук и ми казваш, че всеки, който е умрял, може да се върне назад в живота, ако пожелае? Казваш ми, че мама, татко и по-големият ми брат, когото боготворях, са стигнали „отвъд”, където са получили възможност да се върнат назад, и всички те са *отказали* да го сторят? И не би трябвало да се „горещя” във връзка с това? Имам предвид проблема на изоставянето, който ти бе споменал ...

Това трябва да е проблемът на изоставянето, разискван във всички времена. Майката на Всички Проблеми на Изоставянето.

Разбирам. Тук става дума за теб, не за тях.

Какво?

Някой, когото обичаш, умира и ти си загрижен не за него, а за себе си.

Хайде де, това не е честно. Ти току-що ми каза нещо съвсем неортодоксално във връзка с всичко това. Каза ми току-що, че най-близките ми хора са имали възможност да се върнат при онези, които са обичали и които сега скърбят за тях, а всички те са отказали да го сторят.

Но бях ти казал също и че всички те нееднократно са се съгласявали да го сторят. Ако са си отишли и са *останали* там, то е защото този път са били „свършили” всичко, напълно всичко. Това е било крайното им отпътуване. Било е тяхното Последно Сбогуване. Всеки друг път те са се връщали.

Всеки друг път? Не мога да си спомня някой от тях да се е „връщал”. Никой от тези, за които говоря, не се е връщал към живот след операция, нито внезапно е оздравявал след тежка болест или нещо от тоя род. Когато си „отидоха”, си отидоха. Бум. Свърши се. Край на историята.

Майка ти си е „отивала” четири пъти.

Какво?

Това, което ти наричаш нейна смърт, майка ти ще нарече своя последна смърт. Без да броим още няколко, през които е минала по-рано.

Майка ми е умирала няколко пъти преди това? И се е връщала назад?

Да. Нека те попитам нещо. Знаеш ли дали на майка ти някога ѝ се е случвало „да пропусне за малко”?

„Да пропусне за малко”?

Мигове, в които почти е умирала, но за секунда е пропускала това.

О, имаш предвид, когато е била „на косъм от смъртта”?

Точно това имам предвид. Знаеш ли дали някога е преживявала нещо подобно?

Не, не знам. И да е преживявала, не ми е разказвала за тях. Защо?

Сега ще ти разкажа как е преживяла четири. От тях два след твоето раждане.

Шегуваш ли се с мен? Истина ли е това?

Истина е. И трябва да знаеш, че това не са били мигове, в които „почти“ е умирала. А мигове, в които е *умирала* ... и във всеки от тези мигове е избирала да се върне назад.

Не мога да повярвам. Какво ми казваш? Защо се е връщала?

Не е била свършила всичко. Чувствала е, че то не е завършено. Знаеш ли, че почти е умряла при раждането ти?

Не. Никой никога не ми е казвал това.

Вярно е. В твоята сегашна действителност тя почти е умряла, довеждайки те на бял свят. В Друга действителност е умряла. После е решила да се върне назад. Решила е, че иска да те отгледа, не да те остави на милостта на света. Върнала се е обратно. В твоята действителност казват, че „почти е умряла“.

И друг път ѝ се е случвало, като умре и отиде в Живота След Смъртта, да си спомни онова, което е трябвало да си спомни, и е правела избора да се върне назад.

По-късно, когато най-малкото ѝ дете (тоест ти) е достигнало пълнолетие и е било на път да си създаде собствен живот, тя е умряла „завинаги“. Дори тогава е била млада — около година по-възрастна отколкото сега си ти. Но тя е била свършила всичко, напълно всичко. Не е имало защо да се връща назад. Било е вече време да си почине и да се порадва на следващото си изживяване — което, казано накратко, е било да се качи на следващото стъпало от своето собствено развитие. Това и направи. Сега е нещо, което ти би нарекъл ангел. Помага на другите, както винаги го е правила.

Ни най-малко не съм изненадан. А какво е станало с татко? Къде е той?

Не мисля, че е мъдро и полезно за тебе да навлизаш в пътешествието или положението на всяка от душите, населявали твоя живот. Душата и същността на онзи, когото наричаш свой баща, след смъртта си намери пълно щастие и свършен покой, можеш да бъдеш сигурен в това.

Всички души са го намерили. Всички, без изключение.

Само секунда. Нещо, което каза за мама, втори път ми прави силно впечатление. Тя никога ли няма да се върне отново във физическа форма? Беше казал, мисля, че процесът на минаване от духовната сфера във физическия свят и пак обратно е безкраен и вечен.

Казах го. И е така. Не съм казал, че майка ти не се е върнала физически. Казах, че тя е ангел.

Могат ли ангелите да имат *физически облик*? Могат ли да бъдат от плът и кръв?

Ангелите се такива, каквито биха желали да бъдат. Ако искат да имат физически облик, могат да го имат. Ако искат да бъдат чисти духове, могат да бъдат чисти духове. Ангелите пътуват между двата свята.

Навсякъде около нас има ангели. Едни от тях имат физически облик, а други са духове.

И може един от тях да е мама?

А ти как мислиш?

Мисля, че е така. Често я усещам близо до мен. Мислех, че си въобразявам това. Мислех, че то не е действително.

Помисли си пак.

А татко?

Той ти помогна да напишеш тази книга. Мислиш ли, че по чиста случайност *осъзнаваш това на рождения му ден!*

Боже мой, това е рожденият му ден! Целият ден си мисля за него и пиша това на 29 юни — рождения му ден ... възможна ли е такава случайност, такова съвпадение?

Баща ти казва: „Нищо му няма.”

Добре, добре, достатъчно. Искам да кажа, че тук съм удивен, защото той би казал точно това. Може ли тук да се пораздвижим? Кажете ми как може човек да стане ангел? Как може да получи такова повишение?

Никой не получава „повишение” Не става дума за напредване, за получаване на по-висок ранг. Не става дума за това, че някой е „по-добър” от другите.

Хубаво, но някои може да са стигнали по-напред по пътя ...

Кой е „по-напред” по един кръг?

Но мислех, че ти каза ...

Слушай ме. Ти се движиш по безкраен кръг. В него няма начало и край. Ти не си „по-добър” или „по-лош” от която и да било друга душа по кръга. Целият кръг е свещен и ти си просто там, където си.

Една от трудностите, които хората са създали на земята, е че мнозина смятат своята представа за „по-добра”. „По-добре” е да бъдеш мюсюлманин или е „по-добре” да бъдеш мормон, или е „по-добре” да бъдеш юдей или бахай, или християнин, или е „по-добре” да бъдеш мъж, или жена, или консерватор, или либерал, или французин, или италианец, или черен, или азиатец, или кавказец, или член на Криспс или на Блъдс или на каквото и да БИЛО.

На вас са ви втълпявали, че един от вас е по-добър от друг, а това просто не е вярно.

Но тогава ще те питам направо. Ако не става дума за „повишаване”, нито за „напредване”, как тогава може наистина да станеш ангел?

Ти избираш да станеш ангел.

Ти избираш?

Ти избираш *всичко*. Няма нищо, което ти да не си избрал.

Може ли един ангел да избере да престане да бъде ангел?

Разбира се, че може, и някои ангели са го сторили. После можеш да решиш да станеш ангел отново. Можеш да обикаляш наоколо по кръгове и цикли, по примки, да правиш лупинги, да пътуваш по спирали, можеш да се движиш по права линия, можеш да „останеш в рая” за едни, можеш в следващата секунда да се върнеш обратно на земята — можеш да имаш всичко, както си пожелаеш.

Имаш ли някаква представа Кой Си Ти?

Тук се опитваш да ми го кажеш и аз виждам, че се съпротивлявам на това.

Ти си Бог.

*Аз сам твоето аз, което просто
те кара да си спомниш за мене.*

33

Роберт Хенлайн е написал това в една книга преди четиридесет и пет години.

Още едно от моите послания.

И тъй, аз също ли „съм се върнал отново към живот“?

Добре, нека те попитам за това. Имал ли си случаи, в които ти е изглеждало, че си „продад фермата“, че си „се предал“?

Имал съм, то се знае. Сега се сещам за неща, които споменавах. Сигурен съм, че мигове от този род са ми минали през главата.

Разбира се, че те ти са се случвали. Искаш ли да ти ги опиша?

Не, не, знам за кои говориш ...

Има един, за който може и да не знаеш. Има един, за който може и да не си спомняш. Мига след раждането ти. Роди се като недоносче. Тежеше малко повече от две кила. Не очаквах, че ще оживееш.

Но оживях.

Да, втория път.

Прощавай, какво каза?

Втория път оживя. Първия път — не.

Хайде бе. Май пак излязохме от пътя. Излязохме от пътя.

След като умря първия път, ти почувства, че онова, което си влязъл да изживееш във физическия свят, не е завършено.

И какво е било това?

Да даваш на другите. Ти искаше да изживееш това — да даваш на другите. Умирайки, направи най-доброто, което можеше, но накрая почувства, че то не е достатъчно. Пожела да изпиташ още неща от този род.

Почакай за минута, аз „умрях“ при раждането си, за да дам нещо на другите?

Ти помогна да се осъществи изцяло програмата на майка ти и на баща ти. В този миг ти даде единственото, което трябваше да дадеш, своя живот, за да помогнеш да се осъществи изцяло програмата на твоите родители.

А каква беше тяхната програма?

Те сами ще ти разкрият това, като му дойде времето. А то ще дойде.

Но аз мога да ти кажа по всяко време каква е твоята програма. Твоята програма в този живот е да изживееш възможността си да обичаш. Самоотвержено. Без остатък. Ти направи това в първия миг на живота си. Даде живота си заради друг. Но, както казах, почувства, че недостатъчно си изживял какво е чувството да даваш. Искаше да продължиш да даваш. И тъй скочи от една действителност в друга.

Моля?

Спомни си, че вече обсъдихме възможността да има алтернативни действителности. Когато „умря“, а после „се върна обратно“, ти просто премести своята ясна осъзнатост в една друга, алтернативна действителност. В тази действителност ти отново изживя мига на своята „смърт“, но този път не умря, а оживя. Понякога това изглежда, като че ли „за малко си пропуснал“ нещо. В случая — да умреш. Друг път може да изглежда, че внезапно си се възстановил, изненадващо си оздравял. То е все едно да те вкарат във Влага на Времето мигове или седмици преди да „умреш“, а после да преместят стрелката и да отклонят влака в друг коловоз.

Ти и друг път си правил това. Направи го и в двата случая, за които знаеш, за които си спомняш. Във всеки от тези мигове — спомняш ли си ги? — ти си мислеше, че си обречен, че си пътник.

Разбира се, че си мислех така.

И беше прав. Ти наистина беше пътник. Имам предвид, че си *беше тръгнал*. Беше си отишъл.

Бях мъртъв?

И двата пъти.

Това умът ми съвсем не го побира. *Бил съм мъртъв?*

Мъртъв като пирон.

И все пак ето ме тук сега.

Да не мислиш, че само котките имат по девет живота?

Да, всеки път ти беше в състоянието, за което казваш :”той е мъртъв”. Мина през всички етапи на „смъртта“. Тъй като в живота си беше чул за „ада“, пътьом си създаде свой собствен „ад“ и мина през изживяването за него. После стигна точката, в която трябваше да се спомняш. И там наистина си спомни, че „ад“ не съществува. После си създаде нещо друго, нещо много по-приятно, но пак не беше удовлетворен. После се срещна с мене в мига на Пълно Сливане. После видя Обзора на Живота си. После аз извърших Светото Разследване и ти реши да се върнеш назад.

Каза ми, че чувстваш, че не си „завършил всичко“.

Сега разбирам много по-добре бележката, която получих преди няколко месеца. Виж ти, сега нещата наистина придобиват смисъл.

Ето, прочети я ...

Драги Нийл,

Ако това може да има някакъв смисъл, бих желала да ти разкажа накратко какво ми се случи точно преди Коледа.

Имах служебна командировка и въпреки нежеланието си трябваше да се разделя със съпруга си за шест седмици в навечерието на Коледа, В средата на командировката разполагах с една свободна седмица, през която можех с колата си да стигна за пет часа от Гранд Джънкшън до Лавланд КО и да бъда за Коледа у дома. Потеглих на 22 септември в 11 часа през нощта. Надявах се да избягна развалянето на времето, което се предвиждаше за следващия ден. В звездната нощ небето беше чисто до влизането ми в тунела Айзенхауер при прохода Лавлънд Пас.

Като излязох от тунела, се озовах в истинска виелица, а после потънах в непроницаемата белота на снега. Крайно трудно ми беше да карам колата и се молах Богу да ме запази здрава и читава. Като стигнах до Денвър, стана по-леко. Продължих напред по пътя I-25 и там настилката вече стана доста суха. само тук-таме имаше снежни навявания. Пътувах по една права отсечка с 50 мили в час, когато се плъзнах на един заледен участък, колата ми се завъртя и изхвърча настрани. Беше 4 часа сутринта.

Блъснах се в лявата мантинела и внезапно усетих силна болка в долната част на лицето си. Не знаех дали съм наранена зле, а като видях как отдалече се задава един камион, доста се уплаших. Моторът на колата ми бе изгаснал и тя бе спряла, по средата на пътя. Знаех, че преди водачът да успее да ме види и да спре на този заледен участък, камионът ще ме блъсне. Не разсъждавах достатъчно ясно и не се сетих да изляза от колата. Единственото, което ми хрумна, беше да запаля мигащите сигнални светлини, но не успях да намеря копчето за тях.

Товага се случи чудо. Без каквато и да било видима причина колата започна да се плъзга назад, а после — надясно. Накрая се спря, опряна на мантинелата, миг преди камионът да прелети край нея.

Останалата част от историята няма връзка с онова, което разказах. Казано съвсем накратко, успях да запаля колата и да шофирам останалите 15 мили до дома ни. По-късно през деня се видях със зъболекаря си. Той не откри никакво счупване. Зъбите ми бяха малко поразклатени, но вероятно за месец-два щяха да се закрепят. Не бях пострадала сериозно, нито бях претърпяла видими щети. Убедена съм, че това е било благословия — да преживея нищата по този начин.

Някои хора мислят, че ме е сполетяло нещастие. Други — че съм. просто късметлийка. Но аз зная по-добре какво е станало, а неколцина други също го знаят.

*С обич
Инга Краус*

Тъй че всяко „пропусчане за малко“ е наистина „връщане назад“ с нов изход. Как да си го представиш! Втора възможност, втори шанс. Възможност да достигнеш завършеност, да доведеш до край онова, което си дошъл тук да свършиш.

Да.

И аз съм бил „мъртъв“ вече три пъти?

Четири пъти. Не забравяй смъртта си при раждането.

А дори и като възрастен съм се връщал назад? След като вече е била минала част от живота ми?

Ти каза, че има много неща, които искаш да свършиш, още много неща, които искаш да изживееш. Каза, че искаш по-добре да се свържеш с децата си. Каза, че искаш да изживяваш любовта си към жените, които те обичат, вместо да се отнасяш зле с тях. А най-много от всичко искаш да промениш представата на света за Бога и за живота.

Какво общо има тази последна част с припомнянето как да обичаме?

Ти сподели убеждението си, че щом веднъж светът си спомни кой е Бог и как действително протича животът, на хората няма да им бъде трудно да си спомнят как да обичат и всеки ще обича всекиго без условия.

След като си спомни какво представлява „отвъдното“, след като прекара известно време в Живота След Смъртта, след като разбра, че „адът“ (както е и *всичко* друго) е част от съдържанието на твоето въображение, и главно, след като се срещна с Мене, ти каза, че искаш да помогнеш на света да разбере някои неща. Но, каза, че най-напред самият *ти* имаш нужда да разбереш част от тях — чрез личното си изживяване и опит.

Какво например?

В средата на живота си, четиридесет и деветгодишен, ти остана без покрив. Намери още партньорки в живота си — и ги напусна, както беше сторил с предишните. Така научи още за предателството, за собствената си способност да предадеш другите, за това как се чувстваш, когато други те предадат. Научи малко и за любовта. Научи много за изоставянето.

Изоставянето от Самия Живот. Там ти беше навън, на улицата, почти година живя в палатка вместо в дом. живя под открито небе.

Научи какво значи да останеш без пукната пара. В такава мизерия, че един долар да ти изглежда богатство, а два долара — цяло състояние. Един ден ти дари на някого пари, които не мислеше, че ще имаш сила да дариш. Изпитвайки съчувствие към него, ти просто му даде дребните си пари, единствените, които имаше. В този ден ти научи какво е щедрост. Научи също, че „там, където е текло, пак ще тече” — и това беше важен спомен. Ти откри наново, че Вселената има неизчерпаеми запаси. Много скоро сам забогатя. Забогатя повече, отколкото някога бе мечтал.

И тогава започна да променяш представата на света за Бога. И за живота. И на всеки човек за другия. Сега взаимоотношенията с децата ти са по-добри. Сега научаваш, макар и по трудния начин, все още наранявайки другите, но все пак научаваш да се отнасяш по нов начин към любовта. Сега пишеш книги и продаваш милиони от тях Сега пътуваш по света, говорейки пред хиляди хора. Сега се явяваш по радиото и телевизията, дори и във филми.

Да не мислиш, че всичко това е станало случайно?

Да не мислиш, че всичко това е станало случайно?

Ами ... Ами ...

Ще ти кажа, че *ти избра всичко това.*

И, разбира се, не научи нищо. Думата „научавам” е само картинен израз. Аз я използвам, защото я използваш и ти. Използвам народни, фолклорни изрази, които използваш и ти И двамата знаем, че ти не си „научил” нищо. Само си го спомни. *Спомни си* какво е изоставяне, спомни си какво е щедрост, с всички сили се опитваш да *си спомниш* какво е любов. Ти въвеждаш в съзнателното си мислене онова *което винаги си знаел* относно Бога, относно Живота, относно другите.

Откъде, мислиш, идва всичко това?

Откъде, мисля, че идва всичко това?

Всичко, което пишеш точно тук.

Сигурно мисля, че идва от тебе. Мисля, че идва от Бога.

То НАИСТИНА идва от мене. То НАИСТИНА идва от Бога. Но мислиш ли, че аз съм нещо, което е отделено от тебе и ти казва нещо ново?

Чуй ме Аз съм *твоето аз, което просто те кара да си спомниш за мене.* Твоят разговор с Бога отвори една врата, откри пред теб широк простор и ти позволи да си спомниш онова, което винаги си знаел.

Сега въпросът, заключителният въпрос е не дали ще продължиш да си спомняш, а дали ще продължиш да действаш, като че ли не си спомняш.

Ох.

Хубаво, това Е въпросът, нали?

*За да разбереш Основната Действителност,
трябва да си изгубил ума си.*

Не мога да повярвам, че говорим за това. И не мога да повярвам, че обществото ще разбере за него. Трябва ли да поместя в книгата си всичко това?

Ти каза — не аз, а ТИ го каза — че си дал обет да направиш пълен и точен запис на разговора ни, без да пропускаш нищо. Аз бях оня, който ти каза, че може да се изкушиш да го

редактираш. А ти ми възрази: не, по никакъв начин това няма да се случи. А сега си спомняш нещо друго. Сега си спомняш, че трябва да държиш на думата си. Да правиш онова, което си казал. За да може да ти се вярва, да се разчита на тебе. Нали Такъв Си Ти? Изборът е твой.

Изборът винаги е бил твой.

Олеле. Много ме затрудняваш.

Виж, можеш да спреш точно тук. Да завършиш книгата. Не продължавай. Каза достатъчно. Може би повече от достатъчно. За някои може би дори и прекалено много. Просто загаси компютъра и върви да спиш.

Не. Точно тук стигнахме до Пробива. Това е Пробивът, и то не само за мене. Това е Пробивът и за всеки, който чете това. Даже за ония, които не знаят, че това е Пробивът. Чувствам това.

И тъй, накъде искаш да тръгнеш?

Искам да изследвам малко по-задълбочено последното, за което говорихме. Тогава, мисля, ще можем да доведем разговора си до край.

Имам да ти кажа още нещо. Да чуеш още едно голямо откровение. После можем да приключим.

Споразумяхме се. И тъй, да видя сега дали съм разбрал последното, за което говорихме. Казваш, че всяка душа след мига на смъртта си получава възможност да се върне обратно, да обърне самия процес на смъртта. Възприех това. То е една поразителна мисъл, която аз възприех. Става дума за нещо, което ти би направил. Съвършено разбираемо е, като се има предвид колко ни обичаш.

Радвам се, че можеш да разбереш това. Полезно ще ти бъде да повярваш в Божията любов. Да вярваш в нея през всеки ден от живота си, както и в деня на своята смърт. Аз наистина ви обичам. Обичам всички вас от все сърце.

Тогава просто ми кажи как ще се случи всичко това? И ако ние наистина можем да „се върнем обратно”, как става това? Не всеки умира в толкова подходящ ден, че просто да може лесно да бъде „върнат назад към живот”. Имам предвид, че някои хора умират на бойното поле или при катастрофи и лежат, разкъсани на парчета. Прощавай, че говоря с такива подробности, но точно това им се случва. Не всеки умира удобно в леглото си, та да може просто „да се събуди” и докторът да каже: „Това е истинско чудо!”

Хайде да се върнем мъничко назад.

След като „умреш”, ти минаваш през първите два етапа на смъртта, точно както бях ги описал. Най-напред разбираш, че не си своето тяло. После изживяваш онова, което си очаквал да изживееш въз основа на онова, в което вярваш. Това изживяване може да продължи толкова дълго, колкото ти се иска. След това преминаваш в третия етап на смъртта. Това е последният етап. Там преживяваш Пълно Потапяне в Същността, а като изплуваш от това изживяване, минаваш през обзора на физическия си живот, който току-що е приключил, и тогава решаваш дали „да продължиш напред или да се върнеш”, както се изрази ти.

Решението ми се основава на онова, което съм видял в Обзора на Живота си.

Всъщност да. Основава се на онова, което си видял, и на онова, което би пожелал още да Познаеш и да Изживееш като душа с отделна самоличност, която наричаш „свое аз”. С други думи, основава се на това дали чувстваш, че си „завършил”, каквото трябва, или не.

Но аз мислех... знаеш, че наистина те слушам много внимателно, но ти май беше казал, че *никой никога не умира с чувство на незавършеност. Съвсем направо беше казал, че никой не умира, без да е успял да изживее всичко, което е дошъл да изживее* взе физическия свят. Не съществува нещо, което

бихме нарекли „незавършеност“. Ти каза и че това е значението, смисълът на *Единадесетия Спомен*: Времето и обстоятелствата на смъртта са избрани винаги по съвършен начин.

Всичко е казано точно както си е.

Но сега казваш, че след като умре някой може да почувства живота си „незавършен“ в една или друга насока и затова може „да се върне към живота“, тъй да се каже, и да преживее отново мига на смъртта си по друг начин, който ... който ...

Който ... какво?

Който зачерква факта, че човекът е умрял.

Точно така. Което означава, че той не е умрял. Което пък означава, че „времето и обстоятелствата на смъртта винаги са избрани по съвършен начин“. Което пък значи, че *никой не умира, без да е успял да изживее всичко, което е. дошъл да изживее във физическия свят.*

Да, но някой наистина е умрял и е открил, че не е завършил, каквото трябва и затова се е върнал обратно. Но това доказва, че е било възможно той да умре, без да е завършил необходимото.

Разбирам начина ти на мислене и затова ще ти дам още малко информация.

Процесът на онова, което наричаш „смърт“, не е завършен, докато душата не „си отиде“, не мине „от другата страна“, в „отвъдното“.

Там, в „отвъдното“, „от другата страна“ на *Ябълкопортокала*, в духовната сфера, душата осъществява радостното дело да установи своята самоличност и да се пресътвори наново.

И тъй, *никой не умира, докато не прекрачи този праг и не „мине оттатък“*. Или ако го кажа по друг начин, *смъртта ти не е окончателна, докато не кажеш, че е окончателна.*

Ако в мига на Светото Разследване забележиш, че не чувстваш задачите си завършени и искаш да се върнеш във физическия свят, откъдето току-що си дошъл, можеш да го направиш, и то да го направиш незабавно.

Да, но го правиш, както каза ти, „скачайки от една действителност в друга“. Ти каза, че душата прескача в една друга, алтернативна действителност, В такъв случай в тази действителност душата наистина умира незавършена, несъвършена.

Ти ще мислиш тъй до смъртта си, знаеш ли това?

Интересен обрат на речта.

Внимавай да не мислиш прекалено много. Не забравяй, че за да разбереш Основната Действителност, трябва да си си изгубил ума.

Но нека се отдалечим от твоето разследване.

По-добре да не го правим.

Веднъж ти ме попита дали душата може да бъде на две места едновременно.

Да, попитах те. А ти каза, че тя може да бъде на много повече от две места едновременно.

Добре. Запомнил си го. А сега следвай мисълта ми.

Ако душата се почувства незавършена, несъвършена и прескочи в друга, алтернативна действителност, в която няма да умре, тогава тази душа няма да умре, чувствайки се незавършена, несъвършена. Съгласен ли си?

Съгласен съм. Но душата, оставайки в *другата* действителност —

— почакай за минута, ще стигна и дотам.

Душата, „стойки отзад”, тъй да се каже, в първата действителност, не е потънала, в забравата, без да забелязва, онова, което се случва. Тя знае, че на част от Нейното Аз е било разрешено да прескочи в друга, алтернативна действителност и да завърши онова, което желае да завърши. Тя знае също, че Време не съществува. Така тя знае, че другата част от Нейното Аз вече е завършила онова, което „се е върнала” да завърши. Тъй в крайна сметка в Единствения Миг, Който Е, в Мига на Сега, душата преминава в духовната сфера, напълно завършена, съвършена.

Брей. С думите си ти можеш да стигнеш, където пожелаеш.

Би могъл да го кажеш така. Но те съветвам да не се ровиш толкова в метафизични дреболии, да не търсиш под вола теле. Мисля, че ще ти бъде по-полезно да се съсредоточиш върху по-всеобхватните принципи и главните послания на този диалог.

В този миг много хора по земята са завладени от подобни въпроси. Те искат да им бъде обяснено всичко до последната подробност. Ти би могъл да изоставиш бродерията и да се вгледаш в преплитането на нишки, които пораждат всичко това, дребнаво и добросъвестно да проследиш всяко цветно влакно, докато си представиш всички влизания и излизания, но по този път никога няма да се насладиш на картината, създадена от тях.

Погледни на нещата по различен начин. Промени своята гледна точка: „Искам да получа всички отговори.” Потърси възможност, дай си шанс да видиш цялата картина. Ще я обикнеш.

*Не е нужно да бъдеш, „ръкоположен”,
за да станеш свещенослужител на тоя свят.
Бог те е ръкоположил чрез добродетелта
да бъдеш жив.*

35

Добре. И тъй, „схванах”, че когато накрая стигне до „другата страна”, в „отвъдното”, всяка душа е „завършена”, „съвършена”. За мен това е последното късче от загадката. Какво става, като стигнем там? Каква е работата, която вършим? И как я вършим?

Когато душата каже, че е завършена, съвършена, когато в отговор на Святото Разследване каже: „Да продължим!”, тя мигновено влиза в духовната сфера, където започва да събира Знания за самата себе си и за онова, което е изживяла, когато се е сляла със Светлината. Тоест, тя започва да осъзнава, че е Божествено Създание. Това ѝ става ясно много бързо, защото в духовната сфера всичко, което душата пожелае, става незабавно, мигновено. Няма „промеждутък във времето” между замислянето на нещо и неговото Познание като Свое Аз, Това става, защото в духовната сфера душата твори едновременно на всичките три равнища на Сътворяване. Това тя прави много рядко във физическия свят.

Тъй че, като „умра”, аз внезапно започвам да творя на подсъзнателно, съзнателно и свръхсъзнателно равнище едновременно?

Правиш това, след като влезеш в духовната сфера. Тоест, ако се придържаме към метафората, след като минеш през Сърцевината на Ябълкопортокала и излезеш „отвъд”, „от другата страна”.

При Сливането със светлината трите равнища на съзнание стават Едно Цяло и ти напускаш „стаята”, „камерата” — Същината на Твоето Битие — и влизаш в духовната сфера с това единствено съзнание.

По същия начин всички страни на битието — тяло, ум и дух — стават Едно Цяло.

Както и трите инструмента на съзидание — мисъл, дума и дело — са станали Едно Цяло.

А накрая и трите изживявания на това, което си наричал „време“ — минало, настояще и бъдеще — са станали Едно Цяло.

Всичко се интегрира, обединява.

Всъщност „смъртта“ е прераждане. Тя е далече от разпадането, ДЕЗинтеграцията. „Смъртта“ е повторно обединяване, РЕинтеграция. Всяка триединна действителност става неповторима. Което някои описват като превръщането на Светата Троица в Едно Цяло.

Тъй като сега ти твориш с *всички инструменти на сътворяване едновременно на всички равнища на съзнание, твоето сътворяване протича мигновено.*

В духовния свят аз творя на равнището на върховно съзнание!

Да, и всичко, което пожелаеш, мигновено се проявява в твоето познание.

Майсторите творят, на това равнище и във физическия свят. Техните мигновени постижения хората наричат „чудеса“.

И тъй, „от другата страна“ в „отвъдното“ аз наистина съм в „рая“, където мога да изявя всичко, което пожелаая.

Да. А ти желаеш да постигнеш Пълно Оpozнаване на това кой си ти и след това да пресътвориш себе си наново в следващата най-величествена разновидност на това. Това е желанието на целия живот. Нарича се израстване. Нарича се развитие, еволюция.

Ти ще искаш да узнаеш всичко, което може да се знае за това какво значи да бъдеш жив, да бъдеш самия себе си, да бъдеш Божествен. Така времето, прекарано в „рая“ или в духовната сфера, може да бъде чиста радост, само дето повечето души не знаят това. Те са забравили кои са всъщност.

Трудно е да се опише по-подробно дейността на душата ти в духовната сфера поради ограниченията в твоето сегашно равнище на съзнание. Мога да ти кажа, че това е време, в което се натрупва велико Познание. Но ще настъпи миг, в който Познанието няма да е достатъчно. Душата ще поиска да изживее Познанието си за Своето Аз в новата си представа за Своето Аз. Това, разбира се, може да стане само във физическия свят.

Така душата се връща във физическия свят.

Да. Радостна и щастлива. Душата ти се връща отново в Сърцевината на Твоето Битие и по своя обратен път още веднъж отговаря на Светото Разследване. Узна ли вече онова, което искаше да Узнаеш? Избираш ли сега да се върнеш във физическия свят?

Когато отговорът/мисълта/чувството е да, душата ти прави друг избор: Да се върне във физическия свят в същия жизнен път или като друго физическо същество.

Ограничена ли е душата в целта на своето връщане? Дали може да се върне само на Земята? Или може да се върне в друга физическа форма, на друга планета или на някое друго място във Вселената?

Както вече стана дума в този разговор, много пътища минават през Континуума Пространство/Време —

В „*Чужденец в Чужда Страна*“ Робърт Хенлайн казва, че има толкова много видове „кога/къде“ —

Да. Той го е изразил прекрасно. И ти можеш да избереш онова от тях, което пожелаеш. След като си го сторил, влизаш още веднъж в Пълното Потапяне, което намалява твоята жизнена енергия така, че да можеш да влезеш в изживяването, което наричаш „раждане“.

Благодаря.

Благодаря ти за описанието, благодаря ти и за целия този разговор. Зная, че той съдържаше множество „описания на процеси“ — обяснения чрез метафора, наука, метафизика, космология на всичко в живота и „как действа всичко“, „как става всичко“ — но то ми даде и няколко чудесни духовни

прозрения, дълбоко разбиране и яснота. Те пък ми донесоха утеха и упование, така че се надявам да донесат утеха и упование и на много други — особено на хора, които трябва да се справят със смъртта на любим човек, както и на онези, които се приближават към собствената си смърт.

Тази възможност има всеки истински служител на Бога (а всички вие — ръкоположени или не — сте точно такива) — да донесе утеха и упование на умиращите.

Да, Казваш това, ала понякога е трудно да намериш думи, с които да се обърнеш към скърбящите, оплакващи загубата на любим човек. Една жена на име Шийла ми написа това преди няколко години ...

Драги Нийл,

Брат ми Чък умря преди няколко години, когато беше само 27-годишен и аз изглежда не мога да спра да го оплаквам. Всеки ден мисля за него, всичко ми напомня за него. Имам хронична депресия. Изглежда, че за мен вече нищо няма значение. Можеш ли да ми помогнеш?

Шийла Вл.

Какво би могъл средностатистическият човек да отвърне на такава молба? Това е въпросът. Все пак не всеки от нас е подготвен и образован свещенослужител. Не всеки от нас е дипломиран съветник. Не всеки от нас е прекарал години като професионалист, помагач на хората.

Какво, какво каза?

Отговорих по най-добрия начин, по който можех, въз основа на онова, което ми беше дал разговорът с Бога. Казах ...

Драга Шийла,

Съжалявам за загубата ти и разбирам твоята скръб. Има обаче няколко неща, които бих желал да ти кажа. Те може би ще ти помогнат да прерисуваши този спомен върху канавата на съзнанието си, тъй че, като го погледнеш, да не бъдеш винаги тъжна.

Първо, трябва да знаеш, че Чък не е умрял; смъртта е лъжа, плод на въображението. Тя е нещо, което никога, никога не се случва. Това е първото, което трябва да приемеш в Себе си като истина от най-висш порядък. Тогава ще можеш да осмислиш и останалото, което ще ти напиша.

Второ, ако приемем, че Чък не е „умрял”, а всъщност си е съвсем жив, ще трябва да се запитаме: Къде е той? Какво прави? И, разбира се, дали е щастлив?

Най-напред ще отговорим на последния въпрос. Чък никога не е бил по-щастлив, отколкото в мига на прехода, когато е напуснал земния си живот. Защото в този миг отново е познал най-великата свобода, най-великолепната радост, най-чудесната истина — истината за своето собствено съществуване и за единството си с Всичко, Коеето Е.

В този миг за Чък разделянето свърши. А повторното му единение с Всичко и Всяко Нещо беше тържествен, славен миг и на земята, и в небесата. Това наистина бе време за празнуване, а не за траур. Макар че скръбта ни е разбираема, като се има предвид нашето ограничено осъзнаване на онова, което наистина се случва, както и размера на загубата, която изживяваме.

След периода на съвсем естествена скръб, в който трябва да проявим към себе си добротата да си го позволим, имаме право на избор — дали да си останем съкрушени и скърбящи или да се приближим към по-широко осъзнаване на великата истина, която ни позволява да се усмихнем. Да се усмихнем дори при мисълта за неговото отпътуване, колкото и ранно, колкото и внезапно да е то, защото нищо не е „ранно” и „внезапно” в Божиите планове, а всичко става свършено точно, когато му дойде времето.

Ако направим избора да пристъпим към това по-широко осъзнаване, ще получим свободата да празнуваме в цялата му пълнота живота на Чък дар, който той поднесе на всички, до които се докосна, и чудото на неговото съществуване и любов, дори и сега.

Ще направим това като преди всичко позволим, на самия Чък да бъде свършено свободен. Коеето ни довежда до първия от трите въпроса по-горе: къде е сега Чък? В „Разговори с Бога”, книга 3 ми беше разкрито, че всички ние сме навсякъде в света на абсолютното, където пребивава Бог. Коеето значи че няма „тук” или „там”, има само „навсякъде”. Следователно, изразено с човешки език е възможно да се каже, че ние можем да бъдем на повече от едно място едновременно. Можем да бъдем на две места, на три места или на всяко място, на което искаме да бъдем и да изживеем всичко, което си изберем. Защото такава е природата на Бога и на всички Божии творения.

А кое от възможните изживявания бихме си избрали? Изживяването на единение и съпричастност към ония, които обичаме, същото, което сме имали, докато сме пребивавали в своето тяло. Кое то значи, че Чък ни обича дори и сега. не в някакъв съвсем теоретичен смисъл, а в съвсем действителен, реален смисъл с жива любов, която никога няма да умре. И тази вечна и безкрайна любов е накарала Чък (част от същността, която е Чък) да дойде при тебе, да бъде с тебе, а ти да бъдеш с мисълта за него. Защото мислите на някого, който ни обича, са привличане, което същността на едно същество няма да отрече и никога няма да пренебрегне.

Чък е с тебе дори сега, докато четеш това, защото присъства в съзнанието ти, а част от него е действително тук, с тебе. Ако притихнеш за миг с изострени сетива, дори ще бъдеш в състояние да го усетиш, да го почувстваш ... може би дори да го „чуеш“.

Тази истина е в сила, за всички гора навсякъде по света и обяснява хилядите и хиляди разкази, идващи всяка година и съобщаващи за „посещения“ на хора, които са си отишли, но са обичани от онези, които са останали след тях. Психиатри, свещеници, лекари и лечители от всякакъв род са свикнали да чуват подобни разкази и вече не ги оспорват.

Най-често се случва същността на литналото към нас същество да дойде само при мисълта за него, да дойде, изпълнено с обич, съчувствие и пълна откритост към нас. Благодарение на тази откритост същността на обичания от нас човек може да узнае и да разбере напълно какво чувстваме и изживяваме.

Ако мислим за този човек с тъга, болка и скръб, същността му ще узнае за скръбта, която изживяваме. А тъй като същността е чиста любов, тя с обич ще се старее да изцели тази скръб, защото не може да не изпита горещо желание да стори това.

Ако, от друга страна, мислим за този човек с радост и ликуване, същността на човека, когото дълбоко обичаме, ще узнае за тази радост и ще се почувства свободна да премине към следващото си голямо приключение, знаейки, че сме добре. Ще се върне, за да се увери в това. Ще се връща всеки път, когато си помислим за обичания от нас човек.

Но тези посещения ще бъдат весели танци в съзнанието ни: чудесни, искрящи срещи; кратки, но лъчезарни мигове; широки усмивки. След това същността ще пожелае да профучи още веднъж, радвана от мисълта за нашата обич и ликуване при мисълта за нея, свършено удовлетворена от срещата с нас, макар тази среща в никакъв случай да не е завършила.

Сега, в стремежа си да ни помогне да изцелим своята мъка и скръб, същността на обичания от нас човек ще спре и ще използва всеки начин, всяко средство, всеки достъпен за нея метод (включително, може би, писмо като това, написано от свършено непознат), за да ни изпрати послание, споделящо безспирната ѝ радост да бъде там, където е, както и свършенството, с което се развива животът и преминаването в друга действителност.

Като прославяме това свършенство, ние даваме възможност на същността и душата на обичания от нас човек също да го прославя, като го пускаме в неизразимото чудо на неговата по-просторна действителност, чествайки присъствието му в живота ни — в предишната му физическа форма, сега, в този миг, а дори и напред във вечността.

Прославяйте, прославяйте, прославяйте! Повече никаква тъга, никаква скръб, защото наистина никакво нещастие не е сполетяло никого. Разбира се — специални възпоменателни тържества с усмивки и сълзи, да, но сълзи на радост за чудото на това Кои Сме Ние, кой е Чък и за неизразимата обич на Бога, който е могъл да сътвори всичко това за нас.

Прославяй, Шийла! Поднеси на себе си, на Чък и на хората, докоснали се до живота на двама ви, дара на цял един живот: дара на радостта, заместила скръбта, на доволството, победило болката от загубата, на истинската признателност и накрая — на мира.

Ти си обгърната, Шийла, от божата благодат, част от която е животът на Чък и неговото присъствие при теб, дори в този миг. Сега върви и бъди оная, Която Наистина Си Ти. И се усмихвай. Чък не би искал нищо друго.

Бъди благословена
Нийл

Това беше чудесен отговор. Сигурен съм, че Шийла е намерила в него истинска утеха.

Но истина ли е, вярно ли е всичко това? Или аз просто си го измислям?

Да.

Какво да?

Да е отговорът и на двата въпроса. То е вярно, защото ти си го измисляш. Можеш да го сториш, както пожелаеш.

Ти продължаваш да ми казваш това, а аз продължавам да искам да бъда сигурен, че *то наистина е така*.

Но то наистина е така.

То „наистина е” така, защото ти продължаваш да го сътворяваш така. Ако пожелаеш да го сътвориш иначе, то ще бъде иначе.

Това, пътьом, може да бъде казано за целия ти живот, на земята и в небесата.

Добре, ако аз наистина създавам своя живот и живота наоколо така, както избира да го сторя, тогава аз правя за всички нас избора истински да прегърнем зова на своето собствено свещенослужение в света. Аз съм тъй вдъхновен от хора като Джоан Бек (чието име съм сменил, за да защитя нейната самоличност), която през януари 2003 година ми поднесе в дар личния си разказ как смъртта на сина ѝ е променил нейния живот.

Джейсън — първородният ѝ син — е бил на 18 години и е завършвал гимназия. Трагично се е удавил през първия час по плуване. Смъртта му съкрушила Джоан, семейството ѝ, както и цялата им общност.

Джоан ми обясни, че никога не е осъзнавала колко чисто физическа болка може да причини скръбта. Едва два дни след смъртта на Джейсън почувствала, че той е с нея. Казва, че това не е могло да бъде причинено от съкрушителното ѝ изживяване, че е останала без него.

Изживяването на Джоан, че духовно се е свързала със сина си, я е подтикнало към опита да разбере смисъла на неговата смърт. Като дъщеря на свещеник в Обединената Методистка църква, тя е вярвала, че Бог присъства, но очаква от нея сама да се грижи за собствения си живот. Но не е можела да си представи защо собственият ѝ син е трябвало да умре. Все пак Джоан винаги е била добра майка, учила е децата си кое е правилно и кое — погрешно.

Джоан ми обясни, че след като Джейсън физически си е отишъл, той е останал неин спътник в търсенето на отговори. Водел я е дори когато се е съпротивлявала да приеме истината. Красноречив пример за ролята, която Джейсън е продължил да играе в живота на Джоан, е прошката, която е била в състояние да даде на учителя по гимнастика.

Джоан никога не е била много близка с учителя по гимнастика, но след смъртта на Джейсън продължила да се вижда с него. Джейсън помогнал на Джоан да разбере, че ще се отнесе най-добре към учителя по гимнастика, ако му прости. Сега тя се чувства освободена от своя гняв. Макар да се безпокои, че някои могат да я помислят за глупачка, тя намира утеха в новия начин на живот, който е открила.

Когато Джоан започна да ми разказва своята история, аз бях трогнат от нейното изживяване и ѝ благодарих, че го сподели с мене. Тогава казах ...

Зная, Джоан, колко отчаяна трябва да си се чувствала след смъртта на Джейсън и се радвам, че той е намерил начин да съхрани връзката си с тебе, тъй че да ти помогне да се справиш с всичко това — и да те поведе към все по-широка и по-широка истина.

Сега ми е ясно, че това е била целта на Джейсън от самото начало. Всеки от нас влиза в живота на другия по някаква причина и с някаква цел. Тя почти винаги е свързана с някое равнище на духовно израстване. И ти си влязла в живота на учителя по гимнастика по същата причина. Колкото и ужасно да е било за теб станалото, аз мога да си представя и какво е чувствал той. Дори и да не го е показвал, сигурен съм, че вътрешно е бил съкрушен. Никога не е можел да заличи случилото се, никога с нищо не е можел да го промени. Сигурен съм, че ще плаче сам през нощта години наред.

Надявам се, че ти не само си му простила в сърцето си, но и лично си разговаряла с него, споделила си своята човешка обич и си го убедила, че разбираш колко ужасно се чувства (повтарям, дори и ако не го показва) и че искаш той да знае не че си му „простила” (което звучи, като че ли е направил нещо „погрешно”, за което е „виновен”, но ти ще го „оставиш на мира”), а че няма нужда да му прощаваш, защото знаеш, че е добър човек, че не е направил нищо нарочно, не е имал лоши намерения, а случилото се е нещастие, което просто се е случило. Просто се е случило. Такива неща стават в живота. Такива неща се случват. И никой не е „виновен” за нещо от този род.

Кажу му, че разбираш това и се надяваш, че той е в състояние да се справи, да продължи живота си. както си сторила ти, че вече е готов да внесе радост, смях и щастие в живота на другите.

Да, кажи му и че Джейсън иска той винаги да си спомня за стотиците млади хора, върху чийто живот е оказал положително влияние по осезаем начин — и че дните, в които прави това, далеч, не са свършили. И че можеш да се научиш как да живееш с грешките си, ако превръщаш грешката в благословия, изцелявайки целия човешки род, защото всички грешим в живота си, всички сме хора, но и всички сме в състояние да донесем в света и да дарим много любов и всички ще го направим, ако си позволим това.

Кажу му такива неща, защото този човек има нужда раната му да бъде излекувана, а ти си човекът, който би могъл най-добре да направи това. Нали?

*Прегръщам те с обич
Нийл*

Ето как Джоан може да бъде истински свещенослужител. Не е нужно да бъдеш „ръкоположен“, за да станеш свещенослужител на тоя свят. Бог те е ръкоположил чрез добродетелта да бъдеш жив. Ти можеш да бъдеш — и си — свещенослужител още сега. Всеки ден, ако се огледаш, ще намериш възможност да служиш, носейки някому изцеление и обич.

Какво мога да кажа на онези, които умират? Това е било досега най-трудното за мен. За повечето от нас, както мога да си представя. Каква утеха мога да им дам?

Ако намериш хора, които вярват, че им е нужна прошка, за да станат „достойни за рая“, дай им прошка — кажи им, че и Бог ще го направи.

Ако намериш хора, които вярват, че след смъртта си ще се озоват право в обятията на Бога и на онези, които са обичали, потвърди техните очаквания — кажи им, че и Бог ще постъпи точно така.

Ако намериш хора, които вярват, че след смъртта няма никакъв живот, предложи им различна, алтернативна идея — кажи им, че и ще Бог ще го направи.

Бог върши това чрез много събития в живота, по хиляди различни начини в стотици различни мигове, и това бива чуто от всички, които имат уши да чуят.

Този разговор, който ви е предложен — на тебе и на цялото човечество — е едно от тези събития.

И тъй, каня те тук да предложиш тази молитва на всички, които умират:

Бог, какъвто си го представяш, е с теб сега, дори в този час, точно в този миг. Ако нямаш никаква представа за Бога, това няма никакво значение. Бог все пак е тук, на това място, с теб точно сега, шепнейки на душата ти: „Ти си добре дошла, когато и да си готова да дойдеш У Дома.“

Няма да бъдеш отхвърлен, по никаква причина. Ако има каквато и да е причина, която смяташ, че е в сила, Бог — ако пожелаеш Бог да го направи — в този миг я обезсилва. Бог — ако пожелаеш Бог да го направи — в този миг я унищожжава. Бог — ако пожелаеш Бог да го направи — в този миг очиства всички пътеки, изправя всички пътища, казвайки: „Дай път на моя възлюблен син, който избра да бъде У Дома с Бога.“

Тази молитва ти се предлага, чудесно дете на Вселената, когато потегляш в това най-радостно пътешествие, което някога си предприемал, изпълнено с чудесни изненади. Пътешествие към най-голямото щастие, което някога си познал и най-великолепното изживяване, което някога си имал.

Сега мечтай за славни неща. Мечтай всичко, което си представяш, да се сбъдне. Мечтай всяка болка да изчезне, всичко, което ти е било отнето, да ти се върне. Мечтай да видиш отново онези, които обичаш — онези, които са си отишли преди тебе и онези, които ще те последват.

Знай, че като си заминеш оттук, ще бъдеш отново с онези, за които си запазил място в сърцето си, и които са си тръгнали преди тебе. И не се тревожи за онези, които оставяш след себе си, защото и тях ще видиш, ще ги виждаш отново и отново, и пак ще ги обичаш, отново и отново, цяла вечност, а дори и сега, в настоящия миг. Защото не може да има раздяла там, където цари любов, и не може да има чакане там, където е само Сега.

Усмхни се тогава в радостно очакване на това, което ти е подготвено. Тези дарове са приготвени за тебе, а Бог само те е очаквал да се върнеш У Дома и да ги получиш. Самият ти си мир, радост и любов и те са твои, сега и во веки веков. Тъй е и тъй ще бъде, вечно, завинаги. Амин.

*Твоите предци вървят с тебе.
Твоите наследници стоят до тебе,
наблюдавайки решенията ти в тяхна полза.*

36

Благодаря ти, мили Боже, за чудесната, чудесната молитва. Надявам се хората навсякъде по света да я използват в мига, когато почувстват, че ще им помогне, че ще донесе на умирация надежда, разбиране и мир.

Но моля те, почакай. Има още нещо, което самият аз имам нужда да разбера.

Правилно ли чух? Какво имаше предвид, като каза, че ще видим „дори и в настоящия миг“ своите любими хора, които ще ни последват в смъртта?

Спомняш ли си, че малко по-рано в този разговор, след като ми разказа за жената на Андрю Паркър, Пип, ти ме попита нещо за нея?

Да. Попитах те дали е искала да се разболе от рак в толкова ранен етап от живота си. Попитах те дали, като израз на свободна воля, наистина е направила избора да си тръгне толкова рано, да умре толкова млада. Казах, че съпругът и децата ѝ, както и другите членове на нейното семейство трудно биха приели това. Сигурен съм, че биха попитали с дълбока скръб: „Защо Пип е пожелала да си тръгне така?“

И спомняш ли си какво ти отговорих?

Да, каза: „Имам отговор, който може да те слиса.“

Запазих два Спомена за края на нашия разговор. Най-радостните, най-чудесните сред всички Спомени.

Първият от тях е ...

СЕДЕМНАДЕСЕТИЯТ СПОМЕН

В смъртта си ще бъдеш приветстван от всички хора, които обичаш — онези, които са умрели преди тебе и онези, които ще умрат след тебе.

След като се освободиш от връзката си с физическия свят, тези души ще те утешат и нежно ще те въведат в духовната сфера. Никога вече не ще е нужно да оставаш сам и от сега нататък никога вече няма да бъдеш сам.

Толкова благодарен съм да чуя това! В това мое пътешествие най-много ме плаши „самотата“.

Ти никога не си сам и не можеш да бъдеш сам, защото такава е твоята истинска природа. Ти не си отделен индивид, а индивидуализация на Цялото. Ти си част от Цялото, от Всички Нас, Които Сме Живи. А всички ние, които сме живи, сме вложили в Теб своята надежда. Твоите предци вървят с тебе. Твоите наследници стоят до тебе, наблюдавайки решенията ти в тяхна полза. Всички ние сме винаги с тебе, както и ти си винаги с нас. Знаеш, че сме тук. Трябва само да вярваш в това.

Да, но аз не го разбирам. Не мога да разбера този последен Спомен. Нима имаш предвид, че като склопя очи в смъртта и ги отворя отново в Живота След Смъртта, всички, които някога съм обичал — включително и онези, които са останали след мене — ще бъдат там?

Ако искаш да са там, те ще бъдат там. Ако вярваш, че ще са там, ако толкова много се надяваш, че ще бъдат там, ясно ще почувстваш присъствието им до тебе.

Но ... виж, както вече ти казах, многократно те чух да казваш, че душите на онези, които ме предшестват в смъртта, ще ме чакат, когато „прекосявам границата на отвъдното”. Ти сам го беше казал вече в този разговор. Но никога още не съм чувал, че хората, които са живи днес с мене и които ще бъдат живи в мига на смъртта ми, ще се озоват там, за да ме приветстват. Как може да се случи това?

Въпреки че пребиваващите във физическия свят изживяват за известен период в илюзията за време, Основната Действителност им е приготвила едно чудо, приготвила го е за всекиго от вас — ти ще се обединиш с другите в своя собствен Миг на Сега.

Но ... мислех, че аз ще съм там, за да ги приветствам — тях, когато те умрат. Нима не съм един от хората, които те обичат, един от хората които ще ги чакат, когато умрат?

Да, ти си ... и ще бъдеш един от тези хора.

Хайде де, извинявай, но не успявам да проследя мисълта ти. Щом аз ще ги чакам да прекосят границата към отвъдното, а те вече ще са там, когато аз пресичам тази граница, как е възможно то ... и в каква последователност?

Вие се приветствате един друг в края на своя физически живот последовременно или едноследователно.

Но когато нещо се случва последователно и едновременно, какво ще бъде моето изживяване? Досега не си ми обяснил това. Ще имам ли изживяването, че нещата се случват едно след друго или — че всичко се случва едновременно?

Ще изживееш каквото и както си го избереш. Можеш да се взреш в отделна картина на стенописа или да отстъпиш назад, за да обгърнеш с поглед цялата фреска. Това е въпрос на гледна точка. Ще избереш гледната точка, която решиш, че ще ти бъде полезна. Можеш да използваш всяка гледна точка, която ти хареса.

Това може да има огромни последици. Изглежда ми почти така — щом моят живот приключи, приключва и животът на всички. Щом умра, умират всички. Но това не ми изглежда честно.

Тук няма нищо нечестно. В Основната Действителност не съществуват нечестност и несправедливост.

Ще минат може би години преди обичаните от теб хора да умрат, но тези години ще бъдат сгъстени в по-малко от миг там, където Времето Не Съществува. Ако искаш да отстъпиш крачка назад и да обхванеш с поглед цялата фреска, ще изживееш срещата си с тях в Живота След Смъртта, където „никакво време не съществува”.

Затова вече ти казах: ако вярваш, че онези, които обичаш — всички онези, които обичаш — ще бъдат с теб в Живота След Смъртта, и то — веднага щом минеш в отвъдното, ако толкова много се надяваш, че те ще са там, ясно ще усетиш присъствието им до тебе. Вярата създава гледната точка, а надеждата те отдалечава от най-лошите ти представи и ти позволява да обозреш картината в нейната широта.

Олеле, от богословска гледна точка това е толкова ново, толкова ... поразително. Никога и никъде не съм чувал нищо подобно. Искам да кажа, дори не съм си го представял.

Това е прекрасно описание на Божието Царство.

Сега ти казвам, че ще бъдеш заедно с всички души, с които някога си пътешествал, с които сега пътешестваш и с които в бъдеще ще пътешестваш.

Бъдещите ми спътници ще бъдат там?

Ако искаш, те ще бъдат там. Няма да се случи нищо, което ти не си избрал. Спомни си, че „раят“ ти дава, каквото си пожелаеш. А „Адът“ е онова, което не желаеш. Наистина голяма част от богословието е посветена на тези два свята, но в крайна сметка тъй стоят нещата. „Адът“ дори и не съществува, освен ако сам си го създадеш, което значи, че вече си получил, каквото пожела! Но и да създадеш свой собствен ад, той може да изчезне в мига, когато вече не го искаш.

Значи всъщност *само раят съществува*.

Наистина, това би могло да бъде цялото ти богословие. Само раят съществува.

*Използвай днешните събития, за да сътвориш
онова, което бъдещето обещава.*

37

Аз съм тъй очарован от тази идея! Но — и може би „мисля“ прекалено много за това, **НО** — ако в рая ще намеря и душите, с които ми предстои да се срещна в следващите си животи, това означава, че преминавам през всичките си животи — включително и този — с души, с които съм се запознал ... *в бъдеще време*.

То означава точно това. Не ти ли се е случило да срещнеш някого и веднага да разбереш, че вече го познаваш?

Да, много пъ ... — Омилибожекаквомиказваш?

Това е само началото на света за чудо и приказ, мое хубаво дете, само началото. Защото Шекспир е бил прав, като е казал: „На небето и земята има повече неща, Хорацио, от онези, за които вашата философия мечтае“.

Не ти ли казах колко много замъци има в моето царство? Не казах ли, че всички сте Богове?

Казвам ти, *всички* ще се съберете заедно, вие, Души от Древността до Наши Дни. Ще се срещнете и отново ще се обичате. Всички вие ще се присъедините отново към Свещения Кръг на Съ-Сътворението.

И душевните ви спътници от всички ваши животи отново ще ви окръжат и ще ви окъпят в любов, след като отговорите на Светото Разследване: *Искаш ли да продължиш? Завършил ли си настоящето си изживяване на Божественост!*

Какво невероятно откровение!

О, чудо мое, дете мое, мое зашеметяващо творение, още не съм ти казал почти нищо. Ще ти покажа неща, в сравнение с които това ще ти се стори нещо обикновено. А първото, което ще ти покажа, след като напуснеш този живот, ще бъде великолепното твое аз. *И в съответствие с първоначалното ти сътворяване*, ще се видиш в огледалото на собствената си любов. Защото ти отново ще обичаш себе си, както го правеше, когато това ти беше разрешено в рая, на небесата. И отново ще бъдеш цялостен, и отново ще бъдеш млад, и ще влезеш в духовната сфера с целия жар и дух на своето най-вълнуващо време. Ще се чувстваш както в ранната си младост и ще изглежда, че не е минало никакво време — *точно както се е случило в действителност*.

Трябва да ти задам един последен въпрос — нещо, до което не сме се докосвали през целия си диалог. Какво ще кажеш за смъртта на децата? И те ли изживяват същото, за което говорихме?

Да, изживяват го, и то по много мек, нежен начин. Смъртта е много мила към децата, защото те рядко влизат в нея, носейки някакви отрицателни предубеждения относно това, което им предстои. Всички те са чисти. Дошли са току-що от духовната сфера. Не са се

отдалечили много от Сърцевината на Своето Битие. Току-що са изплували от Същността. Тъй малките Деца минават много бързо през първите етапи на смъртта и почти веднага се връщат към Сливането със Същността.

Но като изплуват от това и изживеят Мига на Свещеното Разследване, продължават ли пътешествието си като мънички дечица или като деца на възрастта, на която са били, когато са напуснали телата си?

В тоя миг те получават Най-Големия Свободен Избор, който някога биха могли Да имат. Същия избор, пред който са изправени всички души преди влизането си в духовната сфера. Могат да продължат живота си, запазвайки самоличността, с която са се разделили при последното си изживяване във физическия живот, или да си създадат нова самоличност. Всички души получават този избор.

Би трябвало да се каже, че децата „порастват” в Живота След Смъртта. Тоест, напълно осъзнават всичко, което се случва, както и всичко, свързано с Основната Действителност. Научават защо са дошли на земята и защо са я напуснали тъй рано. Ако чувстват, че всичко това е завършено, ако се чувстват завършени, свършени, продължават напред във формата, която си изберат. Ако почувстват, че не всичко е завършено, ако не се почувстват завършени, свършени, ще получат като всички други души възможността да „се върнат обратно в живота”. За всички души процесът е един и същ, независимо от възрастта на телата им, когато са напуснали физическия свят. Но сега бих желал да кажа нещо относно програмата на децата, които умират в съвсем ранна възраст.

Да, моля те. Много бих желал да знам това.

Тези души, които влизат в телата си и излизат от тях в рамките на много кратък период от време — например децата, които умират при раждането си или пък в съвсем крехка възраст — неизбежно помагат да се изпълни програмата на някой друг на много високо равнище.

Всички души идват във физическия свят, за да подпомогнат изпълнението на своята лична програма, но тази програма може да има много малко общо със самите тях и да е свързана главно с програмата на другите. Например душа, която се върне като превъплъщение на божество или като майстор, прави това заради радостта да изживее Себе Си по този начин — и знае, че ще го стори най-добре, като помогне да се осъществи програмата на другите.

Програмата на другите в този случай може да бъде да си спомнят Кои Всъщност Са Те и да изживеят това на някакво равнище. Човекът, в когото е превъплътено божеството, или майсторът през целия си живот помага да се изпълни тази програма.

Нещо подобно се случва и на други души, дошли на земята, за да изживеят радостта да подпомогнат изпълнението на програмата на други по различен начин. В някои случаи, за да извършат това, трябва да си отидат рано. Но това никога не е трагедия за душата. Тя лесно се съгласява да го стори.

Искаш да кажеш, че имаме споразумение с други души? Че имаме „договори” с тях?

Да. Спомни си, казах ти, че всички души, които някога си обичал, ще те чакат, като ти дойде времето да умреш. Включително душите, чиято смърт е предшествовала твоята, както и онези, които ще те последват. Като отвориш „очи” след като си „прекосил границата към отвъдното”, ще намериш там всички тях — точно както и те ще те намерят там, след като прекосят тази граница. Всички вие ще бъдете там един за друг в Единственият Миг, Който Съществува.

Ние ще се срещнем в едно и също когато/където.

Точно така. И ще прославяте радостно всичко, което съвместно сте сътворили, за да може всеки от вас да познае Себе Си като този, Който Той Всъщност Е, и да изживее това. После всеки от вас ще склучи „договор” или споразумение с всеки Друг за това какво ще свърши всеки от вас в следващата си последовременна или едноследователна изява. Както винаги, ще изберете следващите си изяви, като че ли ще се осъществят последователно — и

както винаги, те ще се осъществят едновременно. Преди време ти ме попита за ангелите, попита дали те някога се връщат на земята във физически облик и си спомняш какво ти отговорих.

Разбира се. Ти каза, че го правят през цялото време.

Тук говорим за деца, умрели твърде рано.

Нима те са ангели?

Всяка душа, която се връща в тялото си, за да помогне да се изпълни програмата на другите, е ангел. А всяко дете, умряло съвсем мъничко, е сторило това, за да поднесе дар на някой друг. Известно време този дар не може да бъде разбран от родителите или които и да било други и те, естествено, дълбоко скърбят. Но ти обещавам, че след време, когато почувстват облекчение, те ще видят и ще приемат този дар и мисията на това мъничко, мило на сърцето им същество — което можем да опишем *единствено* като ангел — ще бъде изпълнена.

Утешително е да чуя това. Утешително и мило е да си представя това.

То не е само представа. То е състоянието на нещата. Всичко се развива по този начин. Всичко става така.

Благодарен съм, че узнах това и всичко, на което ти ме научи в моите Разговори с Бога. Продължителният диалог с тебе промени живота ми и се докосна до живота на милиони хора по света. Не зная какво да кажа. Знам, че това е нашият заключителен разговор ...

Нашият заключителен разговор пред очите на обществеността. Аз винаги ще бъда с тебе. Винаги. Както винаги са с тебе и обичаните от теб хора. Те витаят около теб и сега, някои във физическа форма, други — като духовни водачи и ангели. Всички те са ангели. Дори онези, които си си представял, че ти се противопоставят, че са твои врагове. Всички са се появили в твоя свят по една Божествена причина и с една Божествена задача: за да можеш да узнаеш и избереш, да изявиш и изживееш, да осъществиш и станеш Оня, Който Всъщност Си Ти.

Затова знай следното: Животът на тази планета е твоето най-велико съкровище, сътворено за тебе като окръжение, в което можеш да вземеш следващото най-великолепно решение, свързано с Твоето Аз. Знай също и че *съм ти изпратил единствено ангели*, за да те подпомогнат в този избор.

Вече си ми казвал това. Нямам сили повече да го чувам. Животът ми беше такава бъркотия, че трябваше да търся кого да обвиня. Светът бе почти разрушен и трябваше да търся някой виновник за това.

Но не бях ли ти казал никога да не обвиняваш и да не осъждаш никого? Затова бъди Светлина в мрака и не го проклинай. Защото всичко, през което ти се е случило да минеш, се е случило, за да ти проправи пътя към изживяването на твоята най-чудесна представа.

Използвай днешните събития, за да сътвориш онова, което бъдещето обещава и използвай изживяването си Сега, за да сътвориш чудото на Вечността.

С това нека приключим нашия разговор пред очите на обществеността. Ти вече каза в този диалог, че още не си изпълнил онова, което си си поставил като своя цел. Сега го направи. Почти. Трябва още само да си спомниш как да обичаш Напълно, не по-малко. Самоотвержено, не само когато е в твои интерес.

Сега е достатъчно да се съсредоточиш върху това. Тъй че можеш да си позволиш да приключиш този публичен разговор. Защото с последната информация за космологията на всичко в живота и в живота след смъртта ти го доведе до неговия край. Така диалогът стана важен за цялото човечество, а това е достатъчно. На този процес ти посвети десет години от живота си, а това е достатъчно. Ти промени представата на света за Бога и за Живота, а това е достатъчно.

Но не промених представата на всички в света, на целия свят.

Целият свят се промени. Уверявам се в това.

Хората навсякъде по света са прегърнали Новото Откровение и Бога на Утрешния Ден. Това е станало благодарение на твоя труд и труда на много други като тебе — учители, писатели, оратори и певци, лечители и проповедници, разказвачи на истории в движещи се стенописи, майки и бащи, които са обгърнали децата си с прегръдката на истинска и непоклатима обич, работници в лозята и всички вестоносци, посветили силите си на една цел — да променят живота на земята. Благодарение на вашите общи усилия Целият Свят е започнал своето забележително преобразяване.

С време това преобразяване ще бъде завършено. С Време/Извън Времето то вече е завършено.

Защото такава е била твоята воля, както и моята. И волята на света, който сме сътворили. Нашата воля е изпълнена.

Изненадан ли си?

Изненадващ ще бъде мигът, в който за първи път ще влезеш в духовната сфера и ще откриеш, че можеш да сътвориш всичко, съвършено всичко, с бързината на мисълта си. И че ще Узнаеш какво си сътворил последователно *или* едновременно, както си избрал да го сториш. О да, каква изненада ще бъде това!

И все пак най-голямата изненада и най-голямото чудо ще дойде след това. Само след като направиш избора да пресътвориш себе си наново, само след като, окръжен от душите на онези, които обичаш, вземеш решение как желаш да изживееш следващия път чудото и славата на това кой си ти, само след мига на своя избор ти ще бъдеш изцяло наясно, отворен към ...

ОСЕМНАДЕСЕТИЯ СПОМЕН

Свободният избор е акт на чисто творчество, подпис на Бога и твой дар, твоя сила и твоя слава завинаги и во веки веков.

Ти можеш да прилагаш тази сила и в духовната сфера, и във физическия свят. Ще го правиш със своите мисли, думи и дела. Ти го правиш и сега, в настоящия момент. Затуй в това славно време на Сега/Винаги пре-сътвори Своето Аз в следващата най-величествена разновидност на най-великолепната представа, която някога си имал за това Кой Си Ти.

И в заключение не забравяй следното: Каквото и да избереш, където и да бъдеш, винаги имаш способността мигновено да бъдеш ... У Дома с Бога.

Тъй да бъде.

ПОСЛЕСЛОВ

Мои скъпи и чудесни приятели, ...

Благодаря ви, че предприехте с мен това пътешествие. Толкова съм ви признателен.

Признателен съм ви, защото знам, че ви е била необходима смелост и огромно желание, за да отворите съзнанието си към нови мисли и нови идеи за Бога и за Живота, както и за да съхраните толкова дълго интереса си към този разговор. Благодарен съм ви, защото зная, че сега и вие сте го разбрали. И вие сте си спомнили. И вие сте разбрали Кои Сте Всъщност. А това може коренно да промени нашия свят.

Когато преди десет години започнах този диалог, се чувствах съвсем сам. Сега знам, че посланията, които съдържат тези необикновени книги, не са били предназначени само за мене. Те са били предназначени за целия свят, те са били предназначени, за да променят света. Нашият свят може да се възползва от някои промени още сега, ако пожелаем да продължим своето приключение на прекрасната Земя и да се радваме на по-добър живот от оня, който познаваме.

Стигнали сме горе-долу толкова далече, колкото сме могли в насоката, за която говорим. Започваме да разрушаваме всичко, което сме изградили през дългия процес на своето развитие. Можем

да наблюдаваме тази постепенна разруха навсякъде около нас. И все пак зарът още не е хвърлен и нашето бъдеще в никакъв случай, в никаква степен не е решено. Наистина човешкият род стои на прага на бъдещето с две съвършено различни възможности за избор. Ще направим ли качествен скок напред към пълноценен съвместен живот, възможността за който ни е дарена, ще се превърнем ли наистина във високоразвити същества? Или ще направим огромна крачка назад към мизерното си начало, към манталитета на пещерния човек и към живот, удовлетворяващ най-примитивни изисквания в съответствие с най-примитивни приоритети?

Днес човечеството е изправено пред тези въпроси. От най-ранните дни на своята младост съм ги виждал да се появяват и да придобиват застрашителни измерения. Още в тези най-ранни мигове съм чувствал, че решението на най-належащите ни проблеми е пред очите ни и може да бъде намерено чрез просто пренареждане на основните ни представи за живота, който живеем. Сега, в края на продължилите десет години разговори с Бога, съм сигурен в това.

Но зная и още нещо: промяната в представите на човечеството за живота не може да настъпи лесно, нито да бъде предизвикана само от един човек. Ще са нужни съвместните усилия на всички човешки същества, чули зова към изграждане на техния утрешен ден. Сега ти вече знаеш точно дали си един от тези хора.

Ако си един от тях, ще дадеш своя принос, за да приключим Десетилетието на Диалога и да започнем Столетието на Промяната. Представям си, че около 100 години — остатък на твоя и моя живот и още нещо — ще бъдат нужни, за да се изгради сигурно бъдеще за човечеството. В космически измерения това е миг, мигване на окото, но в измеренията на човешкия живот е задача, чието изпълнение изисква доста време, та е добре веднага да се заемем с нея. Всъщност, ние сме се заели с нея, при това — не твърде рано, както ще се убедиш дори от един бегъл, случаен поглед наоколо.

Нашата мисия, ако направим избора да я приемем, е да променим представата на света за самия него. А за да сторим това, трябва да променим своята Културна История. Трябва да променим онова, което продължаваме да твърдим за самите себе си, за това кои сме, какъв е животът ни, защо сме тук на земята и какво Бог иска от нас. Трябва по нов начин да образуваме и възпитаваме децата си, с нови идеи за това какво значи да бъдеш човек. И ще трябва да започнем всичко това със собственото си превъзпитание.

Ти, разбира се, го знаеш. Дълбоко в себе си ти вече знаеш всичко това. Затова си протегнал ръка към тази книга. Може да си мислиш, че е станало случайно, но то, разбира се, не е вярно и ти си в състояние да прозреш това. Отворил си съзнанието си към диалога с Божеството. Разрешил си на себе си да разговаряш с Бога. Така ти можеш да си спомниш онова, което винаги си разбирал в дълбините на своето същество, а после да го обобщиш и изразиш така, че да помогнеш и на всеки друг да си го спомни.

Ето защо ми се случи да поведя тези *Разговори с Бога*, ето защо то ти се случи и на тебе.

И тъй, сега започва истинската работа. Предстои ти да играеш важна роля, независимо от това дали ще живееш още четири седмици, четири месеца, четири години или четири десетилетия.

Дори онези, които са съвсем близо до смъртта — може би особено те — имат какво да свършат. Ако направят избора да го сторят, те могат да предадат своето послание чрез начина, по който умират. Това ще окаже дълбоко влияние върху всички, които ги окръжават, а оттам — и върху техния свят. Ето една от основните теми в тази книга. *Смъртта*, твърди този последен диалог, е *акт на творчество*.

А онези от нас, които ще продължат да живеят в сегашната си физическа форма, също могат да дадат своя принос в развитието на този процес. Процесът, в който всички души ще си спомнят кои сме всички ние и защо сме тук. Дошли на земята, за да познаем и изживеем своята истинска самоличност, ние можем да ускорим този процес, като помогнем на другите да познаят и изживеят своята самоличност.

Ето я Великата Тайна на Живота. Ето най-важният завой, който някога ще направим в своето пътешествие напред към нашия дом с Бога.

Има много начини, по които можеш да се заловиш с тази дейност. И, преди да се разделя с тебе чрез текста на този заключителен диалог, ще ти предложи един необикновен начин, по който можеш да промениш и своя живот, и своя свят. Но първо нека хвърлим поглед върху някои доста прости неща, които можеш да направиш. Както и върху непосредствено достъпни възможности, с чиято помощ можеш веднага да разшириш личния си досег с чудната енергия на Новата Духовност.

Ако направиш този избор, можеш да обединиш енергията на група хора, за да изследвате заедно идеите на Новата Духовност. Идеите, които могат да освободят човечеството от старите образци на страха и разделението, гнева и насилията, така че да внесе в живота си повече радост и мир. Би могъл да сториш това, като създадеш Група за Изучаване на „У Дома с Бога“. Учредяването на малки групи,

които ще се срещат два или три пъти месечно в нечий дом, може да се окаже много полезно, като подтикне всички ни да напишем нова Културна История, да си създадем нови вярвания, пораждащи ново поведение в ежедневиия ни живот. (Ако би желал да намериш информация за Курса по Изучаване на „У Дома с Бога”, която да ти помогне в този процес, можеш да я намериш в nealedonaldwalsch.com)

С такива подходи може да бъде променен светът. Моля те, не се съмнявай в това. Шепа хора, срещащи се редовно в „клетки” в различни краища на земята, вече е оказала дълбоко влияние и е променила ежедневиия ни живот. Остава Единствено въпросът не дали хората, срещащи се тихо по групи, могат да променят света, *а как искаме да се промени нашият свят?*

Където и да отида, продължавам да чувам един и същ въпрос: Как мога да предам на децата си посланието на „Разговори с Бога”?

Щастлив съм да ви кажа, че сега вече има начин да направите това. Трябва да бъдем благодарни на един забележителен човек, носещ името Робърт Фридман, който е решил да издаде поредица от книги за деца, основани върху „Разговори с Бога”. Първите две книги от поредицата са „Малката Душа и Слънцето” и „Малката Душа и Земята”. Тези книги разказват продължаващата приказка за Малката Душа и нейните приключения в двата свята — духовната сфера и физическия свят. Те имат красиви графични илюстрации и са написани така, че деца между 4 и 7 години лесно могат да възприемат тяхното послание. На път са да излязат още приключения на Малката Душа. Всички те ще бъдат издадени от Hampton Roads Publishing Company, която господин Фридман създаде, за да представи такива послания пред света. (Трябва ви да кажа, че това е човекът, който преди десет години пое риска да издаде първата книга от трилогията „Разговори с Бога”. Това, което сега е нещо обикновено, по онова време беше крайно несигурно и рисковано. Много пари и добра воля можеха да отидат на вятъра. Но това не спря Боб, който със смелостта и предаността си даде своя принос днес светът да бъде по-добър.)

Помислете си дали да не предложите на своите, прехвърлили десет години деца и внуци книгата „Разговори с Бога за Десетгодишни”. Тази книга изследва живота, тъй, както го живеят десетгодишните, по достъпен за тях начин. И в различни краища на света, и по интернетата съм се натъквал на интереса, с който децата в тази възраст се питат: „Ако можеше да зададеш на Бога един въпрос, какъв щеше да бъде той?” Необикновеният диалог в тази единствена по рода си книга е отговор и на този интерес.

А ако желаете да откриете музика, която ще ви напомни за тези послания, да ви препоръчам ли къде ще я намерите? Издаденият преди няколко години албум на Карли Саймън „Видя ли ме наскоро?” съдържа необикновената песен „Животът е Вечен” върху текста на Роситър Раймънд, който бях цитирал в тази книга. Изпълнителката на кънтри музика Ани Симс също записа много хубава музика, а двете ѝ последни песни са вдъхновени пряко от „Разговори с Бога” и изживяването, което е имала под влияние на тази книга. Красотата на песента „Влез Вътре” в албума ѝ „Половин Луна” е трогателен пример за това. Много от проникновените песни, написани и изпълнени от Аланис Морисет извират направо от сърцето на Богинята/Бога у всеки от нас. Дълбоко съм трогнат и развълнуван от предаността, с която Аланис посвети необикновената си дарба не просто за да развлича публиката, а за да издига и разширява съзнанието на нашата планета.

Бих искал да ви осветля и че можете да споделите изживяването, което участниците в Почивките за Духовно Възстановяване „Разговори с Бога” са имали години наред чрез чудесните медитации, ръководени от Нанси Флеминг Уолш. Много от участниците са споделяли с нас, че тази чудесни медитации са им открили метод за преход от Познание към Изживяване на това, което са, и са им посочили пътя към установяване на връзка с Извора. Преходът от Познание към Изживяване е пътешествие, което задълбочено и всестранно разгледахме в тази книга. Три от най-дълбоко въздействащите медитации на Нанси сега са записани на компактдиск (CD) в програма под надслов „Твоето Тайно Място”. Горещо я препоръчвам на всеки, който търси средство, за да изследва какво означава да си У Дома с Бога.

Информация за Курса по Изучаване на „У Дома с Бога”, за детските книжки от поредицата „Малката Душа”, за музиката на Ани Симс и Аланис Морисет, за необикновените ръководени картини в компактдиска (CD) „Твоето Тайно Място” и за Почивките за Духовно Възстановяване „Разговори с Бога”, можете да получите, като посетите www.nealedonaldwalsch.com и преминете оттам към страниците Opportunities Resources. Но това е само началото.

Моето намерение е всички вие и лично ти, *самият ти*, като движеща сила, да участваш в създаването на нашето общо, колективно утре. Въпросът е не дали *можеш*, а дали *искаш* да го сториш.

Но за това трябва да имаш инструмент, оръжие, метод, начин, чрез който движещата сила у тебе да въздейства на движещата сила извън тебе. Ти имаш този инструмент, това средство, но може да не

осъзнаваш това. Този инструмент, това средство е личното ни осъществяване чрез съвместно, колективно действие. Чрез този метод всеки от нас може да тръгне по общия път, като се обедини с другите в общото начинание, насочващо усилията на всички към постигането на една и съща цел. И по-рано съм използвал този цитат, ще го използвам и сега отново: „Проблемът на света днес е, че гражданите не са организирани ... а организирани не са граждани.” Тези думи, струва ми се, принадлежат на журналиста Джими Бреслин и мисля, че той не би могъл да се изрази по-точно. Следователно, нашата задача е да се организираме,

Застанал пред 750 слушатели в Холандия през октомври 2005 година, аз доста спонтанно направих едно изявление, което възпламени група необикновени хора и ги подтикна към начинание със световно значение. В онази вечер аз бях казал на слушателите: „Погледнете какво е направила шепа хора, за да предизвика ужас в света. Представете си какво би могла да направи също толкова малка шепа хора, ако със същата преданост и всеотдайност реши да създаде мир, любов и радост в света.”

И прибавих: „Дайте ми 1000 души — десет от Холандия, десет от Дания, десет от Франция, десет от Германия, десет от Италия ... 100 от цяла Европа, също 100 от Корея, Китай, Япония и Далечния Изток, 100 от Близкия Изток, 100 от Африка, 100 от Южна Америка, 100 от Северна Америка и т.н ... само ми дайте 1000 души, разпрострени по цялата планета, и ние ще променим света.”

После изненадах сам себе си с думите: „Всъщност, ако някой иска да бъде един от тези хора, нека ми изпрати и-мейл на адрес: info@TheGroupOf1000.com” В този миг такъв адрес още не съществуваше! Веднага след лекцията трябваше да се върна в хотелската си стая и да го открия. Сутринта, като отворих тази нова електронна пощенска кутия, намерих в нея 77 съобщения!

Бяхме поели по своя път.

Сега се движим напред, създавайки световна мрежа, която ще подкрепи забележителната глобална инициатива — да помогне на човечеството да промени своето мнение за самото себе си. Възнамеряваме да направим това, променяйки Културната История. Това пък ще направим, като променим онова, на което учим себе си за самите себе си.

Не всеки, който се осведоми за Групата на 1000-та, ще реши да стане неин член. Изисква се много високо равнище на преданост към нашия свят. Онези, които се присъединиха, бяха избрали да променят коренно планетата ни по един дълбок и забележителен начин.

Ако и ти би желал да научиш повече за тази основна духовна инициатива, моля пиши ни на адрес: info@TheGroupOf1000.com.

Тук бих желал в заключение да кажа няколко думи за традиционната религия и за нейното съвременно „отношение” към някои от тези неща. Съзнавам, че много привърженици на тези традиционни религии ще обърнат внимание на този диалог и на онова, което правим тук.

Често ми се иска някои от традиционните религии да биха видели нещата поне мъничко по-различно. Толкова много неща биха могли да се променят. Ако традиционната религия би спряла да ни учи, че Бог ни праща в ада, че Бог или ще ни награди или ще ни осъди на вечно проклятие в Деня на Страшния Съд, милиони хора не биха пристъпвали със страх към живота, към смъртта или към Бога.

Често си мисля какво би станало, ако религията можеше да ни учи, че това правим самите ние. Тогава бихме могли, приближавайки се към мига на смъртта, да изчистим съзнанието си от чувството за вина и, минавайки през вратите на смъртта, да не си създаваме свой собствен „ад”.

Все пак, като мисля за това, признавам, че под влияние на тези послания традиционната религия в голяма степен *се променя* и изпитвам истинска благодарност. Виждам в това сигурен знак за нашето развитие, нашата еволюция, Искам да призная и уважа поразителната промяна, на която съм свидетел, слушайки изказванията на съвременни религиозни водачи.

В няколко от предишните си книги бях споменал забележителното изявление на Папа Йоан Павел Втори. Адът не съществува като определено място, каза папата. И „раят”, и „адът” (по думите на Папата, не на „*Разговори с Бога*”) са „състояния на битието”.

В словото си пред 8000 слушатели в последователни четвъртъци през юли 1999 г. Папа Йоан Павел Втори е разгледал подробно представите за рая и ада. Според „Лосерваторе Романо”, вестникът на Папския Престол, Светият Отец е казал: „Когато формата на този свят е изчезнала, онези, които са приветствали Бога в своя живот и които искрено са открили сърцата си за неговата любов, поне в мига на смъртта си ще се радват на пълно общуване с Бога, което е и целта на човешкия живот.”

Това в действителност е повторение на казаното в книгата, която държиш в ръце.

„Раят е окончателен край и пълно удовлетворяване на най-дълбокия човешки копнеж, състояние на върховно, завършено щастие”, е продължил Папата.

Говорейки за ада в своя катехизис, Папата е казал, че трябва да се погрижим да не тълкуваме погрешно картината на ада в Светото Писание, а да обясним, че „вместо място, адът по-скоро означава

състоянието на онези, които свободно и категорично са се отделили от Бога, източника на целия живот и радост”.

Вярвам, че Папата е бил вдъхновен пряко от Божеството да направи това изявление. Той със сигурност е осъзнавал, че целият свят следи всяка негова дума. В моите разговори с Бога нееднократно беше изяснено, че адът не е наказание от Бога, а е създаден от самия човек, породен от мислите за самота на човешките същества, които са били учени, че са отделени от Бога.

По-нататък, аз бях вдъхновен от настоящия разговор да разкрия, че представата и идеята за ада и проклятието, което носим цял живот, се възпроизвеждат и в изживяването ни за онова, което ще ни се случи след смъртта. Във втория етап на смъртта, каза Бог в този разговор, ние изживяваме онова, което очакваме да изживеем — включително и ада, ако това е нашето очакване.

В своите собствени бележки през 1999 година Папа Йоан Павел Втори казва, че адът „не е наказание, наложено отвън от Бога, а развитие на предпоставките, положени вече от човека в този живот.”

Можеш ли да повярваш в това? То е изявление, дошло пряко от най-висшия религиозен авторитет в живота на милиарди хора в света, светския и религиозен водач на една от най-разпространените религии в света.

„Адът е състояние, дошло като последствие от отношението и делата на хората, проявени в техния живот”, е прибавил Йоан Павел.

То отново е точно това, което казваме тук.

Мисълта на Папата, че адът не е наказание от Бога, а нещо, което сами сме създали чрез отделянето си от Божеството, има пълно сходство с изявлението, което евангелистът Били Грѐм е направил пред няколко години:

„Единственото, което мога да кажа със сигурност, е, че адът означава отделяне от Бога. Ние сме отделени от неговата светлина, от неговото приятелство. Това трябва да бъде ад. Като се стигне до огън, в буквалния смисъл на думата, аз не мога да проповядвам за него, защото не съм сигурен.” (Списание „Тайм” 15.11.93.)

И тъй, какво остава от истинността на буквалното „езеро от пламъци”, което гори вечно? Библията казва, че истинността на огъня е жизнено важна част от доктрината. Юда учи, че адът е истинско в буквалния смисъл на думата място на огън и мъчения (Юда 3, 7). Апостол Йоан е видял ада като истинско място (Рев. 14:10; 20:10-15; 21:8). Но и двамата — преподобният Грѐм и Папа Йоан Павел Втори съвършено отричат това ясно учение на Светото Писание.

Чудесно е, че тези високопоставени религиозни водачи започват да поставят под въпрос тези остарели учения, които вместо да ни приближат към Бога, ни отблъскват от него. И така, аз съм щастлив да призная, че в своето главното русло религиите се пробуждат. Това вдъхва надежда за едно по-светло бъдеще. Можем да достигнем до критична маса в споделянето със света на новите идеи за Бога и за Живота, ако се обединим, използвайки силата на Интернет и другите форми за обществено осведомяване включително радио, телевизия и кино.

Възнамерявам да използвам всички тези форми в предстоящите мигове и години, след като сега „възложената ми задача” вече е променена. Както казах, това е последната ми, посветена на диалозите книга. То обаче не е краят на моята дейност. Бог просто промени „описанието на моята работа” от *предаване* — в *оповестяване* и разпространяване на посланието му. Пристъпвайки към тази нова мисия, аз лелея една невъзможна мечта: един ден хората в целия свят да чуят най-важното изявление на Бога ... *Съвсем погрешно сте ме разбрали.* В своето дълго търсене на самоосъществяване до ден днешен човечеството се е сблъскало с един непобедим враг. Този враг е нашият начин на мислене, мнението ни за самите нас. Погос, прекрасният комичен герой на Уолт Кели, изразява това накратко с думите: „Ние срещнахме неприятеля и това сме самите ние”.

И тъй, аз продължавам напред, дори и като Дон Кихот, гледайки на себе си, на всички нас и на самия свят с различен поглед ...

Надявам се и вие да поемете тази възложена ни задача. Бог ни обеща, че идеите на човечеството ще се променят и че нашите мечти ще могат наистина да преобразят света. Бих желал да съм свидетел на тази действителност в Настоящия Миг на моето Сега. Настоявам всички ние да продължим изграждането на нашата обща, колективна действителност в рамките на времето и пространството, да сплотим своите сили и енергия, за да сътворим новите и чудесни постижения, за които толкова дълго сме копнели. Никога няма да забравя нашето духовно общуване през последните 10 години, през които споделях с вас своите разговори с Бога. Изпитвам към вас гореща обич и уважение през всичките кога/ и къде на моето битие.

Сега нека ВСИЧКИ продължим напред ...

*Да лелееш невъзможната мечта,
Да се бориш с непобедимия враг,
Да понесеш непоносима скръб,
Да се устремии, където и смелият не смее
да отиде.*

*Да поправиш неизправимата неправда,
Да обичаш, чисто и целомъдрено отдалече,
Да опиташ, когато ръцете ти са уморени
Да достигнеш недостижимата звезда.*

*Това е моят стремеж да следвам там звезда,
Независимо колко е безнадеждно и колко далече,
Да, воювам за правдата, без да търся почивка,
Готов да вляза и в ада заради небесното дело.*

*И знам, че само ако съм верен на този прекрасен стремеж,
Ще посрещна вечния си покой с леко и мирно сърце,
И светът ще е по-добър заради това,
Че един човек, презиран, осмян и покрит с белези,
С последния грам от смелостта си още се стреми
Да достигне недостижимата звезда.*

Винаги и във всичко ваш
Нийл Доналд Уолш
Ашланд, Орегон

СПОМЕНИ

Първият Спомен: Да умреш е нещо, което правиш за себе си.

Вторият Спомен: Ти си причината за своята собствена смърт. Това е вярно винаги, независимо кога или как умираш.

Третият Спомен: Не можеш да умреш против волята си.

Четвъртият Спомен: Никоя пътека назад към Дома не е по-добра от която и да било друга.

Петият Спомен: Смъртта никога не е трагедия. Тя винаги е дар.

Шестият Спомен: Ти и Бог сте едно цяло. Не сте отделени един от друг.

Седмият Спомен: Смърт не съществува.

Осмият Спомен: Не можеш да промениш Основната Действителност, но можеш да промениш изживяването си за нея.

Деветият Спомен: Всичко, Което Е, желае да Оpozнава Себе Си чрез Своето Собствено Изживяване. Това е причината за всичко в Живота.

Десетият Спомен: Животът е вечен.

Единадесетият Спомен: Времето и обстоятелствата на смъртта винаги са свършени.

Дванадесетият Спомен: Смъртта на всеки човек винаги помага да се осъществи програмата на всеки друг човек, който осъзнава това. По тази причина той го осъзнава. Затова никоя смърт (никой живот) никога не е „пропиляна”. Никой никога не умира „напразно”.

Тринадесетият Спомен: Раждането и смъртта са едно и също.

Четиринадесетият Спомен: Ти непрекъснато твориш — в живота и в смъртта.

Петнадесетият Спомен: Развитието, еволюцията няма край.

Шестнадесетият Спомен: Смъртта е обратима.

Седемнадесетият Спомен: В смъртта си ще бъдеш приветстван от всички хора, които обичаш — онези, които са умрели преди тебе, и онези, които ще умрат след тебе.

Осемнадесетият Спомен: Свободният Избор е акт на чисто творчество, подпис на Бога и твой дар, твоя сила и твоя слава завинаги и во веки веков.

Превод от английски език Събка Геновска